

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 47

Ple del Parlament

Sessió 24, tercera i darrera reunió, dijous 10 de febrer de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior 302-00093/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges 302-00088/13	12
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals 302-00089/13	22
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus 302-00090/13	32
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública 302-00091/13	43
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani 302-00092/13	53
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior (continuació) 302-00093/13	63
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges (continuació) 302-00088/13	63
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (continuació) 302-00089/13	65
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus (continuació) 302-00090/13	65
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública (continuació) 302-00091/13	66

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani (continuació)	
302-00092/13	67
Procediment per a elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes	
282-00001/11	68
Procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya	
285-00001/11	78
Procediment per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya	
285-00001/12	88
Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades	
284-00027/11	94
Procediment per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts	
284-00009/12	102

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 24.3

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i la consellera de Cultura.

La presidenta

Bon dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior

302-00093/13

Reprenem la sessió amb el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per fer la seva feina a l'exterior. La presenta el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; bon dia, gràcies. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, públic, personal de la cambra, molt bon dia. Avui des del Parlament defensem aquesta moció en defensa de l'acció exterior davant les ingerències i els atacs de l'Estat espanyol; sí, els atacs a una competència d'un govern democràtic, a una competència plena, regulada per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però que, inexplicablement, es veu atacada per la ingerència dels governs espanyols, perseguint l'acció exterior de manera judicial o criminal, usant fins i tot tècniques que s'assemblarien més a les tècniques usades per la màfia que als estats democràtics. *(Remor de veus.)*

De fet, l'índex d'avui del *The Economist* ja diu que la democràcia espanyola ha baixat de democràcia plena a democràcia defectuosa. I fa molt de temps que els avissem que Espanya no és una democràcia plena, és una democràcia defectuosa. I els fets i els índexs ho demostren. *(Alguns aplaudiments.)*

I és que l'acció exterior catalana és un dret, un deure i un mandat del Govern, i un mandat legal. I aquesta pràctica, l'acció exterior, ve de lluny: ja sigui pels anteriors exilis que van portar..., des de la dictadura franquista, el paper de l'exili, el manteniment de la pervivència de les institucions catalanes durant el franquisme, amb la Generalitat, el Govern de la Generalitat a l'exili; també amb la creació del Consell Nacional de Catalunya el 1939 a París, o ja sigui amb l'exili més recent, a partir dels fets de l'1 d'octubre del 2017, amb l'exili al voltant del Consell per la República, al qual em referiré més tard.

Per aquest motiu volem defensar tres punts, principalment. Reconeixem l'esforç i fins i tot la valentia de la conselleria, de la consellera, del departament, davant la repressió continuada i les amenaces de l'Estat espanyol per seguir representant els interessos dels catalans a l'exterior, a través del reforçat Diplocat, o també a través de les delegacions del Govern de la Generalitat a l'exterior, que cap sentència podrà tancar.

També condemnem la persecució política, la persecució política desenvolupada pel Tribunal de Cuentas, que no és un tribunal i que més que de *cuentas* és de *cuentos*, però *cuentos* que no fan cap mena de gràcia; *cuentos* que persegueixen alts càr-

recs per fer política; persones de la societat civil, no electes, que els persegueixen amb multes milionàries que tenen com a objectiu el càstig, la destrucció personal de les vides d'aquesta gent; amb multes milionàries per fer la seva feina, tot promovent un estat de por, un estat de persecució; la creació d'un estat mental que faciliti la pitjor de les censures, l'autocensura, per treballar al Departament d'Exteriors.

Per què van contra l'acció exterior? La resposta és ben senzilla: perquè l'acció exterior, no només l'acció del Govern, sinó també la de l'extensa xarxa d'organitzacions de la societat civil de tota mena que la practiquen, aquesta acció exterior, amb plena llibertat arreu del món..., aquesta acció exterior molesta. Molesta als que no agrada que Catalunya tingui una veu pròpia, una veu independent del discurs homogeneïtzador que emana des de sempre d'aquells que encara enyoren la naftalina dels tres mil anys d'història, de la *una, grande y libre*.

Per aquest motiu reconeixem l'acció exterior desenvolupada per la societat civil, que treballa la cooperació internacional i l'educació per al desenvolupament –com fa Lafede, com fa la Coordinadora d'ONGs de Girona o de Lleida–, els que treballen la defensa de la llengua catalana a l'exterior davant d'uns tribunals cada vegada més catalanòfobs, o la denúncia internacional de la vulneració dels drets civils i polítics que fan entitats com l'Assemblea. I perquè creiem que no hi ha drets de primera ni drets de segona, perquè creiem que els drets no es poden dissociar, fem un reconeixement també a la defensa dels drets polítics, dels drets democràtics –com el dret a l'autodeterminació–, del Consell per la República, en defensa..., en l'àmbit internacional, fora de les urpes repressores de l'Estat espanyol.

El Consell per la República –i, en concret, el seu pla d'acció exterior– és en aquests moments l'instrument punter de la defensa internacional del cas dels catalans davant de les instàncies europees, davant de les instàncies internacionals, davant l'opinió pública i els mitjans de comunicació mundials. Perquè fer política internacional no és només fer folklore –que també–, sinó també defensar els drets dels catalans a viure en un estat plenament democràtic i no en una democràcia defectuosa, a denunciar la repressió, a promoure la nostra llengua perseguida i a denunciar els que no ens deixen votar i ens obliguen a viure a l'exili per poder parlar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, diputades, diputats... Aquesta és una moció fàcil. És a dir, una moció que comença: «L'acció exterior del Govern de la Generalitat continua sent perseguida, criminalitzada, judicialitzada i espiada per les institucions i aparells de l'Estat espanyol...», pim-pam. A partir d'aquí, hem de continuar llegint, a veure si hi ha alguna coseta que se'n podria salvar.

Després de la intervenció de la diputada, parlant de tècniques mafioses per part de l'Estat espanyol, parlant de tots aquests temes que ha comentat, se'm fa difícil, malgrat la bona voluntat d'aquest grup parlamentari... *(Remor de veus.)* No, no, no digueu que sí, que és veritat, que ahir es va demostrar, aquesta voluntat d'aquest grup parlamentari de defensar l'acció exterior, però se'ns fa difícil, en segons quins termes, posar-se d'acord en una moció.

Ha baixat l'índex de democràcia, efectivament. Servia, quan eren una de les democràcies més avançades? Servia o no servia tampoc? Sap vostè que la majoria de països...? *(Remor de veus.)* Sap vostè que la majoria de països han baixat el seu índex durant la pandèmia? Ho sap? *(Veus de fons.)* Ah, però no ho ha dit... *(Fortes rialles.)* Ho sap però no ho ha dit. *(Aplaudiments.)* Tots els països han baixat durant la pandèmia. Inclús un país, un regne, Bèlgica –no sé qui hi ha, per allà– *(rialles)*, està molt

per sota de la democràcia espanyola. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyora presidenta, li pregaria que no facin intervencions des del públic, si és possible.

Hem volgut salvar..., com a mínim hem volgut salvar l'activitat dels casals catalans, de les comunitats catalanes organitzades a través de la Federació Internacional..., de la FIEC, i hem fet una esmena en aquest punt. Espero que s'accepti, i votarem a favor d'aquest punt. Si no s'accepta, votarem en contra de tota la moció, perquè no estem d'acord ni en el que es diu ni en la forma que es diu. I, senyora consellera, aquesta no és la millor manera de fer diplomàtica, de fer diplomàcia també en el Parlament de Catalunya. Val la pena arribar a acords entre grups parlamentaris i trobar punts de trobada.

El Consell per la República del que vostès parlen, com a referent de l'activitat exterior del Govern de Catalunya..., senyora consellera, li prego que no en faci cas. El Consell per la República és una entitat que no existeix, que no té cap mena de suport jurídic –cap. I vostè no pot basar la seva acció exterior en un ens que no existeix i que, a més, vol suplantar aquest Parlament. És conscient de que això no es pot fer? Espero que sí.

Per tant, hem fet aquesta esmena. Espero que s'accepti. I, si no s'accepta, sense cap problema votarem en contra del conjunt de la moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, també per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bon dia a tothom. Des d'En Comú Podem sempre hem defensat i defensarem la capacitat de la Generalitat de Catalunya de fer acció exterior; la capacitat, la necessitat, el dret i el deure de fer acció exterior.

Una de les principals eines –i me'n deuen haver sentit parlar moltes vegades– que té i ha tingut sempre el Govern de Catalunya per fer acció exterior és la cooperació al desenvolupament, una cooperació al desenvolupament que, en l'època que va patir un augment més gran dels recursos per intentar avançar, per arribar a aquest 0,7 per cent, que va ser fins al 2010, no?, que va créixer exponencialment..., i l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament es va convertir en un actor de la cooperació internacional al món.

L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament s'asseia a les taules d'harmonització de les polítiques de cooperació amb la cooperació belga, amb la cooperació alemanya, amb la cooperació de la Unió Europea, amb USA..., s'asseia amb cooperacions d'àmbit estatal i multilateral a definir les prioritats i les línies de coordinació i harmonització de la cooperació als països. L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament va donar suport als processos constituents d'Equador i de Bolívia, donant-hi suport perquè s'avancés en el reconeixement dels drets col·lectius i del dret a l'autodeterminació dels pobles indígenes d'aquells països. Imaginin-se si amb l'acció exterior es poden fer coses per defensar el dret a l'autodeterminació, moltes.

L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament va aprovar..., aquest Parlament i el Govern, un pla director que preveia augmentar els recursos fins a arribar al 0,7 per cent el 2030, amb molts anys de retard. Un pla director que s'ha incomplert en el pressupost que ha aprovat aquest Parlament aquest any, en el pressupost que han presentat el Govern i la conselleria de la consellera Alsina. Ja gairebé era un acudit, quan al meu grup discutíem la nostra posició en els pressupostos i la negociació exprés que van fer, cada vegada que jo aixecava la mà i deia: «És que no ens estan donant re en ajut al desenvolupament», «És que no estan apujant la cooperació

al desenvolupament»... Acabava sent gairebé un acudit, perquè no va haver-hi cap mena de voluntat per part del Govern per augmentar els recursos per a la principal eina d'acció exterior que té aquest Govern. Per tant, no creiem que s'hagi de reconèixer la feina del Departament d'Acció Exterior, que nosaltres considerem que les prioritats que tenim no són les mateixes.

També hi ha una llei d'acció exterior, aprovada el 2014, que ja preveia la creació del Consell de la Catalunya Exterior, que fins l'any passat no es va començar a moure –des del 2014. Per tant, voluntat de treballar amb les comunitats catalanes a l'exterior, tampoc no gaire. És veritat que des de l'any passat es comença una mica a articular aquest consell i ens augmenten els recursos per a les comunitats catalanes a l'exterior. Però durant molt de temps aquestes comunitats han hagut de treballar, de mobilitzar-se, d'organitzar-se pràcticament sense recursos i, sobretot, amb molta voluntat i molta participació dels catalans i les catalanes que estan a l'exterior. Per tant, des d'aquí i ara ja, tot el reconeixement a les comunitats catalanes a l'exterior. Evidentment, també a les ONGs i a les organitzacions catalanes que treballen en la cooperació al desenvolupament.

És cert que amb l'afer del Tribunal de Cuentas hi ha hagut claríssimament un intent de judicialització i de persecució de l'acció exterior a Catalunya. I nosaltres ja vam demostrar en el seu moment, i ho continuarem dient, que estem en contra d'aquesta intervenció d'un tribunal que no té cap mena de legitimitat, que no la tenia i que el que està intentant és, a través d'un ús partidista i instrumental de les institucions, perseguir aquells que tenen una ideologia diferent. I en això també ens trobaran defensant la conselleria d'Acció Exterior enfront dels atacs del Tribunal de Cuentas.

En el que no ens trobaran –i ens sap molt greu– és en la instrumentalització que estan intentant fer de l'acció exterior, en la politització i la instrumentalització per un projecte polític molt concret, perquè en això, com deuran comprendre, aquells que no compartim aquest projecte polític, doncs, massa d'acord no hi estarem.

Vostès amb aquesta moció el que han fet, en lloc d'ampliar i reforçar el suport a l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, és reduir-lo, és quedar-se amb menys. Segurament tindran el suport dels partits independentistes en aquesta moció, però de ningú més. Per tant, l'objectiu de la moció, si era defensar i reforçar l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya..., sortirà just el contrari, perquè aquells grups que els hi podríem haver donat suport no ho farem.

Perquè el que estan fent barrejant la tasca de la Federació Catalana d'ONG, de les coordinadores d'ONGs de Lleida i de Girona, dels casals catalans, de la Plataforma per la Llengua amb la defensa del català, amb entitats claríssimament partidistes com l'ANC i amb una entitat o institució –no sé ja com dir-n'hi– com el Consell per la República, que claríssimament és una institució de part que forma part d'un procés que vostès deuen compartir, però nosaltres no... I no acceptar les esmenes que se'ls hi demanaven, sinó separar-ho... Perquè ja no és suprimir-ho; si no volen suprimir-ho i hi volen posar el Consell per la República, doncs endavant, però separar-ho perquè poguéssim votar allò que nosaltres sí que creiem que reflecteix la pluralitat i la transversalitat de Catalunya en l'acció exterior..., doncs no ho han volgut fer.

Per tot això, en lloc de sumar suports, vostès tindran encara menys suports dels que haguessin tingut si haguessin acceptat arribar a acords.

Per tot això, ja avanço que no donarem suport a la moció.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidenta. Buenos días a todos, señores diputados. Ayer, desde el Grupo Parlamentario de VOX, presentamos también una moción donde pedía-

mos, pues, lo contrario, ponerle fin a la acción exterior de la Generalidad de Cataluña, que ha sido una acción exterior repleta de corruptelas, de invasión de competencias y de oscurantismo.

Propusimos cerrar esta consejería, así como el Diplocat y todas las embajadas catalanas en el extranjero. De esta forma, hubiésemos conseguido liberar los 94 millones de euros que tiene asignado en el presupuesto y destinarlos a causas sociales muchísimo más útiles, como, por ejemplo, becas comedor para las familias necesitadas o mejorar alguna de las infraestructuras de nuestra región, que falta nos hace. Pero ustedes no han estado dispuestos a mejorar la vida de los catalanes, sino todo lo contrario: ustedes han preferido seguir sirviéndose del dinero de los catalanes y despilfarrar ese dinero en sueldos para sus amiguets, en financiar actividades ilegales y más propaganda separatista internacional.

Hoy los señores de Junts nos presentan una moción precisamente en esa misma línea, ¿no?, en la línea de despilfarrar todavía más dinero público en propaganda separatista. Piden abrir todavía más embajadas en el extranjero, con sus sueldos millonarios para sus amiguets, por supuesto –esto que no falte. Piden más dinero para el Diplocat –que, por cierto, también ha sido sancionado y cerrado ya en el pasado por los tribunales– y piden crear todavía más chiringuitos separatistas en el extranjero.

Y esto hace que me pregunte: ¿ustedes hacen alguna vez algo pensando en los catalanes de a pie? La sensación que da, realmente, es que a ustedes tan solo les importa manosear el dinero, embolsarse todo lo que puedan y seguir financiando, pues, estas actividades, que hemos dicho millones de veces y se ha dicho millones de veces que son ilegales y que no se pueden ejercer. De verdad, se quejan de la represión, pero es que parece que ustedes lo único que quieren es que les metan presos, lo están deseando. Y, al final –al final–, siguiendo este camino, lo van a conseguir.

De verdad, asimilen que Cataluña..., que las comunidades autónomas no tienen esa competencia de política exterior. Esas competencias las tiene y las ejerce el Estado en representación de todos los españoles por igual; ustedes, no. Cataluña no puede participar en la comunidad internacional con voz propia, como dicen ustedes, como si de un estado independiente se tratase.

Pero, acto seguido, en esta misma moción, piden ejercer libremente las competencias que tienen, y añaden a esta moción una serie, pues, de llantos, de lamentos, diciendo que el malvado Estado español les persigue, que si la causa general contra el independentismo..., que si los derechos civiles y políticos, que si el exilio... Señores separatistas, ¿de verdad que a estas alturas de la película todavía no lo han entendido? A mí me parece que sí, que ustedes lo han entendido, lo han entendido perfectamente.

Pero, claro, una cosa es que lo entiendan, y otra, que lo quieran poner en práctica. Porque ustedes se han dado cuenta, los separatistas, de que se han quedado ya sin ningún arma, sin ningún argumento más para seguir engañando a los catalanes sistemáticamente. El separatismo ya no tiene nada que ofrecer a los catalanes. El separatismo ya no tiene nada que ofrecer a los catalanes y tiene que inventarse todas estas tonterías, que si una persecución del malvado Estado español..., ¿para qué? Para seguir trincando, para seguir viviendo del cuento.

El separatismo no hace más que perder votantes. Y eso sucede porque cada vez son más los catalanes que han abierto los ojos. Y mientras ustedes hablan de una represión inexistente, pues, los catalanes están más preocupados de pagar sus facturas a final de mes. Los catalanes están más preocupados por la creciente inseguridad que sufren en los barrios más humildes. Los catalanes están más preocupados de la creciente islamización de Cataluña, que amenaza con destruir nuestro modo de vida.

Y precisamente ahí es donde nos van a encontrar a nosotros, al Grupo Parlamentario de VOX: a pie de calle, en las instituciones, hablando de los problemas reales de los catalanes, proponiendo iniciativas parlamentarias encaminadas a mejorar la vida de los catalanes. Y, del mismo modo, nos van a encontrar haciéndoles frente,

nos van a encontrar denunciando cada uno de sus atropellos, de sus corruptelas y de su constante despilfarro ideológico.

Señores separatistas, votaremos, por supuesto, en contra de esta moción. Y les haremos frente en el Parlamento, en los tribunales y en las calles.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular. Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula, ara, la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, quins són alguns dels trets característics de la política exterior a l'Estat espanyol? L'absoluta dependència de la Unió Europea, i, per tant, del capital internacional, que s'ha apropiat de les seves institucions i decisions. Aviat veurem com els fons europeus en la pandèmia es transformen en retallades i privatitzacions en les polítiques públiques. De fet, ja hem començat a veure-ho en les pensions.

També una total dependència de l'OTAN i la patètica participació en les seves intervencions militars. En conseqüència, una plena implicació en els despropòsits causats per la política exterior europea i de l'OTAN, com a l'Iraq, a Líbia, a Síria o a Ucraïna, que en són alguns exemples.

Un suport malaltís al colpisme a Veneçuela o al neoliberalisme a Colòmbia, en consonància amb les forces més reaccionàries en el conjunt d'Amèrica Llatina i amb una amnèsia colonial imperialista que ni reconeix ni repara el colonialisme, el racisme, l'esclavatge i el genocidi exercit per l'imperi espanyol a Amèrica durant segles.

Una connivència amb el capital, que arreu del món vulnera els drets humans i ambientals –un exemple com és Repsol al Perú recentment. Un comerç d'armes creixent, fomentant guerres genocides –com, per exemple, la del Iemen.

Aquests són només alguns exemples de per què necessitem i volem la sobirania per construir una política internacional catalana, una política internacional basada en la sobirania, la solidaritat i la cooperació, en la defensa arreu dels drets humans i ambientals, en la promoció de la justícia global, en la defensa dels drets col·lectius dels pobles. Una diplomàcia pública que promogui activament el nostre dret a la independència i l'autodeterminació i l'amnistia com a instruments per a la resolució democràtica del conflicte.

Ara bé, la política exterior de la Generalitat està encara massa a prop i sovint és còmplice –fins i tot comparteix alguns aspectes com aquesta amnèsia colonial– d'alguns dels focus que hem denunciat a la política exterior espanyola, i dista encara massa dels principis i objectius que acabem de plantejar i reivindicar.

Malgrat això, des del reconeixement a les organitzacions solidàries i internacionalistes del nostre país, tot recordant i animant a que els objectius de l'acció exterior catalana, com són la cooperació i la promoció de la sobirania i la defensa de l'autodeterminació dels pobles, siguin realment paritaris en importància per a aquesta acció exterior de govern i des de la solidaritat contra la repressió, votarem a favor d'aquesta moció.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té paraula, ara, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Vaya por delante el posicionamiento del Grupo Parlamentario de Ciutadans respecto al futuro que le de-

seamos al Departamento de Acción Exterior y Gobierno Abierto –al departamento de agitación y propaganda– sobre el que versa esta moción: disolución inmediata, cierre de los chiringuitos en el exterior –salvo la oficina de la Generalitat de Catalunya para asuntos con la Unión Europea– y asunción de las competencias legales y legítimas del departamento en cuestión por dos direcciones generales del Departamento de la Presidencia.

Quede también claro que la lectura detenida de esta..., llamémosle «moción» me generaría hilaridad si no fuera porque sobre la charlotada prevalece el efecto laxante que tiene este panfletillo. Así que no, no me voy a reír; aunque sí, sí que podríamos tomarnos a risa el tono de victimismo de quienes llevan años intentando implantar una dictadura y que, *de facto*, tienen a su servicio partidista todos los resortes de la Administración autonómica catalana. Así que no, les vamos a votar a todo que no.

Junts nos trae al Pleno una más de sus habituales proclamas victimistas, ese tipo de proclamas victimistas que hacen continuamente vayan donde vayan, estén do de estén. El separatismo catalán es muy peculiar. Todos y cada uno de ellos se proclaman represaliados, al tiempo que se lo llevan calentito; muchos de los autoproclamados «represaliados» viven de sueldos públicos abonados puntualmente por el Estado español y que están muy por encima de lo que cobra un ministro e incluso el propio presidente del Gobierno de España.

Este es el caso de uno de los fichajes estrella del actual Gobierno, la propia titular del Departamento de Acción Exterior. A primera vista, no da la sensación de ser una represaliada. A mí se me hace difícil pensar que el Estado contra el que clama cada vez que tiene ocasión la esté reprimiendo. Vamos, si está reprimida, no cabe duda de que es con todos los gastos pagados.

Me quiero centrar en la titular del departamento, porque hace unos pocos días, en la sede de la oficina de la Generalitat de Catalunya para asuntos con la Unión Europea, a la que acudió sin duda bajo el yugo de la más feroz represión que han conocido los tiempos, no solo acogió en su seno a los falsos exiliados que viven a cuerpo de rey en Bélgica, sino que insistió en denunciar lo que ella, sus acólitos y todos los separatistas que se precien tildan de represión y de judicialización de la política.

Señora Alsina, quienes salieron por patas hacia su dorado retiro belga lo hicieron tras constatar que, en España, pese a su intento de golpe de estado, sigue vigente el estado de derecho, un estado social y democrático de derecho que pasa todos los filtros democráticos. Si no los pasa España, ¿dónde está la región catalana? ¿Dónde está la autonomía catalana en los ránquines de gobernanza de la Unión Europea? Una democracia consolidada que –¡vaya sorpresa!– dispone de mecanismos de defensa ante los intentos de golpe de estado, aunque sean de salón, como el que dieron ustedes durante los meses de septiembre y octubre de 2017.

Ustedes malversan los recursos públicos de forma sistemática y continuada. Después se quejan de que venga el Tribunal de Cuentas con las rebajas. Lo que más llama la atención es que, pese a que conocen las consecuencias de la malversación continuada de caudales públicos, piensan que, intentando colgar el sambenito de la represión a la acción jurisdiccional del Tribunal de Cuentas, todo queda en nada.

Ustedes, señores separatistas, usurpan el nombre de Cataluña. Ustedes utilizan Cataluña como si fuera su cortijo. Ustedes pretenden construir una república de cartón piedra pegándose tiros en el pie, porque el ataque sistemático al Estado social y democrático español, el denostar y despotricar como hacen de continuo de España, solo redundará en el descrédito de Cataluña dentro y fuera de España. A ustedes, al Gobierno de la Generalitat, ya no les recibe ni el Tato. Solo les bailan el agua entidades y personajillos que previamente han recibido el enjuague correspondiente, generosamente dilapidado por ustedes.

Y siguen pensando que sus actos no tienen consecuencias, pero ténganlo presente: el Estado no es solo el Gobierno. Tener un gobierno condescendiente con el sepa-

ratismo, como lo es el PSOE de Pedro Sánchez, no les libra de la acción del estado de derecho.

Para que conste en la transcripción de la sesión, nos llaman la atención las enmiendas de blanqueo que le hacen a esta propuesta de la extrema derecha catalana los dos partidos que cohabitan en el Gobierno de España y que aspiran a repartirse con Esquerra el Gobierno de la Generalitat. Lo que es impresentable no es enmendable. Ah, se me olvidaba. Vamos a votar que no, pero que no con las dos manos, ¿eh?

Y, para acabar, dejen de mancillar el nombre de España, porque esta conducta temeraria lo único que hace es perjudicar a Cataluña, a toda Cataluña. No a los intereses torticeros del separatismo, que ya de por sí es un apestado en Europa; perjudica, y mucho, al conjunto de la ciudadanía de Cataluña, la única que nos importa.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Pot tenir Catalunya acció exterior? Sí. Forma part de les atribucions de les comunitats autònomes en l'estat autonòmic. En concret, per fer difusió cultural i impuls de l'economia i del comerç exterior, no per desprestigiar Espanya, de la qual la comunitat autònoma catalana forma part, ni per finançar activitats partidistes o fins i tot delictives, i no dic «presumptament delictives» –algunes encara ho són–, sinó d'altres ja considerades delictives.

Què és el que fa aquesta moció? Aprofundir en l'impuls de l'economia i el comerç exterior? No. Vol aprofundir en aquestes activitats partidistes i delictives. Per tant, nosaltres, evidentment, hi votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Havia preparat l'escrit i pot ser que improvisi una mica, després del que hem sentit avui aquí. Però vagi per davant l'afirmació clara i rotunda de que Catalunya és un país obert al món. Ho és la seva ciutadania, la ciutadania catalana, diversa i plural. Ho és l'economia; tenim una balança comercial molt equilibrada, moltíssim, entre importacions i exportacions, i a vegades fins i tot positiva. Ho és la societat civil organitzada, pràcticament en tots els seus àmbits sectorials i temàtics, que participa en moltíssimes xarxes de col·laboració i cooperació amb socis d'arreu del món.

I ho són necessàriament, també, com a reflex d'aquesta societat i d'aquesta economia, les institucions democràtiques, des dels municipis, que ens agermanem amb multiplicitat d'altres municipis i entitats d'arreu del món, fins a les xarxes de representació i cooperació, i, evidentment, també aquest Parlament, i, com no pot ser d'una altra manera, el Govern de la Generalitat de Catalunya. Perquè és lo normal i hauria de ser lo normal en un país normal. I això és una tradició d'obertura que ha estat des de sempre aquí a Catalunya, perquè estem geoestràticament ubicats en un lloc de pas, d'intercanvi, i la història ens ho demostra i ens marca.

I la nostra història recent ens diu que l'uropeisme ha marcat i és una característica indestruïble del catalanisme. I la implicació de Catalunya en la construcció europea ho és, és una constant de la nostra vocació política com a país. Tenim una tradició europeïsta. I el catalanisme ha apostat sempre per una Europa que fos àncora de pau, democràcia i llibertat.

Però la internacionalització de Catalunya no s'acaba ni molt menys a Europa. Som una societat globalitzada, i, com a tal, aquesta obertura al món és intrínseca, com deia, a la nostra economia i al nostre dia a dia, i es veu reflectida també en aquesta històrica presència de casals catalans, de comunitat catalana, a països de tots els continents i que han anat teixint una preciosa xarxa. I suposen una contribució constant a favor dels interessos de la nostra societat i són un actiu importantíssim per a aquesta societat, també, totes aquestes delegacions i oficines institucionals: Acció, l'ICEC, l'Institut Ramon Llull, i, per descomptat, les delegacions de govern, amb uns equips humans que durant anys han teixit relacions de confiança amb interlocutors de tots aquests països d'arreu del món. I això contribueix molt positivament en el benestar de tots els ciutadans d'aquest país.

I des d'aquí convido els grups parlamentaris d'aquest Parlament a que defensin els interessos de la ciutadania arreu del món, a que defensin també aleshores les competències plenes de la Generalitat per exercir aquesta acció exterior, i que cada vegada treballem tots plegats perquè tinguin millors eines i millors recursos que ens permetin, com a societat, ser socis actius en aquest projecte europeu i també en aquestes estratègies de cooperació al desenvolupament arreu del món.

En els darrers anys, per això, malauradament, alguns partits polítics s'han dedicat sistemàticament a menystenir aquesta realitat. De fet, aquí, en aquest mateix Parlament, s'ha criminalitzat l'acció exterior de la societat catalana i de les seves institucions, i aquests dies fins i tot hem vist paraules intolerables de l'extrema dreta i de la dreta extrema amenaçant de presó la consellera Alsina, amenaçant tots els treballadors i treballadores de l'acció exterior catalana, fins i tot amb menysteniments masclistes, pel sol fet d'exercir funcions legítimes i legals.

Evidentment, és greu no només aquesta persecució, diria jo, política per part dels grups polítics, sinó que, malauradament, també l'Estat i els poders judicials ho han fet –ho hem dit, ho hem reiterat amb aquesta moció. Va començar amb l'article 155 –des del nostre punt de vista, plenament inconstitucional–, ha continuat amb la intervenció de les delegacions –que en van tancar moltes–, va continuar després amb el Tribunal de Comptes –que hem dit reiteradament que és un tribunal sense jutges, però que és capaç de sentenciar i d'arruïnar la vida de les persones, sense que ni tan sols tinguin dret a defensar-se, que no és competent però és competent amb tot, perquè malgrat que la sentència del Suprem diu que no hi ha cap acció il·legal en l'acció exterior catalana, ells decideixen, com dèiem abans, d'arruïnar la vida de les persones.

Però confiem que, als ulls del món, és molt evident que no hi ha cap acció criminal en l'independentisme, que no es pot criminalitzar l'independentisme, i que per això el Tribunal Europeu de Drets Humans acabarà donant la raó i reconeixent que no hi ha hagut mai garanties en tota aquesta acció judicial contra l'independentisme.

I, davant d'aquesta ofensiva, el que demanem i farem sempre és persistir amb fermeza en la defensa de l'acció exterior de la Generalitat, que és plenament legítima, donant suport a l'acció exterior de totes les entitats arreu del món. I, per descomptat, treballarem sempre –sempre–, sense descans, per aconseguir la república catalana lliurement, democràticament i desacomplexadament, malgrat les coaccions i les amenaces.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, presidenta. El PSC, eines mafioses... Sí, n'hi ha molts exemples. Ho pot preguntar a la consellera Alsina, ho pot preguntar a l'exconseller Maragall o a la diputada Meritxell Serret, que va haver de viure a l'exili, com són les pràctiques ma-

fioses, de boicot a actes de presentacions de llibres, enviats de les ambaixades espanyoles per boicotejar, trucades per boicotejar actes, posar detectors de moviment en els cotxes dels exiliats... Diferents actes i accions que jo crec que serien mafioses.

I no, el Consell per la República no vol supplantar aquest Parlament. Això ho van fer vostès amb l'exercici del 155. *(Alguns aplaudiments.)*

I sí, ens hem llegit l'índex de *The Economist*, i bé, que la rebaixa de la democràcia sigui global, home..., *mal de todos, consuelo de tontos*, no? Però és que resulta que la rebaixa de l'índex per a Espanya no és per la pandèmia, és per la no renovació del Consell General del Poder Judicial o per la falta de garanties democràtiques en el judici del procés contra els independentistes, que és molt diferent. *(Remor de veus.)* Sí, també se l'han llegit. *(Persisteix la remor de veus.)*

Als comuns..., es va augmentar el quaranta per cent del pressupost en cooperació de la conselleria, més d'un 6,5 per cent de milions d'euros, i 2 milions extres, que és el pressupost més alt des del 2017.

I, pel que fa a les esmenes, que són pràcticament les mateixes, doncs, no les podem acceptar, perquè no podem dissociar els drets de la llengua, de la cooperació o de l'educació dels drets civils i polítics o del dret a l'autodeterminació. Per això no les podem acceptar.

Ciudadans, de la dictadura no ens sé res, busquin vostès a les seves files. I no s'atreveixin a dir que nosaltres som extrema dreta, quan vostès governen amb VOX a Espanya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I, bé, anava a dir..., sobre VOX, però no cal, perquè a l'extrema dreta no cal fer-li ni cas. *(Remor de veus.)*

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, un cop substanciat el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges

302-00088/13

Passem al vint-i-cinquè de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Ja en l'anterior interpellació que van fer sobre macrogranges vàiem que hi ha cert acord sobre la diagnosi. És veritat que la diagnosi en alguns elements, com els de contaminació, doncs, és difícilment discutible, però nosaltres volíem anar una mica més enllà i passar dels... Tots estem d'acord, amb lo malament que està la situació, en intentar forçar acords en matèria de solucions de transformació per al model productiu que tenim a Catalunya.

Nosaltres entenem que el sector ramader travessa diferents crisis, i sobre aquestes crisis n'hem volgut parlar i hem volgut fer propostes concretes.

La primera, una crisi de model productiu. És evident que és una mala notícia, que una de cada deu granges petites i mitjanes d'aquest país hagi tancat des del 2008. I no ho ha fet en una situació de retrocés, sinó que ho ha fet en una situació d'expansió del sector. Avui hi ha 1 milió i mig més de porcs a Catalunya que el 2008, però hi ha un miler de granges menys que el 2008. I entenem que aquesta situació es dona

perquè hi ha una situació de concentració. Cada vegada tenim més macroexplotacions a costa de tenir cada vegada menys petites explotacions ramaderes.

I, per tant, fem propostes molt concretes. La primera, reforçar l'autonomia i la independència dels petits productors i dels mitjans productors, que moltes vegades queden encallats en una cadena d'integració entre els que subministren cries per a l'engreix i els escorxadors i les distribuïdores de consum. I, per tant, volem reforçar l'autonomia d'aquests petits i mitjans productors.

Amb algunes qüestions molt concretes. Primera, cal integrar els costos ambientals i cal repartir-los al conjunt de la cadena. No pot ser que cada baula de la cadena cedeixi a la següent..., cedeixi als petits i mitjans productors tota la responsabilitat de gestionar les conseqüències ambientals de la producció ramadera en aquest país.

La segona qüestió és que cal limitar els monopolis de subministrament. Cal reforçar l'autonomia dels productors també en els subministraments. No pot ser que et cedeixi cries per a l'engreix i t'imposi, en el mateix contracte, subministrament de pinso, subministrament de material zoosanitari, etcètera. Volem reforçar aquesta autonomia també dels productors. I, evidentment, la tasca per construir preus justos en cada baula de la cadena productiva.

La segona qüestió és un pla de suport directe a les petites i mitjanes explotacions. Primer, en una qüestió: en accés a petits escorxadors i escorxadors mòbils arreu del territori. No pot ser que estiguem creant un coll d'ampolla en aquesta qüestió.

Segona, en el sector públic. El sector públic, i especialment la Generalitat i els ajuntaments d'aquest país, han d'incorporar la producció ecològica i de proximitat en els seus plecs de clàusules per donar suport a la producció de proximitat.

I la tercera, el reconeixement dels segells de qualitat ramadera, i, per tant, que els consumidors puguin tenir accés a la traçabilitat del producte, a com s'ha produït aquest producte, en quines condicions i en quina qualitat productiva i ambiental s'han produït els seus aliments.

La segona crisi que considerem evident és la crisi ecològica. Set de cada deu aqüífers del país estan contaminats. Un terç del territori de Catalunya està contaminat per purins. S'ha incrementat un cinquanta per cent en només tres anys la superfície declarada com a vulnerable de nitrats, i les emissions d'amoníac s'han multiplicat per dos en els últims sis anys.

I, davant d'aquest repte, les solucions que proposem per al sector primari són les mateixes que proposem per a la resta de la indústria. Cal un pla de reconversió ramadera al nostre país. Garantir que es redueixen les emissions d'amoníac, garantir que es redueix l'abocament de purins. No pot ser que les macrogranges segueixin abocant purins als camps, de la mateixa forma que cap indústria segueix tenint dret a abocar els residus al medi natural. I, per tant, calen plans de tractament a planta de purins.

I cal una moratòria total de macrogranges a Catalunya. No pot ser que a municipis com el Canós, que està a la Segarra, una de les comarques més contaminades de purins a casa nostra, es pugui obrir una macrogranja de deu mil porcs quan a deu quilòmetres la situació és ja insostenible. No convertim les zones encara no contaminades en zones pendents de contaminar. Cal una moratòria total i cal un pla territorial del sector. I, per últim, cal un pla de restauració d'aigües contaminades a casa nostra.

I altres dos elements que per nosaltres són importants –i amb això ja acabo, presidenta–: cal donar la batalla contra els falsos autònoms i les falses cooperatives en el nostre país, i cal incloure en l'agenda rural l'estudi de l'impacte de les macrogranges sobre el despoblament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats... Abans d'entrar en els punts concrets de la moció que el Grup d'En Comú Podem ens presenta, voldria fer unes consideracions generals.

Ens presenten una moció subsegüent a una interpellació sobre les macrogranges. Hem llegit atentament i diverses vegades la moció i no hi hem sabut veure per enlloc el terme «macrogranges» –per enlloc. El que sí que hi hem trobat és que parlen de ramaderia intensiva, i, per tant, hem arribat a la conclusió que vostès volen assimilar les macrogranges a la ramaderia intensiva.

Vostès han adoptat un terme que per a tots té connotacions negatives, com és el de les «macrogranges», tot i que saben que aquest terme no existeix legalment, que no està recollit en cap text legal. Quan una explotació gran passa a ser una macrogranja? Doncs no se sap. Vostès no ho saben, tampoc no ens ho han posat en la moció.

Però, de fet, sembla que tant els faci. El que pretenen és criminalitzar la ramaderia intensiva independentment del nombre de caps de bestiar, independentment de si són explotacions familiars; els hi és igual si fan bé el tractament de residus, si són exemplars amb el benestar animal... Tot això els hi és igual, vista la moció. Vostès assimilen ramaderia intensiva a model negatiu, i amb aquesta estratègia estan menystenint el noranta per cent o més de la producció ramadera de Catalunya.

I fan una altra cosa amb aquesta moció, per nosaltres molt equivocada, que és contraposar ramaderia intensiva amb ramaderia extensiva, quan no són models contraposats, són complementaris. Per raons òbvies. Per exemple, perquè la ramaderia extensiva té limitacions territorials –no es pot donar a tot arreu: per l'orografia, pel clima, per la densitat de població...–, però també perquè té limitacions de producció –no podríem abastir a tota la població amb la producció que ve de la ramaderia extensiva. I això sense tenir en compte el tema del cost de la carn que es produeix d'aquesta manera, perquè no tothom s'ho podria permetre.

Per tant, al nostre entendre, la ramaderia intensiva i l'extensiva han de ser models complementaris que cal recolzar i potenciar amb les màximes exigències en tots els casos, tant pel que fa al tractament dels residus, evidentment, com al benestar dels animals a les explotacions.

Cada vegada més, els ramaders s'han anat professionalitzant. Compleixen, de manera general..., evidentment, sempre hi pot haver excepcions, i en el cas de les excepcions s'ha d'actuar amb tota la duresa possible, però compleixen la normativa vigent i tenen molt present que des de la Unió Europea es va cap a un model de producció sostenible. Per tant, han anat adaptant les seves explotacions, i, evidentment, han de seguir en aquesta línia.

Entrant en els punts de la moció. En el primer apartat vostès parlen de la llei de contractes d'integració, un model molt arrelat i per nosaltres un model d'èxit a Catalunya. Evidentment, tot a la vida és millorable, i, per tant, creiem que seria positiu, doncs, revisar d'alguna manera aquest model perquè es pugui garantir que hi ha un repartiment equitatiu de les responsabilitats entre integrat i integrador, especialment en l'àmbit mediambiental.

En el segon apartat vostès parlen de donar suport a la petita i mitjana activitat ramadera i a la ramaderia extensiva. Hi estem d'acord. És evident que el model de petites explotacions econòmicament és menys competitiu. Això pot comportar, per exemple, problemes de relleu generacional. Però compte: no només el tema econòmic comporta problemes de relleu generacional; d'això en podríem fer un debat un altre dia, però avui no tenim temps. En qualsevol cas, creiem que el recolzament a les explotacions amb més dificultats és positiu. De fet, ja existeixen fons europeus destinats a aquest objectiu, hi ha iniciatives diverses en aquest sentit, però totes les que s'hi puguin afegir, doncs, ens semblen bé.

En el tercer punt, evidentment, estem d'acord en que s'acabi amb les males praxis laborals, no en l'àmbit agrari, només; evidentment, en tots els àmbits, no només en l'agrari.

En el quart apartat ens hi hem d'aturar. Hi ha dos punts..., hi ha punts en els que estem d'acord i d'altres en els que no, especialment la proposta que fan de reduir la cabana ramadera intensiva en un cinquanta per cent fins al 2030. Ens sembla especialment greu; és un atac directe a centenars d'explotacions ramaderes d'aquest país, independentment de la seva mida, de les seves característiques i de com estan fent la feina.

I, després, també proposen una moratòria total dels nous projectes, diuen, de ramaderia industrial al territori català. I aquí ens tornem a trobar amb un concepte, doncs, indeterminat: què és la ramaderia industrial? Quines són les seves característiques? Es tracta d'un tema de mida? De processos ramaders? Creiem que tornen a equivocar-se criminalitzant la ramaderia professional.

I, per últim, al punt que parlen sobre els aqüífers i aigües contaminades, els hem presentat una esmena, perquè vostès plantegen un pla de recuperació d'aqüífers i aigües contaminades on es defineixen els costos i com els pagarà el sector, via tributs, però no diuen res de les accions per recuperar aquestes aigües.

En definitiva, creiem que, tot i que hi ha punts en els que podem estar d'acord i que, de fet, hi votarem a favor, aquesta moció és, pel to que se'n desprèn, profundament desencertada. Al nostre entendre, les solucions que proposen no ajuden a resoldre els problemes i els reptes que el sector ramader i el món agrari i rural tenen al capdavant.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Votarem «sí» a aquells punts que hem pogut reconduir cap al sentit comú, però volem posar una sèrie d'alertes per quan toqui legislar-ho.

La primera alerta és que Junts per Catalunya no acceptarem que el terme indefinit i que, de fet, és inventat de «macrogranges» aparegui en cap llei ni en cap decret llei en aquest Parlament, perquè el concepte «macro» ja és de per si pejoratiu i ja és capciós. De fet, siguin tres-cents o siguin tres mil els caps de bestiar, poden ser pocs o poden ser molts en funció, doncs, del lloc i en funció de les condicions.

El que hem de fer és preguntar-nos per què les granges grans preocupen. Preocupen en termes d'oligopolis, de benestar animal i de dejeccions. És així. El que hem de fer és limitar millor aquests conceptes i no anar tant a l'opció fàcil, doncs, de voler limitar el nombre de caps de bestiar. De fet, hi ha granges de certa dimensió que són paradigmàtiques, emblemàtiques, en termes de benestar animal, de gestió de purins, i hi ha també granges petites on els animals estan bruts, estan desnodrits i amb un femer que perd.

La segona alerta és que estem d'acord en potenciar les explotacions mitjanes, perquè són les que, en termes de reequilibri territorial, ens asseguren millor la cosa, repartint-se arreu del territori, però aleshores les hem d'ajudar. I les hem d'ajudar en termes d'innovació, les hem d'ajudar en termes de prestigi dels seus productes i de preus justos. Perquè no és veritat, aquest mantra de que això de fer de pagès hagi de ser tan i tan sacrificat i que no hi ha ni festes ni hi ha descansos; és un tema de pura rendibilitat. Si el pagès i la pagesa es poden guanyar bé la vida, estigueu tranquils que podran posar els recursos físics i humans a la seva explotació per poder-se organitzar adequadament, com qualsevol empresari.

I aquesta és la tercera alerta: com qualsevol empresari, les explotacions ramaderes i els projectes agroalimentaris han d'assolir, han de poder assolir un mínim volum per poder ser viables. El món rural no pot ser només la Catalunya pessebre. O sigui, hi ha molts projectes d'emprenedoria que, tristament, pel fet de que no estan prou enfocats a volum, doncs, veiem que es van morint. El que hem de fer és poder combinar les dues coses: la qualitat i la quantitat, i això és possible. I, de fet, aquest di-lluns amb els companys Canadell i Munell érem a Campdevàrol, a Pirinat –que vos-tè, consellera, coneix bé–, una empresa de vedella ecològica referent, i són un bon exemple en aquest sentit d'unir qualitat i quantitat.

La quarta alerta: no criminalitzar –i s'ha dit– la ramaderia intensiva, perquè la ramaderia no és o extensiva o intensiva. Sabeu que jo mateix..., a casa som pagesos ramaders i tenim un ramat de vaques que tot l'any pasturen extensivament a la muntanya amb els seus vedells, però aquests vedells els darrers mesos s'estabulen i s'engreixen. S'estabulen en bones condicions, però s'estabulen. Per què? Doncs perquè han d'ingerir més que no pas el que cremen movent-se. Si no, els seus bistecs serien durs com una sola de sabata. Passaria com amb la carn de caça, que per això el que fem quan ens la mengem és fer-ne un estofat. Per tant, benvinguts a la realitat de la ramaderia.

I cinquena alerta: amb un agraïment immens al sector carni català, que porta molts anys generant-nos riquesa, que dona 34.000 llocs de treball directes a Catalunya, que exporta més del cinquanta per cent de la seva producció. Un sector que, ja per si sol, està transformant-se i s'està diversificant. I us vull posar l'exemple –tiro cap a casa– de Noel. Noel és l'empresa número u a la Garrotxa. Representa una cinquena part del PIB de la nostra comarca. Porta més de setanta-cinc anys dedicant-se al sector carni, a la carn, bàsicament el porcí, i els últims cinc, set anys, s'ha diversificat, i amb èxit, cap als sucres de fruita, cap a les cremes de verdura, cap a la proteïna vegetal, cap al *sushi*, cap a les pizzes. Per tant, ajudem en aquesta transformació.

I sisena i última alerta, una reflexió final. Aquest intervencionisme que ens permetem a la pagesia, al sector ramader, que tothom s'hi atreveix, perquè no volem excessives concentracions, per què no som valents i l'apliquem també a la indústria de valor afegit? Que no es pugui concentrar només al voltant de les grans ciutats, sinó que obligatòriament s'hagi de repartir aquest teixit productiu de valor afegit per tot el país, perquè el món rural no pot ser només pagesia i turisme.

I, finalment, dir que votarem que no a aquells punts de la moció que o bé criminalitzen el sector o bé pretenen castigar-lo.

Per tant, com sempre, primer de tot, dades, ciència, trepitjar molt el territori, escoltar molt els experts i el sector, i, a partir d'aquí, llavors sí, debatre i actuar. No al vostre populisme del ministro Garzón, no al populisme dels sediciosos de Llorca. Junts per Catalunya som els del sí ben fet.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Alba Camps, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Avui tornem a parlar d'una manera d'entendre l'economia en un sector en concret, sí, el ramader, però dins d'un model econòmic transversal i multisectorial. Sempre hem defensat i defensarem el mateix en aquest faristol: volem una economia sostenible al servei de les persones i del país.

Volem una economia que torni a les mans de la ciutadania; un consum responsable tant públic com ciutadà i, en conseqüència, tots els elements per possibilitar-ho;

igualtat d'oportunitats de les consumidores; compra de proximitat i també treball digne. Aquest és el model econòmic que sempre defensarem, en tots els àmbits i en tots els sectors, i, per tant, també en el sector primari.

I avui ens trobem davant d'una moció que parla de macrogranges, un concepte d'ús molt estès, però sense definició clara. Ens pertoca a totes la definició de què són les macrogranges. No volem ni podem evitar aquest debat tan necessari. La inhibició que volen alguns no és en cap cas una bona estratègia política. Posar les coses al damunt de la taula és el primer pas per analitzar i descriure la realitat, i, per allà on calgui, transformar-la.

Debate i dialogar ens farà avançar cap a la millora contínua del sector i cap a nous models. Estic convençuda que fixar i consensuar conceptes i tenir un debat obert possibilitarà també una major protecció del sector ramader i el merescut reconeixement de la bona feina que justament està fent àmpliament el sector, un sector primari que és el primer interessat en acabar amb tots els estigmes que rep a vegades. Per això, definim un model.

Però és també important alertar sobre l'abús de simplismes que acaben estigmatitzant territoris i sectors sencers, simplismes que acaben estigmatitzant treballadores i ramaderes. La ramaderia és bona sempre que compleixi criteris ètics i ambientals. La ramaderia és bona sempre que estigui adaptada i contextualitzada al territori. No a les simplificacions sovint fruit d'un profund desconeixement. No a les simplificacions sovint fruit d'una perspectiva urbanocèntrica.

Estem d'acord amb molts dels punts que heu comentat. Efectivament, cal donar suport sempre a la petita i mitjana activitat ramadera i ajudar a crear nous canals de distribució de proximitat. Cal reforçar un pla estratègic de ramaderia extensiva, cal promoure la compra pública de producte ecològic, cal reconèixer els segells de qualitat i hem d'evitar qualsevol mala praxi laboral, evidentment –això ja ho estem fent. Cal impulsar els plans de recuperació d'aqüífers. En definitiva, totalment a favor de la major part del que aquesta moció planteja, que en bona part hem pogut transaccionar.

Però volem dir també que els canvis que considerem necessaris ja s'estan produint, i es produeixen amb convicció de les administracions i també des del propi sector. Hi ha esforços importants de totes les parts, i això és un fet a agrair i també és un fet que cal posar en valor. I avui, per exemple, podem garantir el compliment de la normativa europea. I seguim creant, a més, instruments que ens ajudin a acompanyar aquest canvi, com, per exemple, el decret de dejeccions ramaderes o el nou decret d'ordenació ramadera, que precisament va en el mateix sentit de les esmenes que hem incorporat.

Resumint, en una frase, la terra per a qui la treballa, i treballada amb drets, justícia i també oportunitats. Està bé evidenciar els riscos i analitzar problemàtiques, està bé situar el perill que suposa la concentració de tot el mercat en mans de pocs. De fet, això va de justícia, això va d'equilibri territorial, això va de sostenibilitat, de cura de les persones i de protecció del medi.

I s'ha de dir: a moltes zones rurals la ramaderia és una peça econòmica clau i té una funció social inqüestionable, és un element indispensable per afrontar reptes de necessitats socials i també laborals. I l'agenda rural així ho ha diagnosticat, i actuarà amb compromís ferm en totes les mesures que en aquest àmbit s'han plantejat. Com a berguedana, una comarca amb presència tant d'intensiva com d'extensiva, una zona que, a més, està considerada com a zona vulnerable pel decret, soc plenament conscient de la dificultat del repte, però també soc plenament conscient de l'oportunitat de canvi i de millora que tenim al davant.

I acabo. Ens emplacem a seguir caminant plegades, Administració i també sector, cap a un canvi de model més respectuós amb el medi i les persones que generi llocs de treball de qualitat i oportunitats arreu. Tot això, en positiu, reconeixent l'es-

forç i la predisposició, també, del sector. Hem de caminar escoltant tot el territori i totes les realitats del país. En aquest sentit, i treballant així, sempre hi serem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Buenos días, presidenta. Diputados... Hoy los comunistas nos traen una moción contra las macrogranjas en Cataluña. Está claro que salen al rescate de su patético compañero Garzón, ese ministro que va por el mundo mancillando el prestigio de nuestros ganaderos y agricultores. Ya sabemos que ustedes quieren que todos comamos quinoa. Y, si hay que comer carne, que solo venga de la ganadería extensiva, como si todos los catalanes tuvieran su nómina.

¿No se dan cuenta de que la mayoría de la gente puede comer carne precisamente gracias a la ganadería intensiva? ¿No se dan cuenta de que con sus ataques a las macrogranjas van a perjudicar a las clases más populares? ¿No se dan cuenta de que están poniendo en riesgo miles de puestos de trabajo?

Claro que tenemos que tratar de que la ganadería se desarrolle según sus mejores prácticas, pero lo que ustedes están haciendo es criminalizar a todo un sector. Están jugando con el futuro de muchas empresas y con la prosperidad de muchos pueblos de Cataluña que viven precisamente gracias a esto. *(Alguns aplaudiments.)*

Sus propuestas para ayudar a la denominada «Cataluña vaciada» son puro bla, bla, bla y bla. Yo creo que, en vez de ser la Cataluña vaciada, es la Cataluña *vacilada*, vacilada por los comunistas, vacilada por los separatistas y vacilada por el PSC. *(Alguns aplaudiments.)*

Su excesiva defensa de los intereses globalistas de la agenda 2030 les está haciendo perder el sentido de la realidad. Hablen con nuestros ganaderos, con nuestros agricultores, no solo con los *lobbies* animalistas, que solo generan miseria y confrontación. Desde VOX pedimos a la industria que se comprometa realmente con las zonas rurales. Estamos a años luz de sus políticas intervencionistas e histéricas.

Señores comunistas, las propuestas de su moción provienen o bien de la ignorancia del modelo ganadero de nuestra región o de la irresponsabilidad política. Da igual de cuál de ellas sea; lo único que hacen es perjudicar y arruinar a nuestros ganaderos. Ayuden a nuestro sector primario, no lo cosan más a impuestos. Contribuyan a que haya continuidad familiar en las explotaciones y no les generen más problemas. Tomen medidas para conservar nuestra naturaleza y dejen de imponer objetivos ecologistas extremados, que expulsan a nuestros ganaderos del sector. Dejen de intervenir en la economía y en la actividad de miles de empresas, que ustedes no saben nada de ellas.

En otras palabras, VOX no apoyará nada de esta moción, que solo busca prohibir, limitar, extorsionar, condicionar y machacar a la gente que madruga y nos da de comer. *(Remor de veus.)*

Señores, hunden todo lo que tocan. Dejen de molestar, que ya nos conocemos, que siempre están igual. *(Remor de veus.)* Para los demás, lechuga, y para ustedes, chuletón. *(Remor de veus i rialles.)*

Y, ya que los noto tan nerviosos desde ayer, voy a aprovechar para comentarles, pues, eso, ¿no?, que ayer cada vez que bajaba un compañero mío a hablar les notaba muy nerviosos a todos. Pues les voy a decir una cosa: no estén nerviosos. Los nervios solo hacen decir tonterías. *(Remor de veus i aplaudiments.)* Por ejemplo, como las que dijo el señor Cuvillas o el mismísimo presidente Aragonès. *(Persisteix la re-*

mor de veus.) De verdad, no estén nerviosos, no tengan miedo. Ya llevamos casi un año aquí, y, como pueden ver, no nos comemos a nadie.

Nosotros hemos venido a acabar con su proyecto totalitario, con la delincuencia, el despilfarro y la ruina a la que nos están abocando. Y tengan por seguro que, más pronto que tarde, recuperaremos Cataluña para el gran proyecto nacional que es España.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula, ara, el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, dir que avui faré aquesta defensa d'aquesta moció perquè, com saben, doncs, novament la injustícia espanyola ha guanyat, mitjançant els seus organismes, el que no guanya per les urnes, i, com saben, en Pau Juvillà avui ja no ens acompanya. Tot i que el poble ens el va posar aquí, l'Estat novament ha retirat el que el poble va decidir. *(Alguns aplaudiments.)* I em sap greu, perquè en Pau en sap bastant més que jo, però tinc un bon assessor i encara el tenim col·laborant.

Bé, aquesta moció..., dir que li donarem suport en la seva totalitat, fins i tot en les esmenes que s'han pactat amb els diferents grups parlamentaris. Entenem, doncs, que està bé, que és la postura que defensem des de la Candidatura, és a dir, una defensa de la petita i mitjana ramaderia, arrelada al territori, que serveix per cohesionar-lo. I també una proposta que serveix per avançar cap a la sobirania alimentària, i, evidentment, oposar-se a la construcció d'aquestes macrogranges.

De fet, com ja s'ha esmentat, ens preocupa, per exemple, el Canós, aquest poble de la Segarra de vint-i-cinc habitants on volen construir una macrogranja –sí, macrogranja, perquè és molt gran– de 9.600 porcs. I, evidentment, des d'aquí tota la nostra oposició i tot el nostre suport a aquests veïns i veïnes que sí, se'ls ha d'escoltar, a ells també, i no només als empresaris que volen construir aquesta granja. *(Remor de veus.)* Exacte, som... A la Catalunya del sí s'ha d'escoltar a tothom: els que la volen fer, però també aquests vint-i-cinc habitants, que, per pocs que siguin, tenen tot el dret a ser escoltats i respectats, doncs, en la seva opinió. I per això també donem suport a aquesta moció. Tot i això, dir que, bé, en alguns punts fins i tot queda massa curta o massa genèrica, al nostre entendre. Però, bé, votarem que sí.

Com saben, amb dades del departament, el 2020 a Catalunya teníem 7,9 milions de porcs, no?, és a dir, més porcs ja que habitants, almenys al Principat de Catalunya. Aquí hi sumariem els caps de bovins, les aus, etcètera, amb tots els purins que això significa, en tones, en milions, i també de fems i gallinasses.

Des dels darrers anys, les explotacions ramaderes han anat creixent arreu del territori, amenaçant aquesta petita i mitjana ramaderia que nosaltres defensem, no? I el clar exemple el podem veure en el sector làctic, on el 50,8 per cent de les granges tenen menys de cent vaques, mentre que només trenta productors –que són el 7,2 per cent del total– produeixen el 44,2 per cent de la llet de vaca a casa nostra. Una mostra molt evident del que està passant, doncs, al sector: que cada vegada s'està polaritzant i la gran indústria està fent tancar la petita i mitjana.

També podem parlar de les dejeccions, com ja se n'ha parlat: aquestes macrogranges el que provoquen són dejeccions ramaderes massives i concentrades, doncs, en pocs espais, atacant l'equilibri necessari del propi territori, no?, i, evidentment, generant una competència per obtenir terrenys entre aquestes macrogranges i la petita i mitjana, que totes volen el terreny per poder gestionar aquestes dejeccions.

També podríem parlar de la contaminació, com ja s'ha dit, dels aqüífers, de les fonts, de que 535 municipis ja estan designats com a zona vulnerable en relació amb

la contaminació per nitrats, etcètera. Per tant, hi ha una problemàtica real, no inventada, una problemàtica mediambiental greu. Aquí ningú s'inventa re. Només han de mirar, doncs, l'informe d'Ecologistes en Acció que van fer el 2021, que ens parla de diferents temes, entre altres, que les macrogranges estan fomentant encara més el despoblament de les zones rurals, etcètera.

Per tant, cal que treballem i ens hi posem ja, amb mesures concretes i urgents, per defensar la nostra ramaderia, establint, doncs, aquesta moratòria, preus justos, fent complir la llei de la cadena alimentària, etcètera. I dur totes les mesures necessàries per donar suport a aquest sector en aquests moments tan difícils.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, ara, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Para el Grupo Parlamentario de Ciutadans, esta es una moción típica de blanqueamiento, de lavado de cara, que hoy nos presenta la marca catalana de Podemos para lavarle la cara a su socio en el Gobierno de España, al ministro Alberto Garzón, al coordinador federal de Izquierda Unida y militante del Partido Comunista de España, reconvertido en ministro dedicado a consumir el tiempo en su despacho y en ocasiones a consumir la paciencia de muchos españoles y, en especial, de los ganaderos.

El señor Alberto Garzón, no sé si fruto de su exceso de actividad contemplativa, se ha especializado en pisar charcos, varios de los cuales salpican a un sector, el de la ganadería, que bastante tiene con lo que tiene, con las dificultades propias de su actividad económica, como para tener que aguantar las ocurrencias de todo un ministro del Gobierno de España cuyos méritos, más allá de la cuota estricta, les tengo que confesar que a mí personalmente se me escapan.

Desde luego, para opinar sobre una actividad esencial del sector primario como es la ganadería dudo mucho que sea la persona idónea en el Gobierno de España. No hay que olvidar que, en su caso, estamos ante un urbanita que no sabe probablemente lo que es tener callos en las manos, pero que no le duelen prendas en pisar las competencias de un compañero de gobierno, del ministro de Agricultura, Pesca y Alimentación, el señor Luis Planas, al que con seguridad le ha dado más de un mal día. Son cosas del compañerismo cohabitacional.

En cualquier caso, el Podemos catalán está entramado en torno a la figura de la alcaldesa de Barcelona, pues, además de haber perdido buena parte de sus esencias progresistas, se ha especializado en el blanqueo; no me refiero a blanqueo de capitales, ¿eh?, pero sí a blanquear los actos descabellados de sus socios actuales, en este caso, de la facción podemita del Gobierno de España y de los que lo fueron antaño –me refiero a Esquerra y, por extensión, al Gobierno de la Generalitat. Son, y así lo han demostrado cada vez que han tenido ocasión, la muleta perfecta.

De hecho, también han blanqueado el engendro a modo de moción que hemos debatido justo antes de la que nos ocupa, la victimista de Junts relacionada con las supuestas dificultades y la supuesta persecución sistemática que sufre el Gobierno de la Generalitat cuando se dedica a la agitación y a la propaganda en el ámbito internacional. Una supuesta persecución que he de recordarles que ejerce el Gobierno de España, aparentemente, del que ustedes tampoco tienen empacho en formar parte.

Ustedes, su grupo parlamentario al completo, en las dos últimas legislaturas en este Parlamento han tenido una tendencia irrefrenable al blanqueo, al lavado de cara. Y hoy nos presenten esta moción sobre los supuestos efectos nocivos de las granjas que exceden en tamaño lo que ustedes consideran admisible para blanquear a su ministro «pisacharcos».

Miren, desde el punto de vista económico, el prefijo «macro» es mucho mejor que el prefijo «micro», aunque solo sea desde el punto de vista de la competitividad y del rendimiento económico. Dicho esto, tan digna y tan importante es la ganadería extensiva como la ganadería intensiva; tan dignas y tan importantes son para la actividad económica las microempresas, las pequeñas y medianas empresas como las grandes empresas.

Desde el punto de vista de Ciutadans, las granjas que puedan exceder en tamaño lo que ustedes consideran admisible no son nocivas *per se*; no lo son o no deben serlo, si se cumplen de forma estricta las normativas sanitaria, ganadera y medioambiental que les son de aplicación. Así que, de entrada, disintimos de la visión sesgada que ofrece el mismo título de la moción al referirse en exclusiva a los efectos nocivos de las granjas de gran tamaño, que nos parece más enfocado, como he dicho, al lavado de cara del ministro que consume su tiempo en ocurrencias que a solucionar los posibles problemas asociados a este tipo de explotaciones ganaderas.

El Grupo Parlamentario de Ciutadans no piensa colaborar en esta tarea de demonización de una ganadería intensiva que tiene una importancia capital en el ámbito económico, que crea riqueza y puestos de trabajo y que sirve, como lo hacen otro tipo de explotaciones ganaderas, a la demanda de la ciudadanía respecto a productos esenciales de la cadena alimentaria.

No hemos querido ayudarles en esa encomiable tarea de lavado de cara que le hacen al ministro Garzón. Ese es su problema. Ni es nuestro ni lo es en absoluto del conjunto de la ciudadanía, consume o no productos procedentes de cualquier tipo de granja, sea pequeña, mediana o grande. Así que no hemos presentado enmiendas a un texto que, como ya he dicho, nace con el sesgo típico de las formaciones políticas que han hecho del decrecimiento económico, de demonizar a determinados sectores económicos, una de sus señas de identidad.

La ganadería española –y, por extensión, la catalana– está sometida a unos estándares de calidad, de bienestar animal, de seguridad veterinaria y de seguridad alimentaria que responden a la máxima exigencia a nivel mundial, la que se aplica en el ámbito de la Unión Europea. Díganse al señor Garzón.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres votarem que sí als punts –que són molt pocs– que volen reforçar el tracte digne als animals, així com el compliment de la normativa ja vigent –i, per tant, valgui la redundància, d'obligat compliment–, tant en matèria sanitària com de sostenibilitat o de legislació laboral.

Votarem que no als punts –que són la immensa majoria– que farien inviable la producció de carn a Catalunya, producció necessària per a una societat integrada per milions de persones. Efectivament, no tothom es pot permetre la carn de luxe que van servir a la boda del ministre Garzón. En aquest sentit, ramaderia extensiva i intensiva poden i han de ser perfectament compatibles.

I, finalment, ens abstindrem en algun punt que no té encara un diàleg amb els productors i que, en fi, pràcticament podríem dir que algú els hi ha explicat –segur que un productor no– i que, a més, traspuen una miqueta de prejudici ideològic.

I, finalment, traslladar-li a la presidenta que, donada la composició de la moció, no sé exactament quins punts per separar li demano. Crec que..., molt em temo que els haurem de votar tots, punts i lletres, per separat.

Gràcies.

La presidenta

Perfecte, gràcies. Té finalment la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies a tots. Donar les gràcies al PSC, a Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana per les esmenes.

Algunes consideracions. Al company Alonso, de Ciutadans, potser criticar la feina del ministre la setmana que han de fer fora Albert Rivera del bufet d'advocats per no pensar em sembla una mica excessiu. (*Rialles i aplaudiments.*)

Deia el senyor de VOX una qüestió que em té molt boig, que és que defensar les grans corporacions alimentàries és defensar els productors del globalisme. I és justament lo contrari: si hi ha una expressió de la globalització en termes de producció alimentària a casa nostra són les macrogranges i són el paper que hi juguen els monopolis de la distribució i la producció alimentàries.

I un altre mantra que dieu molt és que reflexionar sobre macrogranges, directament o indirectament, és atacar l'economia local. Ho hem dit moltes vegades, no em sap greu repetir-ho, però és que estan tancant granges arreu de Catalunya. Hem perdut una de cada deu granges en poc més de deu anys, i l'hem perdut en un moment d'alça del mercat.

I la tercera qüestió, una qüestió de preus. A Catalunya no es produeix per consumir. A Catalunya la immensa majoria de la producció es produeix per exportar, i es produeix sense integrar en la producció els costos ambientals. Perquè no oblidem –i d'aquí ve part de la nostra moció– que les aigües i la contaminació del sòl a Catalunya les estem pagant tots, i que qui les ha d'assumir és qui les ha produït, i no la resta de la ciutadania.

I, sobre la cabana porcina i la reducció de la cabana porcina que demanem a Catalunya, entenc que els hi pot semblar malament, però a Europa aquest tema ja està sobre la taula. A Alemanya, a Holanda, al conjunt de la Unió Europea estan reduint la cabanya ramadera. A casa nostra ens agrada ser europeus per presumir d'algunes coses, i per assumir compromisos ens agrada molt més ser espanyols, pel que sembla, eh? (*Rialles.*)

I res més. Agrair-vos de nou les esmenes. I moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, un cop substanciat el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals

302-00089/13

Passem ara al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Avui debatем i –esperem– aprovem també una moció que vol avançar en la garantia dels drets culturals a Catalunya, una moció que sap que entendre la cultura és el que ens permet ser agents transformadors i protagonistes de les nostres pràctiques socials.

Aquesta moció vol posar una mirada política en la cultura. Vol fer èmfasi en el caràcter polític de la cultura, sense que haguem de reduir –i ja ho deia fa dues setmanes– el que és polític al simple joc d'interessos partidistes, sinó..., en el sentit més bonic i més col·lectiu de la política. I, de fet, he de dir que el procés de negociació d'esmenes amb els grups parlamentaris que n'han presentat..., amb alguns d'ells

ha estat un dels espais de debat més constructiu i més humà que he trobat des de que estic en aquesta cambra.

Així que gràcies, de veritat, a tots els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes per fer d'aquesta moció un lloc de trobada, una oportunitat de debat. I espero que sigui un punt de partida per continuar treballant en aquesta línia; no només en aquesta línia de drets culturals, sinó sobretot en aquesta línia de fer política.

Avui votarem que el Parlament constata la necessitat de que Catalunya es doti d'un marc legislatiu fonamentat en els drets culturals recollits, entre altres documents, a l'article 27 de la carta de drets humans i que tingui accés a les pràctiques culturals, a la innovació, la governança democràtica, el reconeixement de la diversitat, la lluita contra les exclusions i minoritzacions, la creativitat, la producció cultural i l'enfortiment comunitari amb la població i els agents sectorials, com a consideracions centrals de la seva implementació.

I, de fet, aquí, gràcies a la interpellació que vam fer fa un parell de setmanes, la consellera Natàlia Garriga ens va informar que molt aviat..., de fet –hola–, ens ha informat que molt aviat tindrem l'avantprojecte de llei sobre drets culturals per treballar aquest tema amb profunditat des d'aquesta cambra. I ho celebrem.

Però sobretot esperem –sobretot– que es treballi aquest avantprojecte de llei i tot el procés legislatiu amb el sector de la cultura en un sentit ampli –amb el món local sobretot, amb els sindicats, amb el teixit associatiu– i que es creïn estratègies per combinar la reactivació d'aquests sectors culturals tan colpejats per la pandèmia amb la lluita contra les desigualtats en el conjunt de la població per a l'exercici ple dels drets culturals amb criteris d'equitat i interseccionalitat territorial.

I, per descomptat, des d'En Comú Podem continuarem instant a que l'acció de govern vagi en la línia d'alguns dels acords que anunciem en aquesta moció. Perquè ja vam dir que no n'hi ha prou amb declarar que la cultura és un bé essencial si després no hi ha polítiques i legislació que ho avalin.

Llavors, instarem amb aquesta moció a la Generalitat a accions tals com impulsar un pla executiu mitjançant la cooperació amb el món local, enfortir la cohesió social a través del reconeixement del dret a les pràctiques culturals i l'impuls de l'acció comunitària a tot arreu de Catalunya, enfortir i consolidar el dret a les pràctiques populars, culturals i tradicionals que fomentin la diversitat, la interculturalitat, la participació ciutadana i la innovació.

I, en aquest sentit, també ens interessa –i és una proposta que ha proposat la CUP i en fem especial esment– una acció de dissenyar accions específiques de reconeixement i reparació de la memòria històrica del colonialisme català i manifestacions de dita memòria històrica en les festes populars per garantir dignitat en el tracte, respecte i no-discriminació de cap persona ni de cap comunitat en la concepció o desenvolupament de festes populars.

Aquí hi ha tot un seguit d'iniciatives en aquest sentit, però no podia faltar en aquesta moció, també, incorporar-hi la perspectiva de treball, la perspectiva de classe, contribuir a la lluita contra la precarietat en el sector mitjançant donar prioritat a aquesta taula interdepartamental que ja s'ha engegat, però que realment se n'ha de continuar fent seguiment. I aquí la Irene Aragonès, d'Esquerra Republicana, doncs, ens n'ha donat una actualització. De totes maneres, creiem que s'ha de continuar donant prioritat a aquests espais que lluiten contra la precarietat laboral des del sector, perquè, si no, no podem estar parlant de plena garantia de drets culturals.

Agrair un cop més les esmenes als grups presentats. I re, moltes gràcies també a la consellera per la seva disposició durant la interpellació.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, bon dia. Diputades i diputats, bon dia. Certament, estem debatent una moció sobre els drets culturals. En el primer punt d'aquesta moció hi ha un reconeixement a la diversitat. I jo volia dir al grup proposant, que governen a l'Estat –i governen a l'Estat, certament–..., aleshores, reconèixer aquesta diversitat vol dir també reconèixer l'estat plurilingüe en el qual estem, que segur que el reconeixen. Però plora la criatura perquè no trobem, a vegades, fets concrets que acompanyin aquest reconeixement.

Parlo, doncs, d'oportunitats com ara aplicar la carta europea de les llengües minoritàries. Parlo d'impulsar el català a Europa, com a diversitat. Parlo de defensar la minoria catalanoparlant en el context de l'Estat. Parlo de coses tan senzilles com traduir les webs dels ministeris. Parlo de qüestions tan importants com ara verbalitzar que algunes sentències basades en lleis derogades generen un dret inexistent. Tot això també seria defensar els drets culturals i la diversitat, tal com diu el punt 1.

És una moció molt complexa, certament; una moció jo trobo que excessivament llarga. Una moció que majoritàriament, com s'ha dit, votarem a favor, però que, alguns punts, el debat que generen..., és insuficient per a cinc minuts de faristol. Per tant, ens sembla que les polítiques les ha de fixar el departament i algunes coses s'han de debatre en altres entorns, en altres contextos, i no ens hi sentim prou còmodes, i segurament no hi donarem suport.

També s'ha de dir que, pel que fa a drets culturals, va ser importantíssim, va ser un fet rellevant, al Govern anterior, al Govern Torra, amb la consellera Ponsa, quan van aprovar la declaració de la cultura com a bé essencial. Això permet obrir una carpeta de textos legislatius, que la consellera ens va anunciar que treballaríem aquí la llei de drets culturals. Estem contentíssims de poder treballar de cara a que la cultura sigui el quart pilar de l'estat del benestar. Ho és l'educació, la cultura ha de ser entesa com a educació expandida. Ens agrada aquest concepte, i ens sembla que així hi treballarem.

Ens hi sentim còmodes, i per al país, per a la col·lectivitat, per a Catalunya, per a la nació, per a la societat, és necessari treballar la cultura amb el teixit associatiu i és necessari fer-hi un enfortiment comunitari, com diu la moció. Jo he parlat de fer cas al Conca en aquelles enquestes en les quals es denota que hi ha una cultura que no arriba a molts sectors, a col·lectius amb menys recursos, exclosos, no administrats.

Però també ens sembla que és necessari reconèixer –i a vegades no ho fem prou– com el plantejament que tenim des del departament de fer beques a les persones, als creadors, als intèrprets, als creatius, als autònoms, doncs..., això és perfectament compatible amb el plantejament d'indústries culturals. Que reconeix, la moció, la indústria com a motor econòmic i motor social i motor de creixement individual, però a vegades fem una crítica al plantejament de les indústries culturals, quan tot forma part, en la seva integritat, d'un plantejament que afavoreix la cultura en general.

L'ICEC fa la seva feina. La majoria d'empreses són empreses petites, de treballadors..., microempreses d'intèrprets, d'artistes, de creadors... I, per tant, em sembla que hem de començar a veure-ho diferent, a situar-nos en un altre punt de vista en això, perquè és bastant, des del meu punt de vista..., poc defensable, no ho acabo d'entendre.

Mirin vostès: l'any 21, a la Institució de les Lletres Catalanes, set-centes sol·licituds; a veure si això no capillaritza molta i molta gent en el sector de les lletres catalanes. Alguns són a partir de beques, altres són a partir del món..., de fundacions, d'indústries, d'autònoms. Per tant, em sembla que hem de començar a mirar-nos a això d'una altra manera.

Se m'acaba el temps. Vull agrair la bona disposició de la diputada González, de la diputada Aragonès, de la diputada Sabater.

Però en vint segons que em queden deixi'm també parlar del món local. Hem d'escoltar més els regidors de cultura, hem d'escoltar més els alcaldes, els proble-

mes que tenen amb la llei de contractes del sector públic de l'Estat a l'hora de fer la gestió de les contractacions. Estan més... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Disculpeu, se m'acaba el temps, però em sembla que això també, des de l'Estat, necessita una revisió.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bon dia a tothom. Agrair la moció d'En Comú Podem sobre el garantiment dels drets culturals al nostre país. Tota iniciativa política que reforci la idea que sempre defensem des del republicanisme que la cultura és un instrument de canvi social, eina de transformació i de millora de qualitat democràtica, va en sintonia amb la transformació que defensem. I bon dia, consellera –perdoni–, que la veig aquí; bon dia, benvinguda.

Volem, doncs, un país que faci de la cultura com a bé essencial el quart pilar de l'estat del benestar. Un país culte, cohesionat i fort en la seva identitat, que promogui la interculturalitat i que impulsi la creació lliure, el pensament crític, l'empoderament del ciutadà i la inclusió social. I un país creatiu, que promogui el talent i sigui generador d'oportunitats, enfortint el teixit social, cultural, associatiu, empresarial, professional.

Per tant, la lliure pràctica cultural i l'accés universal a la cultura han d'esdevenir aquesta columna vertebral dels valors cívics del país amb l'objectiu de fomentar aquest pensament crític, afavorir l'accés al coneixement, impulsar la creativitat i estimular el gaudi cultural en totes les seves formes d'expressió.

Malauradament, sabem que existeixen barreres de tota mena perquè tothom pugui accedir als productes culturals, i segurament encara més per poder participar activament de la creació cultural. Compartim gairebé en la seva totalitat els punts de la moció: cooperació amb el món local, els drets culturals com a garants de la cohesió social, com a eina també per lluitar contra el racisme, l'exclusió, l'estigmatització, i per garantir aquesta mirada feminista, intercultural, inclusiva i dels drets lingüístics de la ciutadania en aquests primers passos del pacte nacional per la llengua.

La seva moció, doncs, va en sintonia amb la futura llei dels drets culturals, d'acord també amb la democratització cultural de tothom i per a tothom, sense exclusions, amb l'oportunitat de crear, de participar, d'implicar-se en els projectes culturals; amb l'eliminació de les barreres per accedir als productes culturals i poder participar activament en la creació cultural, dedicant recursos en aquells sectors més vulnerables i establint aquestes regulacions que suprimeixin aquestes barreres existents.

El reconeixement a la diversitat cultural, perquè volem la cultura com un procés dinàmic i viu, protegint la diversitat cultural i lingüística al nostre país, com així també la seva identitat, patrimoni material i immaterial, tradicions, creativitats i tots els llenguatges artístics.

El blindatge i protecció dels mecanismes per assegurar i protegir els drets dels creadors i les creadores amb relació a aspectes com poden ser la llibertat de creació i expressió dels artistes, la defensa de la propietat intel·lectual, el dret a les condicions laborals dignes i justes i l'impuls de l'emprenedoria.

Aspectes que sabem que es recolliran en la propera llei que els comentava anteriorment i que quedaran plasmats posteriorment en polítiques concretes, i que, de fet, d'alguna manera ja s'estan aplicant en les línies d'ajuts a entitats i associacions, en programes de mediació artística i cultural, campanyes com «Escena 25» i «Fas sis anys. Tria un llibre», entre moltes altres.

Pel que fa a les esmenes, agrair a la diputada Jess González aquesta predisposició i la voluntat d'entesa en aquestes quatre transaccions a que hem arribat i en l'esmena acceptada, malgrat que volem deixar també constància que una d'elles perd, pensem, tota rigorositat quan s'obvia que ha de ser l'Estat espanyol el determinant en l'estatut de l'artista, que és qui ha d'impulsar-lo.

Als punts 6, 8.d i 12 no hi podem donar suport. La taula interdepartamental ja es va reunir i ara s'estan aplicant els acords, els consensos, tots aquells consensos als quals es va arribar, i es mantenen contactes periòdics amb el sector per anar desenvolupant-los a través dels departaments de Cultura i d'Empresa i Treball.

Per altra banda, la transacció amb Ciutadans..., marcar percentatges globals en totes les subvencions per a creadors joves envaeix competències d'altres subvencions. I saben perfectament que, jurídicament, això probablement no podrà tenir cap mena de recorregut.

Seguim, doncs, treballant també des d'aquí, des del Parlament, en aquest impuls exigent a la cultura, el reforçament del quart pilar del benestar i la universalització de la creació i del consum.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellera, molt bon dia. La pandèmia ha impactat amb més intensitat en els drets culturals de les persones amb menys recursos. La participació en la vida cultural suposa la possibilitat de trobar-se amb la diferència, possibilitat que ara es veu greument amenaçada. I la reactivació del sector cultural no pot anar deslligada de la lluita contra les desigualtats en l'exercici dels drets culturals. Són tres idees que Nicolás Barbieri, investigador i professor en l'àmbit de les polítiques culturals i les desigualtats socials, ja anunciava fa un any en un dels seus articles sobre precarització del sector cultural i inequitats en la participació, reptes clau en l'era postcovid.

Primer de tot, agrair a En Comú Podem aquesta moció, que aborda els drets d'accés a la cultura, i també que s'hagi vingut a acceptar i transaccionar les esmenes. Moltíssimes gràcies, diputada Jess González. I avanço que el nostre vot serà favorable a tots els punts.

La pandèmia i la seva gestió han reproduït i agreujat moltes de les desigualtats que el sector cultural ja patia, amb efectes més nocius sobre les persones i col·lectius més febles que treballen en l'àmbit de la producció cultural. Per això una part de les esmenes que nosaltres hem presentat són les que recullen i aporten algunes de les reivindicacions del sindicat SMAC! –Sindicat de Músics Activistes de Catalunya– i d'altres sectors organitzats, en l'exigència perquè es compleixi l'actual legislació quant a contractació o salaris mínims, però que alhora se superi aquesta legislació amb un nou estatut de l'artista i treballador cultural.

I, sí, potser actualment és dependència de l'Estat, però crec que nosaltres des d'aquí precisament volem confrontar i volem imposar aquesta sobirania, i ens toca també avançar aquí. Per això, en aquest mateix sentit, també hem demanat que es torni a convocar la taula interdepartamental, perquè, com molt bé ja ens han aclarit, l'última reunió va ser el 31 de març. Es considera que és un treball tancat. Nosaltres considerem que s'hauria de tornar a convocar, perquè la realitat supera el que s'havia decidit al març.

Un altre grup d'esmenes s'ha centrat en eixamplar i completar l'esperit de la moció, que és un esperit que recull molt bé l'esperit de l'article 27 de la carta de drets humans, tenint en compte que la pandèmia i la seva gestió han incrementat totes

aquestes desigualtats, tant en la producció com en l'accés a la cultura. I, per tant, nosaltres el que hem fet és aportar elements que eixamplen l'esperit que ja tenia la moció, tal com s'ha plantejat.

Com detalla el mateix Barbieri, «viure en un determinat barri, poble, vila, haver experimentat un procés migratori, tenir una certa edat o un cert gènere, per citar-ne alguns factors, ens pot fer més vulnerables no només en la nostra salut, sinó també en les nostres oportunitats per exercir el dret a participar a la vida cultural». I, per tant, aquest és l'objectiu de molts dels punts que té aquesta moció.

I les altres esmenes que hi hem aportat han anat principalment en tres factors: en el de l'accés a la llengua catalana com a factor d'equitat, el de la desconstrucció colonial dins de la cultura tradicional i, finalment, el de la protecció dels equipaments bàsics de tot el territori.

Ho indica l'enquesta de participació i necessitats culturals de Barcelona d'una manera clara: el tancament d'equipaments bàsics –com les biblioteques o centres cí-vics– que donen resposta a les necessitats de la ciutadania i ofereixen oportunitats per participar en la vida cultural afecta en major mesura justament els sectors més precaritzats. I hi ha dades concretes que indiquen que l'impacte d'aquest tancament és més greu en les persones que viuen en barris de renda baixa que en les que viuen en barris de renda mitjana o alta, que també n'estan afectats, però és molt més en les de renda baixa. I per això posem també un punt especial en que hi ha d'haver una vigilància sobre que cap poble, cap barri, cap ciutat, cap zona del nostre territori, quedi sense aquests serveis.

La cultura, com a dret i expressió comunitària, accessible i popular, suma com a antídote contra les desigualtats i la prevenció contra els totalitarismes, fa contrapès al neoliberalisme cultural, colonial, classista i exclouent, i esdevé eina d'alliberament personal i col·lectiu.

Moltes gràcies per la moció. I la votarem tota a favor.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, particularment la diputada Jess González, que és la que ha portat la iniciativa... Bé, se'ns va convidar a participar en aquesta moció fent-hi esmenes. Nosaltres en varem presentar dues, que no ens semblaven gaire inassumibles.

Una se'ns ha acceptat, que és garantir que el quinze per cent de l'import de totes les subvencions vagi destinat a creadors joves independents com a manera de fomentar la irrupció de nous talents, tot i que és veritat que se'ns ha capat l'última frase de l'esmena, que era significativa, que llegeixo: «...per tal d'evitar que els operadors més ben instal·lats en el sector acaparin tots els fons gràcies als seus contactes». Treguin-ne conclusions.

S'ha rebutjat també una altra esmena que ens semblava important, que era garantir que el vint-i-cinc per cent de l'import de totes les subvencions es destini a la creació en llengua castellana –uau! A veure, la cultura és la vida; però, en una societat com la catalana, és la mort en vida. La cultura i la llengua són dues víctimes, per no dir dos màrtirs, del procés, de quaranta anys de procés. Mai s'ha vist una societat que, donant tanta importància teòrica a la seva llengua i a la seva cultura, faci aparentment tot el que pot per destruir-les.

Nosaltres agraïem l'esforç dels comuns, tot i que per nosaltres tant comuns com socialistes són inescrutables, culturalment parlant. Tenim clar on són, aquests senyors: contra la llengua, contra la cultura, contra tot allò que realment alimenta el poble de Catalunya, perquè en tenen una visió, com ells diuen, «minoritzada».

O sigui, ells tracten la llengua, la cultura, doncs, com si fos una criatura, com si fos menor d'edat, a la que cal sobreprotegir, vigilar què parla al pati..., en definitiva, escanyar.

Són uns estalinistes de pagès, sobretot els senyors de la CUP, que no m'estranya que anunciïn joiosos que votaran la totalitat de la moció, perquè se l'han fet seva. Vull dir, si el text original de la moció... A nosaltres, home, ens semblaven, algunes coses, doncs, millorables, però ens sonava a expressió de bona voluntat, d'obrir un debat sobre els drets culturals. Bé, passat el «rodillo» de la CUP, a veure, ha quedat..., és irreconeixible, és inidentificable, per la qual cosa nosaltres, que en principi hauríem pogut votar –a part del punt que hem transaccionat– molts punts a favor, doncs, n'hauréem de votar bastants més en contra del que ens hauria agradat.

Ens sap greu, perquè creiem que això és greu. O sigui, aquí es juga amb la cultura com una eina política, amb una arma política, doncs, que es pot fer malbé. Vostè ha citat els interessos partidistes. Bé, una vegada més, els interessos partidistes –ja dic, dels estalinistes de pagès– s'imposen sobre l'autèntica defensa dels drets culturals. Deixi'm dir-los que la cultura catalana serà bilingüe o no serà. Tots els intents que facin de negar això, d'amagar l'ou, d'inventar-se eufemismes com la «minorització», de fingir consensos quan no n'hi ha, d'assetjar la gent..., tot això serà la mort lenta però inexorable de la cultura catalana. I espero que els que ens hi oposem tindrem força per evitar-ho.

Jo, de moment, ja ho deixo aquí, no sense... Bé, per al·lusions... Aquí s'ha parlat..., bé, s'han fet comentaris poc respectuosos sobre el senyor Albert Rivera. Bé, el senyor Albert Rivera, fundador de Ciutadans, i al qual tots nosaltres devem molt, ha treballat més per Catalunya i per Espanya que la totalitat dels ministres de Podemos que hi han al Govern. Jo no sé... El senyor Rivera ja ha anunciat accions legals contra les persones que han qüestionat públicament el seu honor laboral, però, ja li dic, si jo pogués pagar diners perquè els ministres de Podemos no anessin a treballar, o sigui, pleguessin demà mateix, li juro que demanava un crèdit.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, molt bon dia a tothom. Els drets culturals són un principi de democràcia cultural, de cohesió i de transformació social, i que afecten la producció, la creació, el gaudiment, la formació, i que han de garantir l'accés en igualtat d'oportunitats de tothom. La cultura és un dret social, un pilar de l'estat del benestar que s'ha de protegir. Els drets culturals són també drets humans fonamentals, ja ho hem dit.

Així doncs, una llei de drets culturals a Catalunya implicaria protegir i preservar el dret de la població en el seu conjunt. Pensem que també haurà de tenir una mirada multicultural i plural, feminista, inclusiva i que treballi per l'equitat. La llei de drets culturals catalana haurà de comptar amb una gran participació dels sectors culturals i de l'educació, dels ensenyaments artístics, d'entitats, d'associacions de la cultura tradicional i popular, de museus i arxius, de col·lectius del món de la creació i dels nous sectors emergents digitals i audiovisuals.

S'hi haurà de reconèixer a totes aquelles persones implicades: artistes, creadores, gestores, promotores, treballadores i professionals de la cultura. Haurà d'escoltar a tothom i representar a tota la diversitat cultural i plurilingüe de Catalunya.

La cultura és un bé comú, i tothom ha de tenir dret a l'accés i a la seva participació en els processos que impulsin les administracions. Així doncs, els drets culturals

són pilars necessaris per tenir una societat més igualitària, democràtica, plural, diversa, respectuosa, innovadora, avançada i capdavantera.

Per tot això, el nostre grup vol ser l'impuls d'aquest avantprojecte, d'aquesta llei catalana, i hem manifestat la nostra voluntat de participar-hi i de fer-hi aportacions. Fem una oposició responsable per implicar-nos en tot el que faci millorar la qualitat de vida de la població de Catalunya. També perquè amb el món de la cultura tenim un compromís que ve molt de lluny. I hi afegiria més: la cultura està en l'ànima del PSC, sector amb el qual sempre hem tingut lligams forts, amb qui compartim valors i camins.

El text original de la moció presentada ja ens semblava bé com a punt de partida, com una declaració de punts generals que podíem compartir, però era molt poc concreta en molts aspectes. Creiem que també calia concretar-hi més en aspectes pressupostaris, que hem vist que en les darreres negociacions amb els grups de govern i amb el Govern, doncs, el grup proposant no ha acabat de concretar.

Nosaltres voldríem afegir, en aquest sentit, i amb ànim constructiu, que sí que hi vam presentar esmenes, esmenes que no es van aprovar, per un valor de 5 milions d'euros. Això vol dir que, quan parlem de drets, hem de parlar també de recursos. No hi ha drets sense recursos. Els drets de la ciutadania es defensen amb recursos públics, amb inversió, amb pressupostos, i és el que no hem trobat en aquesta proposta presentada.

Nosaltres no fem mai propostes de maquillatge, ni fem servir aquesta cambra per parlar tampoc del que fa l'Ajuntament de Barcelona. També podríem fer-ho, perquè el PSC hi governa, i quan governem la cultura avança. El sis per cent destinat a cultura a l'Ajuntament de Barcelona són 150 milions d'euros. I, d'aquests, el quaranta per cent se'n va a finançar grans equipaments nacionals que hauria d'assumir la Generalitat, i només un dos per cent arriba als barris.

Com a molts altres municipis. Portem més d'una dècada suplint la manca d'inversió en polítiques culturals dels governs de la Generalitat. Podria posar-ne molts exemples, de com els ajuntaments han hagut de protegir els drets culturals de la ciutadania sense el suport de les conselleries de cultura. I només n'anomeno alguns: el Festival Altaveu de Sant Boi, la Quinzena metropolitana de dansa, la Factoria SI de Cornellà –amb residència de petites companyies de teatre i dansa de tot Catalunya–, però n'hi han moltíssims més. Nosaltres seguim reclamant aquest pla de mesures per a la recuperació i enfortiment de la cultura de Catalunya amb dotació econòmica i compromisos pressupostaris.

I també la moció fa esment de la negociació en l'estatut de l'artista. Val la pena dir que s'hi està treballant, que s'hi està avançant molt, i que també hauria estat bé que alguns grups que ara han presentat esmenes a aquesta moció i que defensen l'estatut de l'artista, doncs, també haguessin donat suport a la reforma laboral, que la reforma laboral també recull gran part de les millores de les condicions de treball de seguretat social d'artistes i treballadores de la cultura de Catalunya.

En resum, la moció pensàvem que tenia un molt bon punt de partida. Nosaltres li donarem suport. I esperem continuar treballant en aquesta elaboració, en aquest avantprojecte, en la llei de drets culturals a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té ara la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta

Moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. En Comú Podem ens presenta aquí una moció sobre l'accés de tothom a la vida cultural, inquietud que des de VOX aplaudim, com no pot ser d'una altra manera.

Conté alguns aspectes encertats, adients, com la necessitat de combatre la precarietat del sector cultural, malgrat que hem vist que són una mica inconcrets, alguns d'aquests elements que considerem encertats.

Segons dades del Conca, el sector cultural català ha sofert un vint-i-quatre per cent de pèrdua d'ingressos amb relació a l'any 2019. Tot just les arts escèniques i musicals han perdut un setanta-dos per cent d'ingressos. És a dir, la gestió del sector cultural que ha fet el Govern de la Generalitat ha estat nefasta; però la seva ineptitud no és només conjuntural, és estructural.

Ara bé, els senyors d'En Comú Podem protesten davant de la precarietat del sector cultural, però no critiquen el balafament, el malbaratament del Govern que ha fet del sector, i que ha situat la cultura lluny d'aconseguir l'objectiu promès en l'acord de govern de disposar d'un pressupost d'un dos per cent del PIB; ni li retreuen a la consellera, senyora Garriga, que tingui el desvergonyiment de dir que la cultura és la quarta pota de la societat del benestar, quan el pressupost de Cultura és el quart més baix dels catorze de la Generalitat, dels departaments de la Generalitat d'enguany.

Vostès són còmplices de la precarietat que denuncien, ja que han aprovat aquests pressupostos, i, a més, són socis de la senyora Garriga, imputada per un presumpte delictes de desobediència greu. Per cert, li han exigít, a la senyora Garriga, que se sotmeti a un referèndum perquè el poble decideixi si ha de dimitir? Ho dic perquè aquest és el criteri que han fet servir sempre vostès i els seus líders, com la senyora Colau, en aquests casos dels imputats... Em sembla que no. (*Alguns aplaudiments.*) Em sembla que no, oi? Això de la coherència no és el seu fort. Una cosa és predicar, i l'altra, donar blat.

La cultura és una activitat humana, lliure, universal i intemporal que emana de la seva dimensió espiritual tot cercant la bondat, la bellesa i el bé, que són els veritables cohesionadors socials. No entén de classificacions restrictives ni de grups ni de collectius, és de tothom i per a tothom, i transcendeix el temps i l'espai.

Per aquest motiu no entenem que aquesta moció d'En Comú Podem demani que s'incorporin en les polítiques culturals de la Generalitat les perspectives feminista, de gènere, interseccional, multicultural, d'immersió lingüística... Una vegada més, tracten de posar la cultura al servei dels postulats identitaris de l'esquerra i del separatisme.

Bé, parlen de reformular les convocatòries de subvencions, però no critiquen la discriminació que pateix la cultura catalana feta en llengua castellana. Els en posaré uns exemples. Segons les bases dels premis Gaudí –punt 2.c–, a la categoria de millor pel·lícula només hi poden optar les produccions en versió original catalana. Un altre: en el Teatre Nacional de Catalunya el 2020 s'han fet cent dotze representacions en català i trenta-vuit en castellà. Tercera: més de 12 milions d'euros han anat a parar a l'Institut Ramon Llull, que promou a l'exterior la llengua i la cultura catalanes només en català.

I, si us plau, no portin a collació l'excusa que la Generalitat ha de promoure només la cultura en català perquè per al foment del castellà ja tenim l'Estat espanyol, com a vostès els hi agrada dir. Els recordo que l'Estat promou cursos de català a tot el món –per exemple, a Moscou– a través de l'Instituto Cervantes; desenvolupa programes en català de televisió i de ràdio des de fa molts anys, i l'últim any ha facilitat una partida de 20 milions d'euros en inversions directes a les principals institucions culturals de Barcelona. Perquè les administracions no són excoents, sinó que s'han de complementar.

Bé, en conclusió, per la seva intenció restrictiva de la cultura i les seves generalitzacions i cabòries, votarem en contra de la majoria dels punts d'aquesta enrevessada moció llençol, que, a més, fa servir una retòrica tan rococó i cursi que dificulta la comprensió d'alguns dels seus punts.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Nosotros nos vamos a abstener en toda la moción, y explico por qué. Vamos a ver..., cuando se habla de cultura y se utiliza, efectivamente, esta terminología tan barroca, yo lo digo con todo el respeto a sus redactores, pero es que a mí me parece una historia muy rara. Y lo digo, de verdad, con todo el respeto.

Miren, en primer lugar, los movimientos culturales, todos a lo largo de la historia, sea la *nouvelle vague* o el *thrash metal* de la bahía de San Francisco, surgen al margen del poder político y en contra del poder político, sea este de izquierdas o de derechas. Es una primera consideración que conviene tener clara.

En segundo lugar, porque el acceso a la cultura de los jóvenes, en especial de los más desfavorecidos, o es espontáneo y genuino o es un rollo coreano y un aburrimiento supino. Y aquí viene el auténtico problema de fondo, que es la relación de los poderes públicos con la cultura.

Miren, la relación de los poderes públicos con la cultura y lo que ustedes llaman «derechos culturales», esa relación, en el caso de la cultura, no es la misma que con la sanidad y la educación. No es la misma ni puede serlo por definición. Cuando se habla de sanidad y educación, incluso los que somos liberales y creemos en la cooperación público-privada sabemos que el principio de universalidad es fundamental. En el caso de la relación de la cultura con los poderes públicos, el poder público debe mantener una prudente distancia para que esa cultura sea realmente pura y sea realmente constructiva.

¿Qué tienen que hacer los poderes públicos cuando hablamos de la cultura? Pues garantizar el mantenimiento del patrimonio cultural, y, eso sí, poner los espacios públicos a disposición de los creadores. Pero ya está –ya está–; el resto debe ser libre, espontáneo, y debe tener a los políticos bien lejos. Porque es que, escuchando sus peroratas hoy y su terminología, a uno se le quitan las ganas de ir al cine de puro aburrimiento.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

A veure si puc respondre a tot. En primer lloc, Junts per Catalunya. No està per aquí el diputat Ten –*sin acritud*, també. *Sorry not sorry*, si la moció és massa llarga. Ja tindrem temps de debatre-ho amb calma en el procés de llei, però sí que vull fer un apunt sobre el tema de les indústries.

I aquí faig un apunt de caire personal, i, per tant, també polític. Jo, com a ballarina, també formo part del teixit cultural. Formo part d'una companyia de dansa, que es diu Sentimiento Cimarrón, i moltes coses més. Hauríem de preguntar-los, per exemple, al collectiu Tinta Negra, a la llibreria Panafricana, a la Periferia Cimarroñas, al festival FuriAsia, quant d'accés tenen a recursos públics, a subvencions públiques, i quines mancances troben per relacionar-se amb l'Administració. Llavors, aquest tipus de collectius que estan fent cultura des de la base..., no estic dient que estiguin en contraposició, però no tenen accés a aquestes grans indústries culturals. O sigui que ja en parlarem en el procés legislatiu.

En segon lloc, a la diputada Aragonès, i en línia també amb el que deia la diputada Sabater, d'acord amb que també «sobirania» és agafar el toro per les banyes, i les

coses que corresponen a Catalunya a nivell de precarietat i a nivell de garantir salaris mínims quan la Generalitat és la part contractant és el que hauríem d'assumir. Això no treu que, evidentment, aquí seguirem instant el Govern de l'Estat a fer-ho. I, de fet, va fer una declaració, en aquest sentit, de compromís amb l'estatut de l'artista aquests dies.

Per a Ciutadans..., bé, la cultura catalana no ha de ser només bilingüe. A Catalunya es parlen més de tres-centes llengües; ha de ser plurilingüe, i les ha de contemplar absolutament totes, així que... En aquest cas, us hem acceptat una esmena, però aquesta no tenia cap mena de sentit.

A VOX..., no parlaré de precarietat a ningú que no ha treballat en la seva vida.

I al PP, benvingut al segle XXI. Vull dir, està fent una definició de «política» del segle passat i una definició de «cultura» també del segle passat. Llavors, bé, a veure si seiem a parlar quan vingui el procés legislatiu i ens posem una miqueta d'acord.

Reiterem l'agraïment a tots els grups parlamentaris per la feina durant aquesta moció, i ens emplacem a treballar perquè Catalunya tingui una llei que garanteixi els drets culturals de tots els catalans i catalanes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, acabat el... Sí, senyor Acosta, per què em demana la paraula?

Manuel Jesús Acosta Elías

Demano permís per al·lusions a una interpretació errònia.

La presidenta

Disculpi'm, senyor Acosta, però sap perfectament que en la Junta de Portaveus hem considerat que les al·lusions en el torn de rèpliques de les defenses a les mocions no pertocquen com a al·lusions, perquè necessàriament estan tota l'estona alludint-se els uns als altres.

Manuel Jesús Acosta Elías

Des dels setze anys, porto treballant.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Els deia que, un cop acabat el debat, la votació d'aquest punt tindrà lloc aquest migdia, després de que substanciem el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus

302-00090/13

Passem ara al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; bon dia, gràcies. Avui parlem d'una moció d'un tema que durant uns mesos va ocupar moltíssimes pàgines, que era la gran il·lusió que eren els fons europeus, que ara es gestionen des de l'absoluta opacitat, discreció i alhora amb una clara voluntat, al nostre entendre, d'obviar tot un sector, d'obviar la ciutadania, que fa temps que està exigint transparència, d'obviar una gestió democràtica i participativa, i que,

per tant, obliga a treballar per posar una mica de llum a totes les ombres que estan al voltant dels fons europeus.

I per què diem «ombres que estan al voltant dels fons europeus»? Perquè entenem –i ho vam defensar ja a la interpellació– que els fons europeus acaben estant vinculats a una sèrie de mesures marcades pel que defineix la Unió Europea. Mesures que, en el curt termini, poden no tenir un impacte massa considerable en les condicions materials de la classe treballadora, però que en el mitjà i llarg terminis obren un risc excessivament elevat de tenir conseqüències negatives.

Conseqüències negatives que ja vam viure fa uns anys, en un moment on aquesta classe treballadora, aquesta massa de la població, no s'ha recuperat de la crisi del 2008, perquè, malgrat que les grans xifres diguessin que l'economia s'estava recuperant de la crisi del 2008, el que era una evidència era que es recuperaven les macro..., no?, els índexs de la macroeconomia, però de la microeconomia no s'estaven recuperant.

I, ahora, era important posar aquest debat sobre la taula en un moment on es començaven a aprovar grans reformes o, més aviat, *petites* reformes que anaven vinculades a aquests fons i que no s'explicaven en aquesta vinculació. Perquè és cert que la Unió Europea viu ara moments més relaxats que el 2010 i el 2012, però sembla també bastant clar que la Unió Europea no hagués acceptat mai una derogació total d'aquelles lleis que van sorgir de la pressió de la Comissió i del Banc Central Europeu que es van produir el 2010 i el 2012.

I, per tant, potser hem d'explicar que les petites modificacions que s'han fet a la reforma laboral..., perquè ahir algú em deia «mentidera», però no s'ha derogat la reforma del 2012, malgrat que hi ha hagut petites modificacions. I, per tant, això s'ha d'explicar així, també, no com una victòria i no enganyant la gent. És a dir, no hi havia..., i no n'hagués acceptat mai, la Unió Europea, com jo deia, no?, la derogació total; sí que n'han pogut acceptar alguns petits canvis. I ho hem d'explicar així: aquesta reforma laboral també és fruit de l'acord per uns fons europeus. I la reforma de les pensions o l'inici de la reforma de les pensions també té a veure amb aquests fons europeus.

I parlem d'això, també, perquè ens preocupa la situació que s'està començant a viure ara. Perquè de moment no és necessària, una devaluació interna com la que hi va haver en l'anterior crisi, però diem «de moment». I diem «de moment» perquè ha aparegut un fenomen desconegut en els darrers anys, conegut històricament, però que en els darrers anys no s'havia produït en aquesta mesura, que és la inflació, que pot portar a problemes ja viscuts. I, per tant, vol dir que, amb els fons europeus, també hem de començar a invertir i a generar o a facilitar eines perquè aquests problemes ja viscuts no es produeixin.

I per això és important que els fons europeus es gestionin amb transparència i que vagin, sobretot, a reforçar els serveis públics encara no recuperats de la crisi del 2008 i que, davant d'una eventual nova crisi, han de ser més forts que mai per no tornar a patir el que ja vam viure en un moment d'encara més feblesa.

És per això que plantegem la necessitat de transparència, transparència per part de l'Estat, però també transparència per part de la Generalitat; que plantegem la necessitat de participació de més sectors dels que ara mateix estan participant en la gestió dels fons; que plantegem el compromís ferm d'aquest Parlament de no aplicar noves mesures d'austeritat en un futur. I que plantegem, de fet, no?, que els fons europeus vagin a allò a què haurien d'estar destinats, que és enfortir serveis públics i transformar realment el sistema productiu d'aquest país.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula, en nom de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Bon dia, conseller Giró, diputades, diputats, públic que ens acompanya... Perdó, el costum de portar-la sempre, eh?... (*L'orador es treu la mascareta.*) Bon dia, com dèiem. Gràcies, presidenta. Doncs bé, aquesta moció que ens presenten els companys de la CUP, de fet, el que ve a canalitzar, més enllà de, moltes vegades, els termes en que s'expressa la frase que aprovarem o que matisarem –per això hem presentat esmenes–, és una inquietud. Una inquietud generalitzada, eh?, que tenim aquí al nostre país, a Catalunya, que hem expressat ja en repetides ocasions i també a la pròpia Comissió d'Economia i Hisenda, pel repartiment i pel destí que s'està fent d'aquests fons Next Generation, no?

De fet, es van obrir un conjunt de projectes i d'il·lusions, quan es va anunciar aquest fons extraordinari, però a mesura que van passant els mesos constatem algunes dificultats en la seva execució, en la seva arribada sobretot a les pimes, a les entitats, fins i tot als ajuntaments, eh? –jo també, com a alcalde..., també ho patim. I, per tant, aquesta manca de concreció ens posa una mica..., a estar alerta, i, per tant, genera aquesta inquietud, que aquesta moció, en diferents punts, també canalitza.

També ho he dit moltes vegades: si fóssim un estat propi haguéssim pogut gaudir directament també d'unes partides d'aquests fons, directament des d'Europa. Això no és així. Venen canalitzats a través de l'Estat espanyol, una part en forma d'ajuts directes i una part en forma d'endeutament, eh?, que és del que la diputada Reguant també alertava en aquest sentit, que tot el que forma part d'endeutament, doncs..., evidentment, són fons que poden activar la societat i l'economia, però en el fons també són una càrrega per a les generacions venidores, no?, perquè és una càrrega financera molt i molt important, eh?, de l'Estat espanyol, eh?, per sobre..., del voltant dels 70.000 milions d'euros, que són molts milers de milions d'euros, que es diuen molt fàcilment, però que són molts milers de milions d'euros.

A Catalunya, a més a més, hem de recordar que el 2020 al propi Parlament vam constituir una comissió per a la reactivació social i econòmica, amb un conjunt de mesures que vam presentar el novembre del 2020, però també es va encarregar al Coreco, un grup d'experts, que fessin també un conjunt de propostes que van fer arribar i es van presentar al Parlament també el 2020. Des del Govern de Catalunya es van fer també tot un conjunt de programes i de propostes que es van presentar al Govern estatal, eh?, al principi que es parlava dels fons Next Generation.

Com deia, a mesura que passen els mesos, doncs, va creixent una mica i es va instaurant una mica la decepció. La decepció quant al repartiment, la decepció fins i tot quant als terminis en que s'estan posant en marxa, i que, per tant, estan generant que la societat s'activi o que l'economia s'activi.

No faré paraules meves..., només cal recordar i fer hemeroteca. La secretària d'Afers Econòmics i de Fons Europeus fa poques setmanes, en compareixença a la Comissió d'Economia, ens deia que aquesta política que fa l'Estat espanyol ens dilueix com a territori i pot arribar a limitar la competitivitat i dificultar l'accés als fons a la petita i mitjana empresa, una alerta que fèiem ja des del Govern al qual donem suport.

Matilde Villarroya també deia que, de les decisions que es prenguin durant aquests anys, en dependrà el futur de les noves generacions. El propi conseller Giró, en compareixença parlamentària a la interpel·lació de la CUP, deia també..., reiterava el paper deplorable que està jugant el Govern espanyol en la gestió domèstica dels fons. A Espanya el programa que s'encomana a les comunitats autònomes és una tasca administrativa, una tasca de gestoria, i s'assumeix tota la gestió, centralitzada i plena, des de l'Estat. I tot això és una llàstima, i, com dèiem, genera aquesta inquietud.

També, les forces que no són independentistes... No us penseu que això és una queixa o un plor dels independentistes. No. Aquestes setmanes passades els alcaldes del PP van anar a Brussel·les a denunciar la discriminació en el repartiment dels fons europeus, i el president d'Andalusia es queixava també del repartiment dels fons eu-

ropeus. Per tant, no és una queixa política, és una queixa constatable per una manera de fer de l'Estat espanyol.

Pel que fa a Catalunya, també ho va explicar la secretària dels fons: hauríem de distingir, eh?, que la moció de la CUP, en algun punt, doncs, ho diu en general, distingir..., creiem nosaltres, com a grup que donem suport al Govern, distingir-hi el que són els programes que van vinculats al Feder –els fons de desenvolupament regional–, els React, els quals..., aquests sí que administra la Generalitat de Catalunya. I, per tant, la senyora Villarroya, en seu parlamentària, i a tots els grups parlamentaris, ens va entregar, de fet, un esquema i un pastisset, un formatget, en el qual queda clar el repartiment que fa la Generalitat de Catalunya. I lo altre són els fons de la recuperació sostenible i resilient, destinats a la reindustrialització, els MRR; aquests són els que...

En tot cas, elevem i reiterem aquesta queixa, aquesta queixa de manca de transparència de l'Estat, queixa que fins i tot el Síndic de Greuges va recollir, i diferents entitats, amb relació a aquesta manca de transparència de l'Estat espanyol. Per tant, una llàstima. Una queixa que esperem que arribi també a seus del Congrés dels Diputats.

I, en qualsevol cas, la queixa que també fem és la incapacitat pròpia de gestionar el nostre propi futur.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Tots sabem que en economia un dels conceptes bàsics és això que anomenem «cost d'oportunitat», és a dir, allò que deixes de fer, d'invertir i de consumir, mentre fas, inverteixes o consumeixes altres coses, no? I la moció que ens presenta la CUP avui té la virtut d'arribar en un bon moment per parlar d'aquest cost d'oportunitat amb relació als fons Next Generation. És una altra manera de dir que hem d'atorgar a aquests projectes, a aquests fons, una voluntat i una capacitat real de transformació, precisament perquè aquest cost d'oportunitat existeix i no és menor.

En primer lloc, cost d'oportunitat dels mateixos recursos, no? És cert que la mutualització del deute disminueix el risc dels països respectius, però no els eximeix. I, a més, tal com la CUP apunta en la seva moció, endeutar-se avui als mercats és dotar aquells mercats de mecanismes de pressió per influir en les polítiques públiques dels respectius països, també.

I, en segon lloc, cost d'oportunitat d'aprofitar o no la finestra temporal que aquests fons obren; una finestra única en el context europeu i, molt probablement, limitada a un període relativament curt.

Com bé apunta la moció, tot això és possible per la suspensió –no la derogació– de l'actual pacte d'estabilitat i creixement. I això té data de caducitat. No sabem quan es recuperarà la plena vigència del pacte, i esperem que, si es recupera, sigui amb modificacions substancials. Però el perill de que les institucions europees vulguin frenar massa ràpid no és menor, i la inflació actual és un major risc en aquest sentit. Avui no està garantit que la Unió Europea no torni a caure en els errors del 2008.

I, precisament perquè existeixen aquests costos d'oportunitat, és imprescindible que els fons Next Generation siguin utilitzats a fons com una palanca per transformar, per orientar la nostra economia cap a un model més verd, sostenible i resilient. No podem dedicar aquests projectes a finançar empreses o a projectes que s'haurien fet igualment. I no podem dedicar fons a assegurar el guany privat a costa del risc

públic. No podem permetre que es malgastin, tampoc, en projectes que no justifiquin un retorn econòmic, social o ambiental en la mesura de la inversió adoptada. Si això succeís, hauríem de carregar amb les conseqüències: major endeutament i el perill de condicionalitat europea, però sense els beneficis que n'hauríem d'aspirar a obtenir.

Per tant, l'única via per afrontar en condicions un nou període d'estabilitat obligada, previsible, és comptar cada cop més amb una economia eficient, diversificada, amb alts índexs de productivitat, capaç de suportar i superar les majors exigències previsibles.

Aquí no podem obviar el perill que avui representa l'Estat espanyol en aquest sentit. Lluny de complir amb el que pacta, l'Estat espanyol recentralitza i tendeix a convertir-nos estrictament en una simple oficina administrativa de les seves decisions. I és imprescindible que Catalunya tingui capacitat de decisió real sobre com es distribueixen i es gestionen aquests fons.

Tenim per davant, doncs, un període obert i de durada no massa llarga, en què les institucions i la societat catalana ens hi juguem molt. Tots els actors haurem de calibrar bé i haurem d'encertar amb precisió en moltes decisions crítiques, concentrades en poc temps. I ho haurem de fer en un mar de dubtosa lleialtat institucional per part de l'Estat, treballant des de l'òptica de l'interès general, a mitjà i llarg termini, però sense les eines i la capacitat decisòria que l'objectiu requereix. Haurem de saber negociar, regular, governar. Haurem de decidir com i amb quins interessos privats i públics treballem, amb quines iniciatives empresarials volem comptar.

Registrem alertes clares del que ja està succeint: Pimec es queixava que només el tres per cent dels fons estan orientats a pimes; els PERTE de l'Estat per transformar l'economia, els grans projectes, per la seva capacitat d'arrossegament són també molt explícits. Avui comptem amb un projecte, per exemple, dels set seleccionats, que consisteix en dir que la intel·ligència artificial ha de servir per projectar i promoure la llengua..., el castellà, la llengua espanyola; magnífic exemple de nacionalisme propi i de continuar la laminació de la diversitat lingüística de l'Estat.

Estem d'acord, doncs, en la direcció de la moció, en les preocupacions que ens plantegen. Saben els acords a què hem arribat, a què hem transaccionat, els punts que votarem a favor. En alguns ens abstindrem i en alguns, pocs, en contra. Però en la majoria hi votarem a favor.

En tot cas, crec que avui toca agrair-los que hagin posat sobre la taula un debat que no podem obviar si, efectivament, no volem repetir els errors del 2008. I, a més, tenim al davant una gestió complexa, que ens donarà indicacions contínues dels riscos que assumim, de les oportunitats que el país està sabent, o no, aprofitar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, bon dia a tots. No me'n puc estar, diputat Maragall, amb tota l'admiració que sempre li he tingut, perquè crec que és una persona reflexiva –a vegades despista una mica, amb aquesta reflexió–, però jo crec que parlava de cost d'oportunitat. Aquesta moció és un clar exemple de cost d'oportunitat. Perquè els fons europeus donen per a molt. I els molts problemes econòmics, socials, que s'han arrossegat durant moltes dècades..., doncs ara veiem que tenim una oportunitat per a la crisi i per als fons europeus. Això és històric i és, segurament, de les polítiques públiques més històriques que ens passaran en les properes dècades. Doncs, home, que els hem d'aprofitar, 140.000 milions.

I resulta que portem una moció aquí... Té un element positiu –i l’hi reconeixeré diputada Reguant–, de dir..., la participació dels ajuntaments –l’Administració local, la gran oblidada. Per tant, l’hi comprem. I ho hem dit diverses vegades, que la Generalitat no té prou en compte la participació dels ajuntaments. I allò que es queixa de que «a mi no m’escolten», llavors, no ho fem moltes vegades amb els ajuntaments. Per tant, aquest sí. Però en la resta trobem a faltar un gran cost d’oportunitat de realment fer una reflexió serena, profunda, sense prejudicis, que és el que ens mou moltes vegades i també és un gran cost d’oportunitat. Parlar sempre amb prejudici quan les coses venen del Govern d’Espanya..., o ara veig també aquí, curiosament –i que també els grups que donen suport al Govern s’hi afegeixen–, prejudicis sobre la Unió Europea.

Clar, és que aquesta moció, que parlava de fons europeus i que podríem parlar sobre la transformació de la nostra economia i les grans oportunitats que tenim –renovables, vehicle elèctric, agroalimentari, pimes, turisme, microxips, els reptes dels costos energètics, dels problemes de subministraments, *start-ups*, intel·ligència artificial i un llarg etcètera de com hem d’ajudar en la transformació de la nostra economia en un entorn global–, doncs resulta que ens posem en una moció que diu –que diu– que estem en contra dels eurobons.

O sigui, aviam, amb la crisi econòmica ens vam queixar de que hi havia austeritat, i ara que fem política expansiva ens queixem de que hem de fer eurobons. Per tant, home, jo crec que és un error. O ens queixem de la reforma laboral. No sé si ara toca aquí parlar de la reforma laboral. O ens queixem de la reforma de les pensions. No sé si toca aquí parlar de la reforma de les pensions; segurament, eh?, amb una reflexió molt global.

O ens queixem del Govern d’Espanya –recentralitzador, que tot ho fa malament i que no sé què... I no podríem aprofitar els espais multilaterals, precisament, per intentar fer arribar la nostra veu i sumar esforços amb les comunitats autònomes que tenen inquietuds similars a les nostres?

O ens queixem dels PERTE. Estem en contra dels PERTE agroalimentaris o de l’automoció? Tot es pot fer millor i segurament que hi han temes a millorar, però nosaltres hi estem a favor.

O, per exemple, una moció sobre els fons europeus on pràcticament no es parla de l’economia del món privat, de l’empresa. Parlen de la governança, parlen de..., però col·laboració publicoprivada..., sembla que, evidentment, no hi estan d’acord.

Per tant, és impossible gestionar els fons europeus amb les directrius que ha marcat la Unió Europea sense tenir en compte l’empresa privada, sense fer PERTE, sense fer grans projectes transformadors de la nostra economia. Això no treu, com vos tès diuen molt encertadament, enfortir els serveis públics bàsics i essencials; només faltaria. Que també els hi han colat aquella esmena típica i tòpica de govern que diu: «Seguir treballant per enfortir els serveis públics bàsics.» Bé, clar, sí, estem d’acord amb que els serveis públics bàsics s’han d’enfortir.

Però jo crec que aquí –agafo també l’expressió que ha fet servir el diputat Muñell, parlava de la incapacitat pròpia–, doncs, segurament tornem a pecar d’incapacitat pròpia per definir un projecte transformador i utilitzar aquests fons europeus gestionats directament –tots els que es puguin, bé, els gestionem directament–, però també complint la normativa de la Unió Europea o també les directrius que es marquin des del Govern d’Espanya perquè arribin a tots els racons d’aquest país.

I a vegades no recordem que una subvenció que vingui directament des del Govern d’Espanya a una empresa privada que estigui a Catalunya també ens interessa. Jo crec que aquí també podem perdre el tren de que les ajudes al sector privat o projectes publicoprivats –però també privats, que són convocatòries obertes– no arribin perquè estan fent aquest discurs de que no arriben a les pimes.

Me’n faig un tip... Per exemple –i vull fer també aquí un reconeixement–, Pimec. Pimec fa una cosa que la fa molt bé: recull totes les convocatòries de subvencions,

precisament perquè les petites i mitjanes empreses estiguin al dia de totes les moltes subvencions que surten de la Generalitat o del Govern de l'Estat.

Per tant, jo crec que aquesta és la línia en positiu de tenir projecte de futur econòmic i social a casa nostra i intentar que des del Govern de l'Estat, des de la Unió Europea i, evidentment, també amb les nostres pròpies competències, intentar que arribin al màxim possible de l'economia productiva.

Per tant, votarem en contra de tot el que ja he dit que és crítica estèril cap al Govern d'Espanya –eurobons, reforma laboral–; votarem a favor d'enfortir serveis bàsics i participació dels ajuntaments.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula ara el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, presidenta. Diputados, señor *conseller* Giró, España ha sufrido una crisis sanitaria, económica y social sin precedentes a causa del maldito virus chino. Los fondos europeos nos ofrecen la posibilidad de encontrar una salida a corto plazo gracias a los 140.000 millones de euros que llegarán. Usar adecuadamente ese dinero es crítico para el futuro. ¿Lo estamos haciendo bien? Obviamente, no. Tres ideas fundamentales.

En primer lugar, quería hablar de la falta de transparencia. La propia número dos del departamento, Matilde Villarroya, en comparecencia nos dijo, hace pocas semanas, que ni siquiera ella sabía a dónde estaban llegando, quiénes eran los beneficiarios de las ayudas que se habían impulsado hasta el momento. Es decir, eso no puede seguir así. Esto no es normal.

En segundo lugar... Y por eso el Grupo Parlamentario de VOX pide luz y taquígrafos. Por eso a principios de enero pedimos, a través de una propuesta de resolución, la creación de un plan antifraude –que nos alegramos que se haya aprobado esta semana pasada–, y también estamos exigiendo, lógicamente, que la Sindicatura de Cuentas fiscalice hasta el último céntimo de las ayudas concedidas. Hay que estar muy al tanto. O sea, no será la primera vez que en Cataluña se dan situaciones de mordidas, corruptelas... Y hay una legendaria tendencia a engordar esas redes clientelares en las que siempre acaban beneficiándose los mismos y se podrían acabar poniendo en riesgo el destino, la utilidad y la eficacia de los fondos Next Gen, ¿no?

En segundo lugar, es evidente que hay una ineficaz puesta en marcha, ¿no? Vamos tarde. Estamos ya en 2022 y las ayudas están llegando a las empresas con cuentagotas, ¿eh? –con cuentagotas. Solo un dato: en 2021, el Gobierno de España solo distribuyó 5.200 millones, y, de esa cifra, apenas el dos por ciento ha llegado a las grandes empresas, a las empresas en general –solamente el dos por ciento. Por lo tanto, no se puede decir que lo estamos haciendo bien. Solo han contribuido en tres décimas, esas ayudas, al crecimiento de la economía española. Por tanto, estamos, en fin, no utilizando bien esta herramienta que es positiva.

Además, se está premiando, desde el Gobierno de España, a una serie de baronías del Partido Socialista y de sus socios parlamentarios con unos criterios políticos que no se acaban de entender muy bien. Yo creo que se podría ser mucho más objetivo a la hora de repartir este tipo de ayudas.

La puesta en marcha de estos planes exige agilidad, flexibilidad y profesionalidad. Y de verdad que yo creo que la Administración pública por sí sola no puede repartir adecuadamente ni supervisar los proyectos que se están presentando. Yo creo que hay que contar muchísimo más con la empresa privada, tenemos que apostar muchísimo más por la colaboración público-privada y tenemos que integrar expertos y profesionales independientes, con total independencia operativa con respecto

al poder polític. Nos preocupa que el poder polític estigui demasiado encima de la adjudicación de estas ayudas.

España tiene una tradición nefasta a la hora de aprovechar los fondos europeos en general, no sólo los Next Gen sino los fondos FED, los clásicos. Es decir, hay un informe del Tribunal de Cuentas Europeo que dice que España, entre el 2014 y el 2020, solo ha gastado el treinta y nueve por ciento de las ayudas que ha recibido. Por tanto, eso nos hace sospechar que esta vez no lo vayamos a hacer mejor, y vamos a ser..., VOX va a ser muy exigente a la hora de pedir que el Gobierno, las autoridades..., el Gobierno de España y también, por supuesto, la Generalitat de Catalunya, en referencia a los fondos que adjudica y gestiona directamente ella, lo hagan de manera razonablemente bien. En otras palabras, creo que hay que apostar por más técnico, más eficiencia y colaboración público-privada.

Están mal diseñados, además. Solamente han llegado el tres por ciento de los fondos a las pymes, que son más del noventa por ciento del tejido empresarial en Cataluña y en el resto de España y que generan más del setenta por ciento del empleo en nuestro país, y, en cambio, no están llegando ahí. Además, están mal diseñados porque hay demasiados apriorismos políticos. O sea, están diseñados en base a cubrir y satisfacer ciertos mantras vinculados a la agenda 2030..., en fin, que no se acaban de entender. Muchas veces, uno piensa que no son ayudas diseñadas para ayudar de verdad a los españoles, que han visto como la pandemia arrasaba sus economías, sus negocios y sus comercios.

Y solamente votaremos positivamente en el punto que hace referencia a más control, más transparencia, y el resto de los puntos que presenta la CUP, pues, en fin, nos parece esto de la teoría del decrecimiento que hacen ellos, ¿no?, y hace un pestilente tufo a intervencionismo, social-comunismo bananero, burocratización, marxismo..., lo clásico de la CUP, que tampoco nos sorprende.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bon dia, diputades, diputats. Conseller Giró, em satisfà que estigui vostè aquí, sobretot perquè contrasta amb l'absència ahir del conseller d'Empresa i Treball quan parlàvem de temes que preocupen els treballadors i les treballadores en general. Deuen ser tarannàs diferents: un conseller d'Economia que es preocupa pels elements econòmics del país; un conseller d'Empresa i Treball que no hi és quan es parla dels temes dels treballadors. Això sí, hi envia el conseller d'Interior, perquè potser el que cal és controlar els treballadors, que no vulguin exigir els seus drets al carrer i reclamar.

Dit això, bromes a part, estem davant d'una moció que ha presentat la CUP que no deixa de ser, per mi, una moció estranya, perquè és una moció més declarativa que propositiva. Però és el que hi ha i sobre això ens hem de posicionar. Ens hagués agradat aprofitar el debat sobre els fons: han de permetre transformar la nostra estructura econòmica en un sentit positiu i reforçant els elements també de la recuperació social. Però, malauradament, no hem entrat a fons en aquests temes.

Nosaltres votarem que no als tres primers punts; votarem que sí a la resta, excepte el vuitè punt o..., el setè punt, on..., no, el novè punt, que ens hi abstindrem –el darrer punt, que ens hi abstindrem. Ara explicaré una miqueta per què.

Els tres primers no els podem votar; no els podem votar per diverses qüestions. Perquè volen contribuir bàsicament al descrèdit institucional del Govern de l'Estat amb la gestió dels fons. Bé, és lícit que es vulgui contribuir a això. El que passa, que al darrere dels plantejaments que hi han en els tres punts, hi ha una actitud política

coincident amb l'actitud i l'acció política que en aquests moments estan desenvolupant el Partit Popular i VOX, confrontant a Brussel·les la gestió politicoinstitucional dels fons europeus per evitar que arribin aquí. No coincidim amb una acció política que coincideix amb la del PP i VOX contra l'arribada dels fons europeus –no hi coincidim.

I la segona. Tampoc coincidim amb un altre plantejament que està més proper: les polítiques frugals d'Holanda, d'Àustria i d'altres països amb relació als eurobons. Clar, qüestionar en aquests moments els eurobons vol dir que ens situem en la lògica de la gestió «austeritària» que es va fer de la crisi del 2008. No és el que ens interessa. Crec que amb els eurobons s'ha fet un pas endavant de trencar aquella lògica de polítiques neoliberals que inspiraven el tot de la Unió Europea per anar, diguéssim, encara que tímidament, cap a un model més solidari, més mancomunat, per abordar les crisis i transformar la realitat. Per això en aquests tres primers punts votarem que no.

A la resta de punts ja he dit que votarem que sí. Entenem que hem de compartir necessàriament que aquesta estratègia de transformació econòmica que han de permetre els fons europeus..., cal fer-ho garantint la recuperació social. Cal fer-ho garantint que aquesta recuperació econòmica pivoti sobre el reforç dels béns públics i de l'estat del benestar. Des d'aquest punt de vista, evidentment, hi estem totalment a favor. Per tant, una estratègia de transformació econòmica que es compromet amb la recuperació social i la igualtat.

I això..., crec que en aquests moments estem en aquesta línia. El Govern de l'Estat està situant els elements que han de permetre que la transformació estratègica avanci també amb la recuperació social. La llei *riders*, la reforma laboral, el salari mínim interprofessional, el reforç de la inspecció laboral, són elements que han de contribuir que, al temps que es fa aquesta transformació econòmica, que es recupera l'activitat econòmica, els drets dels treballadors també puguin avançar i no es vegin malmesos. Crec que el que cal fer és implicar, que el Govern de la Generalitat assumeixi aquest compromís amb relació a fer avançar els drets dels treballadors i treballadores aprofitant les eines del nou marc normatiu legal –*riders*, reforç de la inspecció de treball, reforma laboral, el salari mínim interprofessional– que ha d'ajudar a avançar, diguéssim, aquests anys. Des d'aquest punt de vista, per tant, votarem a favor, que sí.

Al punt 7 votarem a favor, tot i que ens preocupa..., estem a favor de la participació de les entitats locals. Ens preocupa que la CUP abandoni la participació dels representants legítims dels treballadors a l'hora de definir aquestes estratègies. Sembla ser que les pimes, entitats locals hi han de participar, però que els treballadors no hi tenen res a veure. Ens sorprèn. Voldríem..., no hi votarem en contra, perquè entenem que està bé, doncs, per a les entitats locals, però els hi vull fer reconducta, perquè entenem que s'han oblidat de qui han d'estar aquí, que són també els treballadors, per defensar els seus interessos.

En el punt novè ens abstindrem, perquè no el compartim. Perquè no el compartim plenament. Perquè crec que és millor el decret llei que va fer la Generalitat de Catalunya, que no pas la llei de règim jurídic de l'Estat a l'hora de parlar dels convenis de col·laboració entre l'Administració educativa i les corporacions locals. Per això ens abstindrem i tal.

I vull acabar simplement amb una referència a Bertolt Brecht, eh? Avui fa 124 anys que va néixer Bertolt Brecht i val la pena que en relació amb aquest tema i amb algun dels dubtes que m'ha situat aquesta moció..., deixeu-me que us situï unes cites d'en Bertolt Brecht, que deia..., en una poesia que era *Contra la seducció*: «No us deixeu enganyar! / La vida és massa breu. / A glops l'heu d'engolir! / No n'haureu tingut prou / quan l'haureu de deixar!» Doncs això, no ens deixem enganyar i passem de lo declaratiu a lo propositiu si realment volem transformar la realitat.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, jo no podré començar amb el nivell poètic amb què ha acabat el senyor Gallego, o sigui que..., de fet, comentaré el que havia de comentar sobre la moció, però gràcies per aquestes paraules, les compartim.

Crec que tenim un problema per valorar adequadament aquesta moció que ens presenta la CUP. Per un costat, hi ha punts de la mateixa que estan plenament relacionats amb una certa voluntat de millora de la transparència de l'acció política, que compartim; però, per un altre costat, no obviem –i crec que en això, doncs, tots podríem estar d'acord– que la postura de la CUP envers les polítiques europees i envers la pròpia Unió Europea, doncs..., estan més a prop del que defensa VOX o del que defensa el populisme a Europa, que del que defensen les forces liberals com la nostra. I, per tant, hi ha tota una sèrie de voluntats que s'expressen aquí que ens fan pensar, com a mínim, que potser aquestes propostes que fan almenys no són les millors per a Catalunya ni per a la resta d'Espanya, i tampoc són el model europeu.

Creiem que el programa Next Generation per fer front a les conseqüències econòmiques i socials de la pandèmia de la covid-19..., i, de fet, la utilització de la capacitat d'endeutament de la Unió Europea era del tot necessària. No m'acaba de quedar clar si vostès..., la senyora Reguant, pensa que aquest endeutament era necessari, si s'havia de fer, si no s'ha de fer i què farem per retornar –tot i que estigui mutualitzat, com s'ha parlat també per aquí– aquest endeutament, o sigui, aquesta inversió, i com s'ha d'invertir.

I aquí, doncs, tenim en compte que si superem això, si creiem que la gestió dels fons, doncs, que s'han assignat a Espanya, que és un vint-i-cinc per cent del total de la Unió..., hem de considerar si aquests, si la gestió d'aquests s'ha fet de la forma o de la manera més adequada.

Nosaltres creiem que no, que, de fet, no; però tampoc a Catalunya. De fet, aquí tenim ja tota una sèrie..., un reguitzell de males gestions, com també es va fer en el seu moment amb el programa de Garantia Juvenil a Catalunya, que no va arribar a temps i, de fet, vam haver de retornar fons a Europa en el seu moment. Jo crec que bona part del que ha arribat a Catalunya i del que s'està gestionant per part de l'Estat no està arribant, no arriba al nostre teixit productiu.

Nosaltres vàrem avisar l'abril del 2021. De fet, el nostre eurodiputat Luis Garicano, que, de fet, va formar part del grup d'eurodiputats que va col·laborar en la gestió, com a mínim en el disseny d'aquests fons, ja ho avisava. Tal com s'estava implementant per part d'Espanya, l'únic que ens podíem trobar eren problemes d'aquest tipus.

Nosaltres creiem, a més –i aquí ens diferenciem molt d'altres propostes–, que aquests fons han d'anar –i permetin-me la simplificació– a les persones, no a les coses, i han d'anar a projectes a mitjà i llarg termini, que acabin d'alguna forma implementant, o implementant-se en el teixit, un canvi en el model productiu i en el teixit productiu. I aquí han de participar les empreses, han de participar les pimes, sobretot les microempreses i els autònoms.

És a dir, nosaltres creiem que aquests fons, per posar un exemple, no han d'anar a rehabilitar edificis perquè siguin més eficients energèticament..., no només a això, sinó a formar aquells que segurament ho han de fer i, sobretot, pensar en què faran aquells que fan aquestes rehabilitacions quan els diners o el fons per fer aquest tipus de canvis s'acabin, no? O sigui, mirar més enllà.

I, en aquest cas, crec que les propostes que fan des de la CUP estan als antípodes i per mi..., a mi sempre em recorden més a una espècie de defensa de l'autarquia econòmica i un cert neoluddisme productiu, que nosaltres, evidentment, doncs, no

compartim ni compartirem mai. I ho he dit moltes vegades i em sorprèn, però sempre és igual.

Per tant, és precisament el que nosaltres demanem..., aquí s'ha parlat també de la reforma laboral i ja en vam parlar ahir. El que demanem, finalment, és que aquests fons siguin gestionats de forma més transparent i que siguin més eficients, que vagin on han d'anar, que realment vagin al model productiu. Creiem que aquesta moció no defensa precisament això, no creiem que defensi –més enllà del que nosaltres compartim, que és la transparència– la llibertat, com a mínim, de que tots els catalans hi puguin arribar. Per tant, transparència, sí, però xarxes clientelars, senyors de la CUP, no.

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, senyora presidenta. A veure, jo haig de reconèixer que té certa gràcia veure una formació profundament antieuropea parlant sobre fons europeus, no?, però... Jo trobo que aquesta moció és un pèl esbiaixada; és a dir, nosaltres estem d'acord en una gestió més propera dels fons, per part de les comunitats autònomes i també per part dels municipis, com vostès estableixen en un dels seus punts de la moció. Compartim que les condicions avui per finançar els projectes autonòmics..., són massa acotats i massa restringits; que cal una participació més activa dels municipis en la gestió, perquè això al final redunda en una major eficàcia i també afavoreix una major transparència en el repartiment d'aquests fons, que entenc que majoritàriament és el que busca la moció que vostès han presentat.

Però només parlen, en la seva moció, de defensa de serveis públics i parlen de no aplicar polítiques d'austeritat. Però obliden que aquests fons europeus van destinats al sector privat. No parlen de desenvolupament, no parlen d'innovació, no parlen de transformació digital ni empresarial. Només parlen de despesa, però no parlen d'inversió. I al final la inversió és el que, a llarg termini, farà augmentar els ingressos públics que al final acaben redundant en uns millors serveis públics. Per tant, sense activitat econòmica, sense inversió i sense creixement no és possible finançar uns bons serveis públics. I a això és al que li trobem manca en aquesta moció.

Ja els hi dic que majoritàriament els hi votarem a favor pràcticament tots els punts de la moció, excepte..., farem alguna abstenció o algun vot en contra en un dels punts on trobem aquesta manca, la referència al sector privat. Perquè al final arribem a la conclusió de que si vostès governessin al Govern de la Generalitat, Catalunya no rebria ni un sol fons europeu, perquè sembla que no tinguin cap voluntat de destinar aquests fons Next Generation al sector privat, que és realment el seu objectiu.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Algunes coses que han anat sortint..., i aprofitant, estirant del fil que algú deia que destil·lava, aquesta moció, un marxisme comunista, doncs li contesto al senyor de Ciutadans «què haguessin fet?»: apostar per la planificació des de la intervenció i la nacionalització dels serveis essencials. Per tant, evitar que empreses com Iberdrola, que presten un servei essencial com és l'energia, engreixin cada any els seus comptes anuals mentre tallen la llum a famílies vulnerables. Així de senzill.

I, si us plau, deixin de confondre el que és no compartir la construcció de la Unió Europea amb ser antieuropeistes. Nosaltres defensem l'Europa dels pobles, des de la solidaritat i l'internacionalisme, des de la voluntat de respectar els drets de totes.

I aquesta és l'Europa que volem construir. No confonguin intencionadament les coses i, per tant, no facin demagògia.

Amb relació a qui criticava la part..., o deien que era una crítica al Govern espanyol per la seva gestió: bé, és que està gestionant malament els fons europeus; si no, per què tenen encara aturat el reial decret llei que es va aprovar que es tramitaria com a projecte de llei al Congreso, i han passat mesos i mesos i no hi ha cap voluntat de fer un debat sobre les esmenes, moltes d'elles presentades per societat civil, que el que busca és més transparència i capacitat de fiscalitzar? Sí, l'Estat està gestionant amb manca de transparència i amb manca de participació, i és per això que hem acceptat algunes esmenes que ho especificaven més del que nosaltres dèiem amb relació a això. Aquest és un element central.

I l'altre: la col·laboració publicoprivada. No confonguem enfortir o transformar l'economia, no confonguem apostar per una transició ecològica amb el capitalisme verd i el *green washing* de les grans empreses, que l'únic que busquen és obtenir beneficis per seguir fent el mateix.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, farem la votació d'aquest punt un cop acabem la sessió al migdia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública

302-00091/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia. L'Administració pública catalana serà propera, simplificada, digitalitzada i descentralitzada o no serà. L'Administració pública catalana serà republicana o no serà. Amb aquestes afirmacions avui, des del grup republicà, presentem aquesta moció per reformar i modernitzar l'Administració pública, per poder encarar així els grans reptes que ens venen. Una moció que, amb tota la humilitat però també amb tota la convicció, busca acompanyar el Govern per acabar amb una administració excessivament burocratitzada i poc funcional.

Necessitem una administració més flexible, que generi la màxima confiança en la ciutadania i que respongui als reptes actuals; sempre pensant en els ciutadans i ciutadanes, per facilitar-los la vida, i també els treballadors i treballadores de l'Administració, per millorar-los les condicions.

Com ja apuntava en la interpellació, tenim com a assignatura pendent un model d'administració propi que posi les persones i els seus drets al centre. De ben segur que tots comparteixen amb mi que aquesta Administració, la que tenim ara, necessita una modernització, i volem acompanyar el Govern per tirar endavant les quatre transformacions.

Governar una ciutat, governar un país, implica responsabilitat i voluntat de transformació. I des d'Esquerra Republicana volem liderar la transformació del sector públic. Per què? Perquè volem institucions transparents, ètiques i properes; perquè volem deixar enrere etapes en què l'Administració pública era sinònim a silenci, desconfiança, irresponsabilitat o opacitat. Per això, en aquesta moció els presentem dos punts.

El primer insta el Govern de la Generalitat a modernitzar l'Administració pública catalana i impulsar la seva reforma, fent-la àgil, eficient, transparent, propera, inclusiva i innovadora, construïda sobre un model de servidors públics compromesos amb la societat i la ciutadania, generant així plena confiança en la ciutadania i en l'actuació política i la qualitat democràtica de les institucions.

S'inclouen, en aquest primer punt, set subpunts, que molt succintament els explicaré. Simplificació i funcionalitat; atenció ciutadana i participació en la presa de decisions; governança de les dades; servei públic per a totes i que no deixi ningú enrere; llei d'ocupació pública del país; nova llei d'escola d'administració pública; bon govern; ètica pública i integritat. I se n'han afegit tres més, fruit de les esmenes, que deixaré als diputats que les han fetes que els hi diguin, que en tot cas milloren i enriqueixen la moció, i, per tant, agraïts de que facin aquestes aportacions.

En aquest primer apartat hem de ressaltar com a primer punt la transparència. Entenem que ha de ser una condició indispensable d'aquesta transformació de l'Administració, que ha de permetre també l'accés a tota la informació, empoderant la participació ciutadana.

També volem ressaltar la necessitat de repensar l'Administració des de cada municipi, un model propi de tot Catalunya, tenint sempre present l'equilibri territorial, però també la diversitat. Sabem que avancem quan posem al centre la vida de les persones, i que posar al centre la vida és posar-hi l'interès general i el bé comú, i tenir present que volem un bon servei públic a tot arreu de Catalunya, visquin on visquin. Per tant, hem de buscar mancomunar serveis per evitar duplicitats, atenent la singularitat de cada territori i garantir l'accessibilitat dels serveis públics al conjunt de la ciutadania.

També volem destacar que un dels principals reptes d'aquest mandat és treballar amb un model propi de funció pública a Catalunya, i és per això que la moció també ens ho interpella. Insta el Govern a fer polítiques públiques generades a través de la intel·ligència i del debat, la democratització de les decisions, deixant enrere un model gerencial i passant a un model de direcció pública professionalitzada, i reiterant la necessitat de tenir l'ètica per bandera, i desplegar, doncs, el codi ètic del servei públic de Catalunya i la renovació del Comitè Assessor d'Ètica Pública.

I en el segon punt insta l'Administració pròpia d'aquesta cambra a seguir modernitzant-se. Amb responsabilitat i coherència, Esquerra Republicana vol acompanyar també el Parlament en aquesta transformació, amb tot el reconeixement als treballadors i treballadores del Parlament i de la seva gran tasca, com no pot ser d'una altra manera. Ja els vaig dir en la interpellació que els servidors i servidores públics són la punta de llança necessària per a aquesta modernització i mereixen tot el nostre reconeixement.

En definitiva, a la rèplica els comentaré el posicionament de totes les esmenes de tots vostès, però agrair d'entrada la bona disposició dels partits polítics que han fet esmenes i també la proposta, que han ajudat també a construir aquesta moció en què estem, sens dubte, que és un tema prou rellevant, un tema de país, i que, per tant, qualsevol mirada ens ajuda a millorar-la.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bon dia, diputades, diputats, consellera –gràcies per ser-hi. Agrair a la diputada la seva capacitat de treball en presentar aquesta moció, però també la capacitat i la voluntat de construir un consens al voltant de la moció definitiva que s'ha presentat, eh? Jo crec que aquesta capacitat per cosir el consens amb el PSC, amb la CUP, amb

nosaltres i ells mateixos, no?, evidència que és possible a Catalunya també una política més fresca, una política diferent de la que a vegades estem instal·lats.

Votarem que sí a tots i cadascun dels punts de la moció, perquè necessitem millorar l'Administració pública catalana, eh?, perquè l'Administració pública i els serveis públics és el que té la gent, el que té la gent normal, el que té la gent comuna per garantir els seus drets per ser iguals davant la llei. Una mala administració pública és un mal servei al ciutadà i a la ciutadana, és un mal servei a la gent; genera problemes a la gent.

Per això necessitem una administració àgil, transparent, propera, inclusiva, tal com situa la moció. Necessitem simplificar, obrir, fer accessible, descentralitzar aquelles qüestions que crec que situa bé i clarament la moció, i, per tant, diguéssim, aquesta aposta per una llei d'ocupació pública que pivoti sobre l'estabilitat i les condicions de treball, que aprofiti l'experiència.

Creiem que la moció compleix bé, diguéssim, aquesta definició de com hem d'avançar per canviar i millorar l'Administració pública per fer-la realment més útil a les necessitats de la ciutadania, com es respecten, diguéssim, els seus drets.

Hem presentat dos esmenes. Una primera simplement de redactat, bàsicament perquè el que volem és modernitzar l'Administració pública catalana; no fer un model català, sinó que volem que l'Administració pública catalana sigui moderna i tingui un model àgil, simplificat i tal. És de redacció, però crec que ens hi hem posat d'acord de seguida.

I la segona, important –l'ha recollit, crec que això és important–, que és aquest reconeixement a la participació dels treballadors en els canvis, i adequar, evidentment, les condicions de treball, en especial la formació que han de rebre en horari de treball per poder adequar-se als canvis. És important. Direu que aquesta és una clàssica, però és certa. Difícilment els canvis en el món del treball, sigui a l'Administració pública, sigui a l'empresa, es poden fer al marge de la participació dels treballadors, a partir dels mecanismes establerts i de les maneres amb què ells articulen la seva participació. Està bé que la moció ho hagi recollit. Per tant, agraïm a la diputada que ho hagi inclòs.

Per tant, votarem a favor de tots els punts perquè hi estem d'acord, perquè, precisament, en l'acord en el contingut de la moció és on s'evidencia la crítica a la realitat de l'Administració pública catalana que tenim avui. Perquè, clar, estem per una moció amb què volem millorar l'Administració pública catalana, i no milloraríem una cosa que ja està bé; volem millorar una cosa que no està bé. I, per tant, val la pena que reconeguem que avui l'Administració pública catalana no està bé. I no per problemes dels treballadors i les treballadores, sinó per problemes de fa molts anys, d'una gestió de l'Administració pública catalana poc servil amb els interessos de la ciutadania i massa servil amb els interessos dels partits polítics, que, de vegades, s'han cregut que l'Administració pública és partidària i no és pública realment, o sigui, de la ciutadania.

Tres problemes voldria situar que caldrà abordar necessàriament quan parlem de millora de l'Administració pública. Un és el de la suficiència de les plantilles per fer els serveis i l'Administració que la gent necessita. Si situéssim les ràtios mitjanes d'empleats públics amb relació a la població que hi ha a la Unió Europea, a Catalunya avui necessitaríem 300.000 empleats i empleades públiques més, simplement per situar-nos a la mitjana del que estan avui els països de la Unió Europea. Avui Catalunya és qui menys empleats i empleades públiques té del conjunt de les comunitats autònomes de l'Estat, les quals, per cert, estan també molt per sota de la mitjana europea. Tenim un problema de plantilles, de dimensionament d'empleats i empleades públiques per fer els serveis i atendre les necessitats que hi han.

Tenim un problema de professionalitat, de professionalització de l'Administració pública catalana. Cal que limitem clarament els nomenaments partidaris, aquests digitals, aquests eventuais, que menyspreen, en definitiva, la professionalitat i la vo-

luntat, capacitat de promoció professional que han de tenir els empleats i empleades públics. Veuen que l'única possibilitat de promoció és via partidària i no via professional. Això limita. Això a Europa fa anys que ho han canviat; això ho hem de situar aquí.

I, per últim, crec que hi ha un element que també haurem d'abordar un dia o altre, que és la necessària protecció dels empleats i empleades públics que vulguin denunciar casos de corrupció, flagrant o no flagrant, que veuen en l'exercici de la seva tasca. Cal que puguin denunciar quan veuen males pràctiques, que puguin denunciar i que siguin protegits per la llei, perquè això és important poder-ho garantir.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputada Freixanet, amb aquesta moció posem sobre la taula segurament un dels reptes o de les oportunitats més clares que tenim, més importants que tenim a l'Administració pública catalana, i és, en aquest cas, doncs, la reforma, la millora, la modernització de l'Administració pública. I això comporta impulsar una reforma; una reforma, doncs, que durant molts anys segurament n'hem parlat molt, però no hem sigut capaços tampoc de poder-ho concretar. I és tan important impulsar una reforma com també saber que les paraules que hi han d'haver dintre d'aquesta reforma ha de tenir un contingut. I, per tant, estem parlant d'una reforma de l'Administració que ha de poder pensar en la situació actual: amb l'Administració digital; amb una administració digital que, en aquest cas, ofereix moltes oportunitats, però també ofereix, en aquest cas, bastants problemes.

Ens veiem, avui en dia, que a l'Administració pública hem de poder fer front, en aquest cas, a l'atenció digital i és les vint-i-quatre hores obert –ho veiem des dels ajuntaments fins a l'Administració de la Generalitat–, però hem d'aconseguir també que tothom pugui realment tindre accés, conèixer i saber com fer-ho. Tenim un exemple al davant nostre en l'àmbit privat que hem vist realment com va malament. Hem vist, en aquest cas, la manera de fer de determinades entitats bancàries, que han deixat moltes persones, en aquest cas, sense servei i sense manera de poder accedir-hi. Això a l'Administració no ens ho podem permetre. Per tant, hem de fer una administració digital que, en aquest cas, sigui realment útil a les persones, que puguem fer realment també una avaluació de la funció pública.

Hem de pensar que, en aquests moments, en l'Administració de la Generalitat tenim aproximadament 175.000 persones que treballen en la funció pública, de les quals aproximadament un seixanta per cent són funcionaris. En aquest sentit, hi hem de destacar la gran feina, la gran professionalitat de la immensa majoria també de la funció pública, però hem de treballar per poder-la prestigiar encara més. I prestigiar-la vol dir poder-la avaluar i vol dir poder intentar treballar perquè la feina ben feta tingui també la seva visibilitat i la seva recompensa.

Però no necessàriament tots els treballadors de la funció pública també fan bé la seva feina. També n'hi han, en aquest cas, que no fan bé la seva feina i etiqueten i malmeten la professionalitat de moltes i moltes persones que fan una gran tasca des de la funció pública. Tots hem vist i tots hem sentit sempre els acudits, la gracieta fàcil de que quan arribes a l'ajuntament, quan arribes a la Generalitat, que et trobes la cosa tancada, que no funciona, que et diuen que tornis demà. Aquestes brometes les hem sentit sempre. I el que hem de fer és demostrar en el conjunt del país que la funció pública gaudeix d'una gran professionalitat de moltes i moltes persones que ofereixen un gran servei, un gran servei públic, i és aquí on hem de posar l'accent de la tasca. I és justament aquí on apella aquesta moció, a un model d'administració pública que s'acosti a la gent i que posi el ciutadà al centre. No posi, en aquest cas,

diguem-ne, la persona que el presta o els col·lectius, sinó treballar realment perquè la feina de tots plegats serveixi perquè el ciutadà, al centre, pugui tenir un molt bon servei a l'hora de poder treballar des de l'Administració.

I com ho podem fer, això? Ho hem de fer des del conjunt de l'Administració de la Generalitat, des del Parlament i també haurem d'allargar-ho cap a les administracions locals, etcètera. Però en aquesta moció i com s'ha vist, doncs, hem marcat uns deures que ens hem de fer també des de l'Administració de la Generalitat, deures que també hem de fer des del Parlament de Catalunya i, en aquest cas, també com es treballa, i ho hem ficat en aquest punt 2. Exemples, també, de transparència a l'hora de voler acostar la tasca als ciutadans, i, en aquest cas, també voldria destacar les audiències, per exemple, de la presidenta del Parlament, que es donen a conèixer en el conjunt de les formacions polítiques perquè sapiguem també, en aquest cas, la inquietud de la ciutadania, per poder-la traslladar, per convertir-ho en respostes. Feines també que es fan a l'Administració, com l'aprovació, per exemple, del pla d'assetjament sexual, d'assetjament psicològic, perquè puguem justament tindre totes les eines per fer-ho possible. I quan parlem d'eines –en parlem també en algunes de les esmenes en aquesta moció– vol dir lleis; vol dir lleis que han d'avançar, com la llei de l'ocupació pública, la llei també de finançament local o la llei, en aquest cas, de la funció pública, com dèiem.

Per tant, tot aquest marc és el que ens ha de donar i ens ha d'impulsar a tots plegats de fer aquest salt, que segurament, diguem-ne, tenim un pèl endarrerit i que ens ha de servir, com diem, per posar les persones al centre, per guanyar en eficiència, per valorar la gent que treballa bé i poder, doncs, en aquest cas, aconseguir una funció pública prestigiada i al servei de la gent.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Després del diputat Saldoni, que és tan alt..., ho he d'abaixar perquè, si no, no arribava, eh?

Estem d'acord, diputada Freixanet, que la societat democràtica actual requereix canvis profunds que permetin avançar en el desenvolupament i en la transformació social, verda i igualitària que Europa necessita. És imprescindible, doncs, que des d'aquest Parlament encarem els grans reptes pendents des de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya per construir una administració orientada als resultats que, alhora, assegurin les regles de l'estat de dret, i capaç d'atreure talent i que preservi, al mateix temps, la igualtat d'oportunitats. El desenvolupament del nostre sector públic ens ha de permetre adaptar els principis de funcionament actual, que de vegades són tancats, uniformes, rígids, per obrir pas a unes organitzacions públiques més adaptables a la nostra realitat actual i al nostre territori, també.

Entrant ja en la moció, senyora Freixanet, sap que hem fet diverses esmenes que creïem que milloraven la moció inicial i que la majoria les han acceptat o hem transaccionat. Especialment rellevant és l'esmena que hem introduït sobre el compromís que durant aquesta legislatura s'aprovi un nou sistema de finançament local mitjançant una nova llei catalana d'hisendes locals, prevista també en l'Estatut, i una nova llei de governs locals, imprescindible per a una profunda reforma de la modernització de l'Administració pública.

M'aturaré també un moment en el segon punt d'aquesta moció, que diu literalment: «El Parlament de Catalunya també es compromet a seguir treballant en la reforma de la seva pròpia Administració i règim de govern interior per assolir els criteris d'exemplaritat, eficiència, transparència i servei a la ciutadania.» Diputada, sap

què diu l'últim informe de l'Institut de Qualitat de Governança de Göteborg, que és un referent europeu per a la diagnosi sobre la qualitat de la governança de les nostres institucions? Doncs diu, ni més ni menys, que Catalunya ocupa l'últim lloc en el rànquing de la percepció de transparència de tot Espanya. Catalunya està situada en l'últim lloc. Així que crec que encara ens queda molt per fer. Seria convenient estalviar-se grans declaracions grandiloqüents, perquè la realitat després ens ensenya cruament on som. Siguem prudents en no caure en aquesta autocomplaença que parlem quan parlem de criteris d'exemplaritat, d'eficiència i transparència. Millor –millor– deixar-nos de protagonismes i adoptar avenços concrets que els ciutadans valorin com a reals.

Deixi'm comentar-li també un altre aspecte relacionat amb l'eficiència que vostè comenta. El 2005 es publicava el *Llibre blanc de la funció pública*, encarregat pel Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya. Aquest document volia reflectir amb objectivitat les patologies de la funció pública, detectar quines eren les principals mancances, esbrinar-ne les causes. D'aquest llibre se n'extreia, també, un pronòstic de futur i es formulaven uns objectius i unes propostes concretes d'actuació que prenien forma en unes recomanacions, amb l'objectiu principal, sobretot, d'un model propi de funció pública. Malauradament, disset anys després, el Govern no ho ha portat a terme.

Hem de dir que qui va coordinar aquest llibre blanc en el 2005 és qui avui ocupa la Secretaria d'Administració i Funció Pública del Departament de Presidència de la Generalitat, el senyor Joan Jaume Oms. Comprendran que és aconsellable temperar algunes de les frases que conté la moció, sens dubte –és evident–, atractives. Si tots sabem que el 2005 ja formaven part del llibre blanc i, més encara, si al cap de disset anys les tornem a posar aquí com si fossin una novetat, crec que no anem massa bé. Perquè, més enllà del to que es fa en aquesta moció, avui el que planteja la moció..., hauríem d'estar una mica més atents en com fem i com presentem els compromisos, amb aquests antecedents que acabo d'explicar.

El nostre grup parlamentari estendrà la mà per treballar colze a colze sobre aquest tema. Això sí, actuïm amb exemplaritat, amb eficiència i sobretot amb transparència, i ens tindran al costat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, consellera. Aquesta és una moció que votarem a favor, de la que vull agrair la predisposició per acceptar esmenes i transaccionar; diputada Freixanet, moltes gràcies. Una moció que apunta un tema cabdal sobre el que caldrà aprofundir i concretar molt més: modernitzar el funcionament de les administracions públiques perquè siguin molt més àgils i eficaces a l'hora de donar servei a la ciutadania, tant en els seus procediments administratius com en les formes d'abordatge de les polítiques públiques i relació amb la ciutadania –amb tota la ciutadania–, sense deixar ningú enrere –sense deixar absolutament ningú enrere–, i garantint qualitat laboral a les seves treballadores i treballadors.

Nosaltres, les esmenes que hem presentat el que han buscat és aprofundir sobretot en la part de la relació entre l'Administració i la gent, i la vida, perquè la vida és transversal, però l'Administració no ho és. Els cicles de vida comunitària funcionen per cursos que normalment comencen a la tardor; els de l'Administració per anys naturals, i entre desembre i gener tot s'atura. Els plans d'acció dels moviments i iniciatives socials i culturals es planifiquen estratègicament en períodes amplis; els plans de suport a l'Administració, en períodes estrets. Els sistemes de subvencions

amb períodes burocràtics descompassats, que generalment precaritzen i compliquen la vida a milers d'entitats i sectors professionals. Els problemes vitals de vegades necessiten resolucions immediates; l'Administració és lenta i feixuga.

Podria seguir. Se'm fa difícil no fer esment del que passa a Badalona, amb una administració que ja paga els proveïdors a 260 dies –260 dies. L'altre dia, quan el president va visitar la ciutat, els meus companys del grup de l'oposició li van lliurar una carta demanant-li que la Generalitat tutelés l'ajuntament de tan greu com és el bloqueig d'aquesta ciutat. No a tots els municipis passa el mateix. Aquí hi ha, evidentment, un greuge que ha provocat el propi ajuntament en no voler-se modernitzar, el propi equip polític, però són generals, els problemes que tenen molts ajuntaments, moltes administracions, per poder funcionar.

Edgar Straehle, investigador de la Universitat de Barcelona..., ell distingeix de la... A mi m'agrada fer servir la paraula «violència burocràtica» en general, per aquesta relació que té l'Administració d'una excessiva burocratització a l'hora de relacionar-se amb la ciutadania. Ell diu que no, que violència burocràtica pròpiament s'ha de fer servir per definir exactament els ressorts burocràtics que emboliquen, desactiven i al capdavant desincentiven tota forma de protesta, incloent-hi la política, o la burorepressió com a estratègia activa que se serveix dels mecanismes burocràtics per limitar l'ús de l'espai públic. Jo, sincerament, veient els periples burocràtics que han de fer les persones vulnerables per accedir a la Mesa d'Emergència, per exemple, o a un lot d'aliments per posar un plat a taula... El concepte de violència burocràtica crec que és actualment molt oportú.

Aquesta excessiva burocratització dels processos de relacions a la vida i a l'Administració són constants. Jo crec que tenim una administració del segle XIX en una societat del segle XXI. Només cal veure la càrrega de feina burocràtica que tenen les treballadores i treballadors socials, que sovint tenen molt poques hores per fer atenció directa. Per cert, aprofito per dir que, en l'última reunió que han tingut pel contracte programa, se'ls hi han donat uns terminis que tampoc no poden complir. Estem atrapats en aquesta teranyina dels terminis de la burocràcia, i això és imprescindible, es urgentíssim resoldre-ho.

Per tant, nosaltres votem aquesta moció. Creiem que cal encara molta concreció, molta feina en aquest impuls de les noves lleis de funció pública. Caldrà escoltar a tots els sectors, sobretot les treballadores i treballadors, i sobretot caldrà que aquests canvis, que són profunds, que s'han de fer, es sostreguin de les imposicions del marc legislatiu espanyol. Cal avançar en el marc cent per cent propi, també en els ajuntaments. Per tant, en aquest marc legislatiu propi que es sostregui de les imposicions de l'Estat, ens hi trobareu treballant colze a colze per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, té la paraula ara, per fixar la seva posició, el diputat del Grup Parlamentari VOX senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta, señores diputados. Vamos a hablar de esta moción sobre la reforma de la Administración pública. Y vamos, primero, a ver qué es lo que dice la legislación vigente sobre la Administración pública. Luego veremos qué nos proponen en esta moción y al final haremos algunas conclusiones.

Muy bien. Pues el artículo 103 de la Constitución española dice, en su punto primero: «La Administración pública sirve con objetividad a los intereses generales y actúa de acuerdo con los principios de eficacia, jerarquía, descentralización, desconcentración y coordinación, con sometimiento pleno a la ley y al derecho.» Por su parte, el Estatuto de autonomía de Cataluña establece en su artículo 71, titulado «Disposiciones generales y principios de organización y funcionamiento»..., en su

punto 2 dice: «La Administración de la Generalitat sirve con objetividad a los intereses generales y actúa con sumisión plena a las leyes y al derecho.» También en ese mismo artículo, el artículo 71, en el punto 3 dice: «La Administración de la Generalitat actúa de acuerdo con los principios de coordinación y transversalidad con el fin de garantizar la integración de las políticas públicas.» Y el punto 5 del citado artículo: «La Administración de la Generalitat ejerce sus funciones en el territorio de acuerdo con los principios de desconcentración y de descentralización.»

Si comparamos ambas normas –Constitución española, Estatuto de autonomía de Cataluña– vemos que casi todos los conceptos se refieren..., cuando describe la Administración pública: «objetividad», «intereses generales», «eficacia», «jerarquía», «descentralización», «desconcentración», «coordinación», «sometimiento pleno a la ley y al derecho».

Vamos ahora al contenido de la moción presentada por Esquerra Republicana, que lleva por título «Sobre la reforma de la Administración pública» –mismo nombre. Y aquí vemos que la moción, bueno, pues, no tiene un contenido concreto, hace unas declaraciones de intenciones bastante genéricas. Pero lo importante de la moción es su parte inicial, la exposición de motivos, que voy a leer: «El Parlamento de Cataluña considera imprescindible una profunda reforma y modernización de la Administración pública para poder encarar los grandes retos pendientes con clara voluntad de cambio y firme compromiso con la transformación social, verde, democrática y feminista de Cataluña.»

Si esto no fuera suficiente, en la exposición inicial que nos ha hecho la señora que ha presentado la moción –creo que he tomado bien la nota–, nos dice: «La Administración pública catalana será republicana o no será.» Pues, evidentemente, no será republicana, eso es evidente, ¿eh? Pero han olvidado que la Administración es de todos, está al servicio de todos los ciudadanos; es de todos y para todos.

También han hecho unas críticas, en fin, varios ponentes, sobre la Administración actual. En fin, somos escépticos con algunas de las críticas que han hecho, y también con respecto, en fin, a algunas cosas respecto a los servidores públicos que yo creo que no procedían.

Bueno, continuo. Comparamos esta moción con la Constitución española y el Estatuto de Autonomía y vemos que hay..., bueno, que no hay ninguna concordancia entre las ideas que se mencionan. Mientras la Constitución y el Estatuto hablan de objetividad, de intereses generales, de coordinación, de sometimiento a la ley, en la moción de Esquerra Republicana se habla de transformación social, verde, democrática y feminista.

¿A qué se debe este cambio? Bueno, pues, si vemos el plan de gobierno aprobado por el Gobierno de la Generalitat el 21 de septiembre del 21, está copiado literalmente en la moción de Esquerra Republicana. Esta moción pretende que la Administración pública de Cataluña esté al servicio de los postulados ideológicos del nacionalismo, ya no servirá con objetividad a los intereses generales, sino a los objetivos ideológicos del nacionalismo.

Desde el Grupo Parlamentario VOX defendemos la neutralidad de la Administración, que debe estar al servicio de todos los ciudadanos, incluso de los que no han votado a Esquerra Republicana ni a Junts, que son los firmantes del acuerdo. Si se reforma la Administración pública debe ser para reforzar su carácter técnico y para hacer una apuesta fuerte en el uso de las nuevas tecnologías –lo ha dicho también algún otro orador–, pero no para someterla a unos principios ideológicos partidistas.

Y en Cataluña, además, hay otra reforma mucho más urgente: hay que reducir drásticamente el número de instituciones del sector público, o chiringuitos, y de altos cargos que no paran de crecer y que continúan parasitando las arcas públicas de la Generalitat.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats, diputades, consellera... Ens presenta, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una moció per millorar l'Administració pública catalana i comença dient que o es fa o portem o anem cap a aquesta moció o l'Administració pública catalana no serà. De moment, no serà. De moment, no ho és o no ho ha sigut. I els hi recordem que porten uns anys governant a Catalunya i influenciant els governs de Catalunya, com a mínim des de després de l'últim tripartit. Jo crec que des del 2012 han estat podent, treballant i empenyent amb pressupostos les modificacions i les millores de l'Administració catalana

I nosaltres som molt escèptics amb aquesta moció. Primer, perquè sempre ens xoca bastant que un grup que està donant suport al Govern i que de fet està al Govern, que és el Govern, ens digui el que vol fer. Doncs mirin, comencin a fer-ho. Si a nosaltres això no ens preocupa. Si vostès porten aquí una carta als Reis Mags, però els Reis Mags són vostès. O sigui, al final, tot això de donar voltes al mateix crec que és un problema de coherència, moltes vegades.

Al final han vist un manual de la bona administració i ens han portat el que deia aquest manual de la bona administració. I per a nosaltres, doncs, bé, sí, moltes de les propostes que es fan aquí de voluntats, que hem defensat com a grup nosaltres, i segurament molts dels grups que estan en aquesta cambra durant les últimes legislatures, i que s'han aprovat en mocions en aquest Parlament en diferents moments, no s'han implementat, no s'implementen. Aquí tenim el primer dels errors que hi ha en la política que fem en aquest Parlament: aprovem coses que després no s'implementen. I després portem una altra moció a la legislatura següent i diem un altre cop el mateix, que tampoc es farà.

Per tant, som escèptics i no podem votar en contra de molts d'aquests punts i, per tant, nosaltres, en alguns d'ells o en la majoria, doncs, el que farem és abstenir-nos. Tampoc ho bloquejarem, evidentment; que bona part de les expressions que es fan aquí de modernització de la realitat catalana administrativa i pública, doncs, és evident.

Hi han algunes afirmacions com que es garanteixi la participació dels empleats i empleades públics a la reforma i modernització de l'Administració catalana i que els seus representants, en el si de les meses de negociació legalment establertes, puguin participar i puguin trobar-se, de fet, amb el Govern, i que puguin participar del seu disseny. També els hi recordo que l'anterior conseller que es dedicava a administració pública, doncs, no anava a les reunions de la mesa de negociació; per tant... O sigui, que vostès, doncs, sí que ara mateix poden fer aquestes afirmacions, però no les han complert durant molts anys.

Perquè, clar, què ha fet Catalunya o què han fet els governs de Catalunya els últims deu anys aquí? Com han tractat la funció pública, com han tractat l'Administració pública? No hi han hagut..., o no hi han hagut o no hi estan havent concursos de trasllats en els últims deu anys –no n'hi han hagut. S'està examinant ara l'oferta pública del 2017 –cinc anys després–; és el que s'està fent ara. No parlem de les retallades que es van produir, que van ser les més importants –i estic parlant dels últims deu anys; i estic parlant de com s'ha tractat, o sigui, per què no ha sigut o no és l'Administració que volem–; les retallades en temes de tot tipus, tant en els drets econòmics com en els socials dels treballadors els últims anys.

Tenim una temporalitat propera al quaranta per cent, si no comptem dins d'aquest quaranta per cent..., i traiem cossos, com els Mossos o Bombers, on no hi pot haver temporalitat. Per tant, un quaranta per cent de temporalitat dins de la nostra Administració, i això no s'està tocant o no s'està mirant. Els últims deu anys hem

arribat, perquè no s'ha fet el treball... Consellera, si jo no li estic dient que no em cregui que ho podran o ho volen fer, però és que som escèptics per això, i aquesta és la situació en la que ens trobem. S'ha abandonat, o sigui, la formació contínua dels funcionaris, perquè no s'actualitza o està desfasat el seu catàleg de formació. L'Escola d'Administració Pública s'ha dedicat essencialment a formar, a vegades, perquè altres vegades s'ha utilitzat per a fins polítics. Recordo, fa un parell de legislatures, per què s'utilitzava exactament l'Escola d'Administració Pública: per formar directius, moltes vegades.

Per tant, tenim una situació..., ja no parlem, evidentment, de com s'han utilitzat els edificis públics, la falta de neutralitat política als mateixos, la falta de transparència, la sensació de falta transparència que tenen els ciutadans. Per tant, tenim una situació complexa que ara volen revertir, però, ho torno a dir, espero que canviïn molt el camí, perquè el camí els últims deu anys ha sigut nefast i un desastre.

Gràcies.

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, aquí, Esquerra Republicana ens porta avui una moció que en el fons és un llistat de grans titulars i no deixa de ser un brindis al sol. Jo no tinc cap dubte que vostès avui tindran una aprovació d'aquesta moció amb una gran majoria dels punts aprovats per unanimitat. Però, clar, és que Esquerra està a Govern. Llavors, jo els hi diria que menys discursos i més acció, potser tothom ho agrairia bastant més.

Hi han dues coses que sí que m'han sorprès d'aquesta moció. Una és que ens parlen de que volen transformar l'Administració en més social, verda, democràtica i feminista. Molts conceptes que estan de moda, que queden molt bé, però jo no sé si el subconscient els traeix o no. Perquè, clar, voler transformar l'Administració en democràtica és com reconèixer que avui no ho és, no?, i que potser tenen vostès un problema de manca de democràcia. Estaria bé que si fos així, que ho reconeguessin. Però no s'enganyin, el ciutadà el que realment vol és una administració menys sobredimensionada, una administració més propera, i una administració més ètica i amb més fiscalització, perquè, clar, anem a un ritme d'un escàndol per setmana. La setmana passada eren els cossos de bombers i aquesta setmana són els pagaments indeguts i sobre costos en els contractes arran de la covid-19.

L'altre punt que m'ha sorprès és ja cap al final de la moció, on ens diuen que es comprometen a aprovar durant aquesta legislatura la nova llei catalana d'hisendes locals i la nova llei de governs locals. Ja els hi dic que tindran el nostre vot favorable, tant de bo sigui així. Però és que, clar, és que això ho porten promentent des de l'any 2010, i estem al 2022. Com els dic, menys discursos i més acció.

En qualsevol cas, pràcticament votarem a favor –excepte en algun punt que farem alguna abstenció– en aquesta moció, els hi donarem suport, i els encoratgem a que surti de la bancada del Parlament i acabi a la taula de govern, i que realment això acabi tenint un trasllat a la nova regulació que es pugui fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada senyora Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Bé, moltes gràcies. En aquests dos minuts intentaré només donar-los tres idees claus. La primera, que es quedin amb els tres conceptes claus de què porta aquesta moció. Treballem per una administració propera, accessible, simplificada i digitalitzada, participativa i descentralitzada. La segona, tornar a donar les gràcies als grups

per les seves aportacions. Aquesta moció ha rebut setze esmenes de quatre grups diferents, de les quals quinze han estat acceptades, transaccionades i incorporades. I això demostra, per un costat, que és un tema que interessa i que tothom busca aportar-hi, contribuir-hi, millorar, i cadascuna de les paraules és una nova mirada incorporada en aquesta nova Administració que volem construir plegats.

Per tant, gràcies, diputat Gallego, faig meves les seves paraules de reconeixement als treballadors, professionalització, denúncia de les males praxis, on els hi recordo que també l'Administració de Catalunya ha set pionera en les bústies ètiques. El diputat Saldoni, que ha fet èmfasi en el tema de l'Administració digital i de prestigiar i avaluar l'Administració pública; totalment d'acord.

La diputada Moreta, que ens parla de l'Administració oberta i orientada al resultat; hi estem completament d'acord. I ens demana rigor. Jo l'hi compro, senyora Moreta. Vostè fa uns mesos tot el dia estava interpellant a la consellera Vilagrà, on li demanava que construís el consell de governs locals. Doncs no fa ni tan sols un any que és consellera i està ficant la maquinària al quatre mil per cent perquè les coses es vagin duent. I sí, a vegades les paraules han d'anar acompanyades amb fets, però en aquest Parlament ens toca parlar, debatre i fer los possibles perquè arribin en d'altres taules.

I a la diputada Sabater, per aprofundir molt més, que ens demanava aprofundir molt més, no deixar ningú enrere..., feia aquest èmfasi i ens ficava l'exemple de Badalona. Doncs miri, jo soc regidora també de Lleida i el primer mes vam aconseguir que els pagaments que estaven donats a terme durant deu mesos, aquests proveïdors que vostè deia, es passessin a sis, i en aquests moments estem a trenta dies, com marca la normativa, i, per tant, la governança republicana també es demostra quan hi som. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Bé, m'hagués agradat acabar i respondre a la resta, però, en tot cas, gràcies a tots per fer-ho possible, especialment els que ens donaran suport.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs acabat el debat, també farem la votació d'aquesta moció aquest migdia, just quan s'acabi el proper punt de l'ordre del dia, el vint-i-novè, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani

302-00092/13

I té la paraula, per fer l'exposició de la moció, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades, diputats, bé, en primer lloc, agrair les esmenes presentades a la moció. Hem acceptat les del PSC i les d'Esquerra Republicana.

Vostès saben que el Corredor Mediterrani va ser aprovat l'any 2013 al Parlament Europeu i el Consell Europeu dins el mapa de prioritats ferroviàries de la Unió Europea per al transport de mercaderies.

Una anècdota. Es diu que l'any 2013 Espanya va votar en contra del mapa –el 2013. No en tenim informació segura, perquè el Consell Europeu en transparència va curt, però, diguem-ne, com que s'havia esmenat el mapa d'Aznar del 2003 que imposava la connexió única península Ibèrica - Europa pel Pirineu aragonès, marginant els ports bascos, catalans i valencians, Espanya va mostrar el vot en contra d'aquí. Però, en tot cas, celebrem que el 2013 fos aprovat el corredor. Ja la Co-

missió Europea el 2011 havia mostrat i havia fet estudis dient: «Cal corregir aquell mapa del 2003. No podem marginar els ports que mouen grans volums d'exportació i grans volums per omplir grans trens.» Per tant, doncs, va ser celebrada aquesta esmena de l'Espanya radial que imposava Europa, va ser celebrada per tot Catalunya.

L'any 2011 el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat una moció a favor del Corredor Mediterrani. I això és important: per unanimitat. Fins i tot Ciutadans va votar-hi a favor i, per tant, és una molt bona notícia. Jo aquell dia vaig obrir una ampolla de cava, a casa, perquè el que més costa d'una infraestructura és..., d'una banda, costa fer-la, perquè val diners i un temps, però el que més costa és guanyar el consens social previ a la necessitat de fer-la. Ja fa molts anys, ja fa dècades que aquest consens el tenim guanyat a Catalunya.

I, per tant, doncs, la moció que tenen avui per votar és pràcticament idèntica a la que vam fer fa deu anys. Han passat deu anys i som on érem, però, en tot cas, aspirem també avui a que tots els grups de la cambra hi votin a favor. Penso que el millor missatge que podem donar de portes enfora, a l'Estat espanyol i a la Unió Europea, és que el Parlament de Catalunya torna a votar per unanimitat una moció a favor del Corredor Mediterrani, i esperem no haver de fer cap altra moció d'aquí a deu anys –ens agradaria–, senyal de que ho tindríem resolt.

No podem perdre més temps en reduir el cost de transport de les empreses que hi han a Catalunya. Perquè, com vostès saben, el transport per ferrocarril és més barat econòmicament que el transport per camions. I, encara menys, no podem perdre més temps a treure camions contaminants de les nostres autopistes, i per això estem d'acord amb les esmenes en aquest sentit presentades. La Mediterrània és una de les àrees del món més fràgils al canvi climàtic. De la Unió Europea en poden venir sancions futures al tràfic en camió de mercaderies. I coses que començo a sentir quan parles amb exportadors: hi ha una demanda creixent, per part dels importadors de béns, de quina és la petjada de carboni d'aquella mercaderia o d'aquell bé en el trajecte des de la fàbrica fins al destí final. I ens podem trobar que hi hagi clients a l'exterior que ens diguin: «Aquesta mercaderia va en camió? Doncs està contaminant.» Això..., ens hi podem trobar. I, per tant, el més calent és a l'aigüera, no?

I, en aquest sentit, jo reconec que el Govern actual espanyol, doncs, està invertint en el Corredor Mediterrani. I això ho he posat en valor, ja quan era conseller. A l'últim llibre que vaig fer ho reconec explícitament. El que passa, que, clar, a Catalunya estem fent un tercer fil que no es fa enlloc més del món –no passa a Madrid, no passa a París, no passa a Alemanya ni a Itàlia ni a Estats Units–: que la rodalia i la mercaderia comparteixen tràfics. Més que re, perquè a Rodalies al Baix Llobregat ja hi passen cent setanta trens al dia. La capacitat màxima d'una via són dos-cents trens. I, per exemple, un tren carregat de rajoles de Castelló pesa més i desgasta més la via que un tren carregat de cotxes. El manteniment serà molt car i els principals experts, com Joan Amorós, ens diuen que poden haver-hi problemes per desgast excessiu de la via; llavors, clar, aquella via s'ha d'aturar dos dies, i podem tenir problemes.

I, per tant, aquesta és una solució provisional, a curt termini, que permetrà que arribi a les grans empreses catalanes, com SEAT, que fa dècades que demanen aquesta connexió per estalviar recursos, però no deixa de ser que el més calent és a l'aigüera. Joan Amorós, reconegut internacionalment, contractat per la Comissió Europea, convidat per les principals companyies europees de ferrocarrils, com Deutsche Bahn o SNCF a Brussel·les, per fer conferències, diu: «No tenim resolt encara de manera definitiva com es mouran mercaderies i Rodalies a l'àrea metropolitana de Barcelona.»

Per tant, doncs, escoltem els experts, acompanyem-los. Tant de bo puguem avançar efectivament en la resolució d'aquest cas. I tant de bo avui també el Parlament de Catalunya unànimement pugui reclamar el tren que nosaltres necessitem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades, diputats, diputat Tremosa, el Comissionat del Corredor Mediterrani nomenat pel Govern d'Espanya, Josep Vicent Boira, ha afirmat moltes vegades que el corredor és la Via Augusta del segle XXI. Jo crec que és una afirmació molt escaient, no? Vaig escoltar amb molta atenció la resposta que el vicepresident Puigneró li va fer al diputat Tremosa en aquesta interpellació sol·licitada respecte al Corredor Mediterrani. I això, escoltant les respostes, m'obliga a refrescar una mica la memòria a tots els diputats i les diputades, si més no corregir algunes afirmacions que ja són comunes en l'argumentari per crear alguna confusió respecte a les posicions dels governs d'Espanya; és a dir, allò que diuen: «Els governs d'Espanya sempre són iguals.»

Miri, és cert el que diu el diputat Tremosa de que a l'època de govern del president Aznar el Partit Popular no va sol·licitar a la Unió Europea incloure el Corredor Mediterrani en la planificació d'infraestructures estratègiques; apostava per un corredor central, seguint el model radial de sempre. Però també tan cert com això és que el 16 de març del 2011, precisament aquí a Barcelona, el ministre José Blanco, del Partit Socialista Obrer Espanyol, va presidir una reunió on hi havien els governs d'Andalusia, de Múrcia, de València, copresidit pel president Mas, on es va presentar l'estudi tècnic del Corredor Mediterrani, que va ajudar a que l'any 2013 la Unió Europea incorporés el corredor en les seves infraestructures estratègiques.

Els socialistes sempre hem estat favorables al Corredor Mediterrani. De fet, si repassen els papers del Govern alternatiu del president Pasqual Maragall, quan estava a l'oposició, ja defensava aquesta infraestructura que va impulsar des del Govern de Catalunya el conseller Joaquim Nadal.

El vicepresident Puigneró ens afirmava en la interpellació... De fet, no sé qui li va preparar els papers, vicepresident, crec que la mateixa persona que li devia preparar a l'expresident Puigdemont i a l'eurodiputat Comín, perquè van fer la mateixa pregunta amb el mateix error al Parlament Europeu. Ens deia fa quinze dies, i es va quedar tan ample, que només s'han executat 12 milions d'euros del pressupostat, i afirmava, de passada, que no era una prioritat de l'actual Govern d'Espanya. Per cert, l'equivocació..., es van equivocar de partida, perquè aquests 12 milions corresponen a la despesa efectuada en el que fa referència a estudis i projectes.

Miri, unes xifres per emmarcar exactament aquesta prioritat del Govern d'Espanya respecte al Corredor Mediterrani. No li puc donar les xifres consolidades del 2021, perquè la liquidació encara no està feta, no? Des del juny del 2018 –juny del 2018, perquè és quan el president Pedro Sánchez accedeix a la presidència del Govern d'Espanya–, s'han executat en el corredor actuacions per valor de 1.193 milions d'euros, dels quals 450 milions s'han fet a Catalunya; és a dir, un euro de cada tres invertits des del juny del 2018 s'ha invertit a Catalunya.

Quant a licitacions, des de juny de 2018 s'han fet licitacions per valor de 3.317 milions d'euros, dels quals 889 corresponen a Catalunya; és a dir, un vint-i-set per cent. Per tant, l'esforç en aquests darrers tres anys ha estat, des del meu punt de vista, colossal, incrementant l'execució mitjana de la inversió tant al corredor com a la xarxa convencional –que avui no em dona temps de repassar les xifres, però el dia que vulgui també en podem parlar– i de treballs en paral·lel, de redactar i aprovar projectes per poder licitar i aconseguir l'objectiu final, que és complir l'execució de la inversió. Vostès també saben que al tram Castelló-Vandellòs s'ha adjudicat ja l'ample estàndard. També saben o haurien de saber que el túnel de Costa Blanca del

tram Castellbisbal-Martorell està a punt d'acabar-se, que permetrà que les mercaderies puguin entrar al cor d'Europa sense aturar-se a la frontera francesa.

En definitiva, no tant per la moció, que l'hi votarem a favor, sinó per la intervenció que a vegades fan els portaveus de Junts per Catalunya, arribem a la conclusió que el que els hi molesta és que el Govern d'Espanya, l'actual Govern d'Espanya..., les infraestructures a Catalunya, per a aquest Govern, siguin prioritàries. De fet, els hi molesta, i molt, que s'avanci en la solució de problemes; els hi molesta el diàleg entre ambdós governs, perquè el que fa aquest diàleg és destrossar la seva estratègia política.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula el diputat senyor Ferran Estruch.

Ferran Estruch i Torrents

Presidenta, vicepresident, diputades i diputats, molt bon dia. Evidentment, votarem a favor d'aquesta moció presentada pels companys de Junts i pel diputat Tremosa. Només dir-li al diputat Terrades que ha parlat del 2018. El Corredor Mediterrani fa trenta-tres anys que està planificat i fa vint-i-cinc anys que s'està executant. Han passat nou ministres del PSOE i del PP i sis governs, i estem on érem gairebé, pel que fa a Catalunya. I ara, des del 2018, ens hem posat una mica les piles, però venim de tot això. I vostès..., abans del president Pedro Sánchez, hi havia hagut vuit anys del president Zapatero, i poca cosa vam fer en aquest sentit. Per tant, està bé que comencin ara i que comencin, des de fa dos anys, a posar-se les piles en el Corredor Mediterrani i sobretot en el seu pas per Catalunya, que és una infraestructura molt important per a l'economia productiva d'aquest país i per a la ciutadania.

Dir que hem presentat una esmena, acordada amb Junts, sobre una reivindicació que compartim i que creiem fonamental, que és..., i que reuneix molt consens, sobretot al Camp de Tarragona i a la resta del litoral on passa, que és treure les mercaderies perilloses dels nuclis, dels centres, dels nuclis urbans, i concretament de Tarragona. Tenim un problema important, que se'ns ha explicat reiteradament per part de la plataforma Mercaderies per l'Interior, i els ajuntaments i institucions de la zona ho reivindiquen. I, per tant, això és una urgència –és una urgència– i, en aquest sentit, saben, la plataforma, els ajuntaments, el territori, que ens tenen al seu costat.

No entenem, de veritat, aquesta manca de sentit comú, que continuem amb la idea d'un tercer carril per la costa, per on passen els passatgers, i no planifiquem ja i fem i executem un traçat alternatiu per a les mercaderies, no només a Tarragona, sinó en tot el conjunt de l'eix mediterrani.

Però també els diré que no és d'estranyar, ja que són coses molt incongruents, que sobten i que..., el que deia, vint-i-sis anys, no?, vint-i-sis anys que portem priorititzant un model radial, un model radial a l'Estat d'alta velocitat i abandonant Rodalies, i també s'ha de dir –també s'ha de dir.

Però és que, a més, contra els criteris europeus. El 2011 es prioritza el Corredor Mediterrani per part de la Unió Europea, però nosaltres continuem fent el mateix, Espanya continua fent el mateix: invertint poc, prioritzant el sistema radial i fent el que es coneix com quilòmetres quadrats d'ample de via ibèric i no d'ample internacional, que és el que ens permet connectar amb Europa. I no entenc que només nosaltres, Espanya i Rússia, siguin els que tenen aquesta febre, diguem-ne, de des-construcció d'un sistema que no ens connecta amb la xarxa del Corredor Mediterrani a Europa. Per tant, sorprenent tot plegat.

Per tant, els dic que anem molt tard, portem vint-i-sis anys de retard. Com els deia, molts ministres, ministres de tots colors. I a nosaltres ens preocupa. I ens preocupa més que res, perquè en aquest aspecte del Corredor Mediterrani hi ha hagut consens sempre en aquest Parlament, consens no només entre les forces polítiques,

com deia el company Tremosa, sinó també amb les institucions i els territoris; els territoris no només de Catalunya, sinó també dels companys del País Valencià i també de Múrcia i Andalusia. I no s'està fent. Alguna cosa, alguna intencionalitat política perquè no hi hagi aquesta infraestructura hi deu ser. Que es connecti totes les capitals de l'Estat espanyol amb Madrid, però el Corredor Mediterrani, que és un territori que representa el quaranta-cinc per cent del PIB i un quaranta-sis per cent del valor afegit, del valor afegit brut industrial, i que representa un seixanta per cent de les exportacions i importacions..., no hi hagi aquesta infraestructura vital per a l'economia i els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, la veritat és que no s'entén.

I, per tant, posem-nos-hi. No calen més retrets, crec que cal dir les coses pel seu nom, cal que les coses passin, cal reprendre l'agenda catalana del Corredor Mediterrani, els projectes, la necessitat, l'accés al port de Tarragona, al port de Barcelona, el tram Tarragona-Castelló, que està deixat de la mà de Déu, i molts altres projectes que estan encara per executar.

No ens podem permetre més perdre el temps. I els demano, companys i companyes del PSC i també dels comuns que pressionin, juntament amb el Govern del país, les institucions de Catalunya, per fer-ho possible. Perquè hem de fer que les coses passin. Si no complim, si no compleixen, passarà el que ja està passant: doncs que la ciutadania cada cop creu que cal construir un estat a favor i no un estat que ens vagi en contra.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señores diputados, hola de nuevo. Bien, pues hablemos del Corredor Mediterráneo. El Corredor Mediterráneo, yo creo que estamos todos de acuerdo, es un gran proyecto nacional que prevé conectar Algeciras con la frontera francesa mediante una línea ferroviaria de gran capacidad y ancho europeo. Y conviene recordar el recorrido del proyecto, pues en su moción ustedes tan solo hablan de un tramo entre Valencia y la Catalunya Nord, aunque en la versión final lo han rectificado y ahora lo llaman por su nombre: Francia.

Como gran proyecto nacional, desde VOX apostamos firmemente por su construcción, y, en esta línea, nuestros compañeros del Congreso de los Diputados están haciendo un seguimiento exhaustivo del proyecto e instando al ministerio a que priorice la construcción de esta infraestructura. Su construcción y puesta en funcionamiento supondrá una mejora importante en el transporte de mercancías de las empresas españolas situadas en el arco mediterráneo, desde Algeciras hasta la frontera francesa, como he dicho, y, paralelamente, supondrá un ahorro de costes, que también se ha comentado, del transporte, y una descongestión en el tráfico de camiones que en este momento circulan por las carreteras españolas.

Entrando en el contenido de la moción, lo primero que proponen es crear una mesa catalana del Corredor Mediterráneo. ¿Alguien cree que esto aportará alguna mejora a la ejecución del proyecto? Evidentemente no va a ser así, y, como en otros muchos casos, solo servirá para colocar a otros de los suyos en este nuevo chiringuito nacionalista.

Si quieren tener mejor información sobre el Corredor Mediterráneo, pues pregunten al Gobierno de España, con quienes sus compañeros de gobierno tienen muy buena relación. Incluso aquí mismo, solo tienen que cruzar ese pasillo, y yo creo que les pueden dar bastante buena información en este lado del hemiciclo. (Alguns aplaudiments.) En realidad, lo que sería preferible es que se dedicaran a gestionar mejor sus competencias, que ahí sí tienen mucho camino por recorrer. Cada día es-

tamos viendo ejemplos de su nefasta gestión y del despilfarro que vienen haciendo con los recursos públicos que gestionan.

Mencionan también en su moción la escasez de inversión en infraestructuras ferroviarias de Cercanías, contraponiéndola a la inversión que se ha realizado en el AVE, mucho más elevada. Ante esto hemos de decir que son realidades distintas destinadas a usos diferentes y, por tanto, no son comparables. Creemos, eso sí, que el Gobierno de España debe mejorar la inversión en infraestructuras ferroviarias de Cercanías; también en Cataluña, por supuesto.

Vamos a hacer un pequeño comentario sobre las Cercanías. Existe un plan de Cercanías de Cataluña que prevé una inversión ferroviaria de Cercanías en Cataluña de más de 6.000 millones de euros. Se está ejecutando, y, precisamente, la pasada semana, el coordinador de este plan, el señor Pere Macias, tenía previsto comparecer ante la Comisión de Políticas Digitales y Territorio de este Parlamento para informarnos sobre el seguimiento de este plan, pero nos hemos quedado sin escucharlo, al menos de momento, porque la señora presidenta de este Parlament, como todos hemos podido ver, con el aplauso de los tres partidos separatistas, decidió suspender la actividad parlamentaria: un nuevo acto del vodevil en el que ustedes han convertido la política catalana.

Hemos presentado tres enmiendas a su moción, en unos casos para suprimir aquello que consideramos que es innecesario, y en otros para recalcar el alcance español, no solo catalán, de este proyecto. Ya imaginábamos que no iban a ser bien recibidas o aceptadas por el grupo proponente, y, efectivamente, antes, pues, nos lo ha confirmado. Nos lo ha confirmado simplemente ni mencionándonos –lo habitual.

Para acabar, desde el Grupo Parlamentario VOX, apoyamos la construcción del Corredor Mediterráneo en su integridad, desde Algeciras hasta la frontera francesa, e instaremos al Gobierno de España, desde todas las instancias posibles, a su desarrollo y a su finalización lo antes posible.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; presidenta, diputats, diputades, bon dia. Des de la CUP estem a favor del Corredor Mediterrani. Hi estem a favor perquè acaba amb l'esquema absolutament obsolet de l'Espanya radial, pren com a base l'antiga Via Augusta –per aquí ja hi passaven els romans– i és una eina per lluitar contra el canvi climàtic, perquè eliminar camions de llarga distància és una manera de reduir les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle.

Reclamem marxar del monocultiu turístic, també reclamem apostar per l'agricultura, la reindustrialització. I està clar que per això necessitem un sistema de transport que sigui sostenible. A la visió imperialista de l'Estat espanyol no li ha anat mai bé el Corredor Mediterrani i avui encara patim els estralls d'aquesta visió imperialista i irracional en termes de planificació, i cal revertir-ho. Estem a favor del Corredor Mediterrani, però no tot el que es vol posar a través del Corredor Mediterrani. És molt difícil respondre de forma binària aquesta moció en els termes en els que ve plantejada, i, per això, en la gran majoria de punts ens abstindrem, però repetim que el nostre posicionament és favorable al Corredor Mediterrani.

També estem, evidentment, a favor de l'ample de via europeu, com no podia ser d'una altra manera. Ara mateix el que ens passa és que vivim aïllats de la xarxa viària europea a conseqüència, com explica el geògraf Adam Bonnín, d'unes decisions ja preses al segle XIX. El Corredor Mediterrani és un eix ferroviari que ha de creuar tot Europa, que comença des del sud de la península i arriba fins a la frontera amb

Rússia. I en clau de Països Catalans és molt important el desenvolupament d'aquesta xarxa ferroviària.

Però està clar que la línia d'alta velocitat ha d'estar, com sempre, consensuada amb el territori per saber exactament per on ha de passar. I, en aquest cas, per exemple, a les terres de l'Horta de València, ara mateix hi ha una lluita molt important perquè precisament no es destrueixi territori. I la lluita de les companyes de l'Horta de València evidentment que també és la nostra lluita. Estem a favor que tot això actui com a catalitzador de tots els espais de Rodalies, ja siguin a València, Alacant, Camp de Tarragona, Girona o Barcelona. El corredor és una reivindicació històrica de vertebració ferroviària dels Països Catalans.

El problema, com sempre, és de fons, de com es fa el projecte, com es dibuixa des dels despatxos del *ministerio*, quines sensibilitats es tenen en compte. I això no és senzill. I més si s'hi afegeix que anem cent vint anys tard i que ja estem en fase d'emergència climàtica. Tot i que anem tard, aquesta infraestructura és fonamental i no volem renunciar a incidir en aquesta infraestructura.

I trobem una mica tova la moció a l'hora de reivindicar la implicació del territori, perquè en el fons el que busca aquesta moció és fer-ho ara ràpid perquè ho necessiten les empreses en termes de competitivitat i en termes de més guanys. Però aquí no només hi ha paràmetres que s'han de tenir en compte com els de competitivitat, aquí també hem de fer batalles en termes de sobirania. Nosaltres ens hem de limitar a vetllar per l'execució del projecte del *ministerio*? Nosaltres entenem que no. L'aspiració ha d'anar més enllà i ha d'incidir de forma clara en el projecte.

Miri, senyor Tremosa, una part de l'esquerra es mostra una mica reticent perquè considera que aquest projecte beneficiarà sobretot els empresaris, i jo li dic que, de la manera que està redactada aquesta moció, no ajuda massa, no?, a revertir aquesta idea de fons, perquè aquesta moció sembla que els hi hagin dictat la patronal, com ja li he avançat. No podem presentar una moció, al nostre entendre, en què, sobre el Corredor Mediterrani, posar, sense cap mena de complex, que això és per beneficiar les grans empreses, i això posar-ho textualment com vostès ho han recollit a la moció. El que cal fer a l'Administració és una xarxa ferroviària potent i competitiva perquè beneficiï a tothom, a tot el teixit productiu. I dir que es farà per a les grans empreses..., doncs no hi estem d'acord, en això.

I, per últim, m'agradaria fer referència a l'últim punt, aquest de facilitar la interlocució entre la plataforma ferroviària Mercaderies per l'Interior de Tarragona i el *ministerio*, i hi votarem a favor. Volem posar en relleu la ingent tasca que està fent aquesta plataforma per denunciar la incongruència en la planificació ferroviària que existeix ara mateix, on les mercaderies van per la costa, i que entranya tota una sèrie de perillositats, i els viatgers per l'interior.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, bé, com saben, una de les prioritats del nostre Grup Parlamentari d'En Comú Podem aquesta legislatura és poder avançar en una transformació seriosa de la mobilitat al nostre país per garantir l'accés al transport públic, visquis on visquis i sigui quina sigui la teva condició social. I això entenem nosaltres que passa, doncs, per fer de Catalunya un veritable país de trens. I, en aquest context, doncs, el Corredor Mediterrani és per a nosaltres una peça clau. I ho és certament en els termes que es plantegen en aquesta moció, eh?, amb la necessitat de l'ample de via internacional, amb la necessitat d'apostar pel transport de mercaderies a través del ferrocarril. La mitjana europea és del divuit

per cent. A Espanya estem al quatre per cent i creiem que hauríem d'arribar com a mínim al trenta per cent. Apostar pel transport de mercaderies en ferrocarril sobre-tot per una qüestió de sostenibilitat, òbviament, de reducció d'emissions, però també per fer del tot innecessàries infraestructures com la B-40.

Mirin, no fa gaires mesos vaig tenir l'ocasió de reunir-me amb el director general de carreteres de l'Estat, allà, al Ministerio de Transporte, Movilidad y Agenda Urbana, un edifici molt gran, que es nota que és Estat, que es prenen decisions. Jo anava a traslladar-hi, doncs, òbviament, la posició del nostre grup parlamentari contrari a la B-40. I aquell home, molt simpàtic, socialista, enginyer, no?, em diu: «Mire, yo lo que quiero es que los tomates vayan de Almería a Francia sin que los camiones queden colapsados en la B-30 y por eso hace falta la B-40», el Quart Cinturó. És clar, diu: «Home, em sembla una mica antic.» És a dir, jo crec que els tomàquets haurien de poder viatjar per tren, i el Corredor Mediterrani el que ens fa és això. Per tant, ens permet que els tomàquets viatgin per tren, però també fa innecessària una infraestructura que alguns de vostès també defensen, és la B-40.

Deia, compartim l'ample de via internacional, compartim la prioritització de les mercaderies per ferrocarril, compartim també la separació de vies entre mercaderies i passatgers, compartim el pas de les mercaderies per l'interior a Tarragona, que també s'ha afegit en aquesta moció, i una qüestió que per nosaltres és central, que és el transport de passatgers. I aquí, doncs, creiem que el Corredor Mediterrani és importantíssim i que la connexió en alta velocitat València-Barcelona és una oportunitat enorme, per exemple, per a les Terres de l'Ebre. I, per a això, és clau que no ens oblidem, un cop més, de l'Ebre. I ho dic, perquè vostès s'han negat a recuperar el tren Avant Tortosa-l'Aldea-Barcelona. I nosaltres creiem que el que cal és convertir l'estació de l'Aldea en una veritable ròtula ferroviària que permeti realment connectar les Terres de l'Ebre, no només amb Barcelona i amb València, sinó amb la resta d'Espanya, a través de Tarragona, i amb Europa a través de Barcelona.

I perquè això sigui real, perquè afecti el conjunt de les Terres de l'Ebre, el que cal és resoldre la mobilitat interna també a les Terres de l'Ebre. I aquí la competència de la Generalitat és clau. I la proposta que nosaltres els fem d'un tren tramvia a les Terres de l'Ebre i que hem acordat amb el Govern per començar a tirar endavant i que es faci realitat entenem que és essencial. Aquest tren tramvia que connecti Roquetes, Tortosa, l'Aldea, Amposta i la Ràpita i, per tant, que també a través de l'Aldea es pugui connectar amb la resta del món, pràcticament, en definitiva.

I per acabar: deixin-me referir-me al relat que vostès volen construir amb mocions com aquesta i que vam veure..., no ho hem vist tant en l'exposició, és cert, d'avui, del senyor Tremosa, però sí en la interpellació que es va fer al vicepresident; aquesta idea de que tot és culpa d'Espanya. Mirin, que la inversió en Rodalies per part de l'Estat a Catalunya ha estat una presa de pèl durant dècades, això creiem que és una evidència. Ara bé (*veus de fons*), on estaven vostès fa vint anys? Estaven reivindicant que es prioritzés la inversió en Rodalies? O estaven reivindicant l'AVE i el Quart Cinturó? Perquè jo sé on estaven, alguns tenim memòria, i tenim memòria de qui defensava des d'aquest faristol i qui defensava al Congrés dels Diputats que es prioritzés la inversió en Rodalies. I no eren vostès. Però, vaja, no mirem enrere, centrem-nos en el present, i jo el que veig, bàsicament, si mirem el present, és que ara certament al Govern de l'Estat, doncs, hi ha un pla de Rodalies per invertir 4.500 milions d'euros a Catalunya en el període 20-25, dels quals ja n'hi ha més de 1.800 que estan licitats, dels quals 500 són inversions gens menors, com el desdoblament de l'R3 o les millores de la xarxa metropolitana.

Jo, el que veig és que per desplegar aquest pla de Rodalies s'ha creat una oficina de coordinació just aquí al costat, coordinada per un expert amb gran coneixement tècnic i crec que gens sospitosos com és en Pere Macias, i que la Generalitat hauria de ser en aquesta oficina de coordinació per impulsar el pla de Rodalies des del primer dia i no hi ha volgut ser. Perquè vostès –acabo, presidenta– miren molt el percentat-

ge d'execució de les inversions de l'Estat, però en allò que depèn de vostès, com és la T-Mobilitat, no és que portin vuit anys de retard, és que és un autèntic despropòsit. Per tant, el que els demanem és que facin la feina també aquí a Catalunya, que apostin en Rodalies, que apostin per les quatre línies de Rodalies de Lleida i per la connexió de l'R8 i l'RT2 a Vilafranca.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, gràcies. Conseller, diputats, diputades, doncs bé, sembla que el senyor Tremosa tindrà..., potser tindrà el seu consens; no ho sé, no ho sabem encara, però el tindrà. Però sí que, abans d'expressar quin serà el nostre vot, m'agradaria parlar una mica del passat, no? Aquí ara ens sumem tots al carro, diguem-ne, de la infraestructura mediterrània, del Corredor Mediterrani, d'aquesta connexió amb Andalusia, però realment creuen que si hi hagués hagut una autèntica voluntat política hauríem trigat vint anys en tenir aquesta infraestructura o en començar a veure que teníem aquesta infraestructura sobre la taula? I crec que això és culpa de tots els partits polítics, almenys els que han tingut responsabilitat de govern, tant a Catalunya com a Espanya.

Jo crec –i això és el que crec que és evident– que hi han obres o, diguem-ne, proves de que això és així. La variant de Vandellòs, que es va inaugurar fa un any, aproximadament, feia sis legislatures que estava, doncs, aprovada quant al que era el seu projecte o la seva voluntat de que es pogués implementar; per tant, parlem de dues dècades de retard. O sigui, realment hi han hagut autèntics moments on la voluntat del Govern, tant del Partit Popular com del PSOE, doncs, no hi ha sigut o no ha sigut capaç de portar endavant aquesta infraestructura. I també dels diferents partits catalans nacionalistes, en aquest cas –catalans/nacionalistes–, que han pogut influenciar en els pressupostos durant tots aquests anys i no han aconseguit o no han sabut o no han volgut prioritzar aquesta infraestructura als pressupostos generals de l'Estat i tampoc aquí a Catalunya.

Nosaltres hem de dir que la nostra, diguéssim, actuació, o la nostra posició, ha sigut sempre bastant coherent. Ja es parlava abans de que el 2011 ja donàvem suport a aquest pressupost, a aquesta infraestructura, però és que nosaltres el primer pressupost on vam poder, doncs, tenir influència, que va ser el 2016 amb el Govern del Partit Popular, ja vam introduir part de les obres que ara s'estan implementant, i també al segon pressupost que vam poder influenciar. Per tant, sempre ho hem tingut com una prioritat bàsica, perquè, primer, per la nostra, diguéssim, evolució, un partit nascut a Catalunya, i perquè coneixíem molt bé la realitat del que estava passant amb les infraestructures a Espanya i, de fet, també a Catalunya.

Nosaltres hem defensat sempre que les infraestructures productives s'han de prioritzar, i s'han de prioritzar les inversions també en funció de la rendibilitat socioeconòmica. Crec que això..., moltes vegades que aquí es parla de diferents obres, doncs, crec que s'ha de fer un balanç de com es pagaran aquestes obres i quin, diguéssim, rendiment socioeconòmic, en aquest cas, tindran. Nosaltres sempre hem defensat, evidentment, la planificació a llarg termini, la sostenibilitat ambiental, l'obertura a Europa i l'obertura, de fet, al món.

I, de fet, si s'haguessin tingut en compte aquests criteris, possiblement no hauríem tingut el problema que hem tingut moltes vegades, de certes divergències entre els diferents grups, en aquest cas partits que han pogut governar a Espanya i també a Catalunya. Crec que el Corredor Mediterrani és bo per a Catalunya, és bo per a tot Espanya; nosaltres hem deixat..., i sempre hem treballat de la mà de la resta de co-

munitats autònomes –en aquest cas governant, per exemple, a Andalusia– i ho continuarem fent. Per tant, el nostre compromís.

Nosaltres votarem a favor, com hem fet sempre, de tota la moció –sí, a tota la moció donarem suport. Però també els hi pregunto: pensa Junts per Catalunya el mateix que Esquerra Republicana? I aquí ho deixo sobre la taula. Perquè després ens trobem amb sorpreses com el que ha passat amb l'aeroport. Per tant, pensen exactament el mateix? Defensaran exactament el mateix des del Govern? Això és una pregunta també per al conseller.

I, ja per acabar, diferents comentaris. S'ha parlat..., i sí que volia respondre a algun d'ells. S'ha parlat del sistema radial, el sistema radial nacional. Sí, hi ha un històric de radialitat a Espanya, però també a Catalunya. Els hi recordo que aquells que no vivim a Barcelona, doncs, hem de passar moltes vegades per plaça Catalunya per anar, per exemple, a..., és igual, al Baix Llobregat o anar al Bages. Per tant, la radialitat crec que moltes vegades hi ha sigut i hi continua sent exactament igual.

I una resposta també al Grup de VOX, ja per acabar. S'ha parlat abans de..., vostès han parlat de que estan treballant i fent un seguiment del projecte del Corredor Mediterrani al Congrés dels Diputats. Potser haurien d'haver presentat alguna esmena als pressupostos d'aquest any, que no n'han presentat cap. Per tant, jo crec que en aquest cas està bé que controlin, però haurien d'haver treballat també a nivell nacional.

Moltes gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Jo celebro que per una vegada deixin de parlar de desconnectar Catalunya de la resta d'Espanya i parlin de projectes per connectar-la millor, com és el cas del Corredor Mediterrani.

Nosaltres votarem a favor de tots els punts de la moció. Ens sembla una infraestructura que és molt important, és una infraestructura cabdal, que porta massa retard i que s'ha de començar a executar al més aviat possible. És clau per dinamitzar i agilitzar l'activitat empresarial i el moviment de mercaderies, i és clau per abaratir el transport d'aquestes mercaderies.

Però, com els he dit a la moció anterior, menys discursos i més acció. Perquè els hi vull recordar que el president Quim Torra va deixar plantats els impulsors i responsables d'aquest projecte quan van fer un acte aquí a Barcelona, i que també van decidir no anar, cap membre de l'executiu català, en una reunió, en una trobada amb més de mil empresaris de Catalunya, València, Múrcia i Andalusia, convocats per l'Associació Valenciana d'Empresaris, precisament per intentar donar un impuls al Corredor Mediterrani. Per tant, esperem –nou Govern, nova mentalitat– que hagin canviat de paradigma i que aquesta moció, la presentació d'aquesta moció, sigui realment la voluntat de donar ple suport, no només des del Parlament de Catalunya sinó també des del Govern de la Generalitat, a un projecte que és clau no només per a Catalunya sinó també per al conjunt d'Espanya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Agrair al diputat Estruch el record i la menció que ha fet de la plataforma de Mercaderies per l'Interior de Tarragona. Quan aquesta plataforma va comparèixer a la Comissió de Polítiques Digitals i Territori, tots els grups li van donar suport. Els de la plataforma van estar molt contents, però ara, diputat Terrades, Grup Socialistes ajudeu-nos, perquè fa quatre mesos que truquen al minis-

teri per a una reunió i no hi ha contesta. *(Veus de fons.)* Sí, molt bé, però volen una reunió i no se'ls hi dona; si fos possible aconseguir aquesta reunió.

Llavors, també, una altra qüestió: quan acabarà, quan arribarà el Corredor Mediterrani a la SEAT de Martorell? Perquè l'amic Josep Vicent Boira, que fa vint anys fèiem actes pel Corredor Mediterrani a València i a Barcelona, que ara té un alt càrrec en el Govern socialista, en un llibre que vaig publicar fa dos anys em va reconèixer: «El novembre del 2021 arriba el tren a la fàbrica.» Jo li vaig trucar l'1 de novembre per dir: «Quin dia agendo per assistir a la inauguració?» I em diu: «Ui, Ramon, això ara se'n va el 2023. No sabem...» Dic: «Però si l'obra està feta!» Com vostè ha dit, de Castellbisbal a Martorell, està feta l'obra de fa dos anys. Quan podrà la SEAT estalviar-se entre 50 i 100 milions d'euros l'any en cost de transport perquè el tren arriba a la porta de la fàbrica?

Finalment, tots els catalans, votin el que votin, tenim un problema, que és que algú a Madrid pensa..., i són els alts funcionaris de l'Estat? –jo no ho sé, ho pregunto. Algú a Madrid pensa que el Corredor Mediterrani és el tren de la definitiva europeïtzació de l'economia catalana? Algú a Madrid prefereix una Espanya pobra abans que pròspera si la prosperitat ha d'entrar pels ports catalans? Com s'entén que l'estació ferroviària del port de Barcelona, a l'antiga llera del riu Llobregat, porti deu anys aturada? Tant de bo aquestes preguntes d'aquí a deu anys no s'hagin de debatre en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

Bé, doncs, acabat el debat, procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí en els punts 24 a 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior (continuació)

302-00093/13

Començarem votant el punt 24, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el departament d'Acció Exterior i Govern Obert per fer la seva feina a l'exterior.

Començarem votant els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 72 vots a favor i 59 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 72 vots a favor, 51 vots en contra i 8 absències.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges (continuació)

302-00088/13

Passem a votar el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges. I de macrogranges no ho sé, però macrovotació aquesta sí que ho serà.

He avisat els portaveus que en el guió de votació eliminem els encapçalaments del punt 2 i del punt 4, votarem directament tots els números i totes les lletres.

Per tant, comencem votant el punt 1.a.

Comença la votació.
Aquest punt ha obtingut 117 vots a favor i 13 vots en contra.
Votem ara el punt 1.b.
Comença la votació.
El punt 1.b ha obtingut 14 vots a favor, 111 vots en contra i 5 abstencions.
Votem ara el punt 1.c.
Comença la votació.
Aquest punt ha obtingut 15 vots a favor, 110 vots en contra i 5 abstencions.
Comença la votació del punt 1.d.
Aquest punt ha quedat aprovat amb 113 vots a favor, 13 vots en contra i 5 abstencions.
Votem el punt 2.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha quedat aprovat amb 118 vots a favor i 13 vots en contra.
Votem ara el punt 2.b.
Comença la votació.
El punt 2.b ha quedat aprovat amb 118 vots a favor i 13 vots en contra.
Votem ara el punt 2.c.
Comença la votació.
El punt 2.c ha quedat aprovat amb 118 vots a favor, 10 vots en contra i 3 abstencions.
Votem ara el punt 2.d.
Comença la votació.
Aquest punt ha quedat aprovat amb 118 vots a favor, 10 vots en contra i 3 abstencions.
Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
El punt 3 ha quedat aprovat amb 121 vots a favor i 10 vots en contra.
Votem ara el punt 4.a.
Comença la votació.
Aquest punt no ha quedat aprovat amb 24 vots a favor i 107 vots en contra.
Votem ara el punt 4.b.
Comença la votació.
El punt 4.b ha quedat aprovat amb 121 vots a favor i 10 vots en contra.
Votem ara el punt 4.c.
Comença la votació.
Aquest punt no ha quedat aprovat amb 15 vots a favor i 116 vots en contra.
Votem ara el punt 4.d.
Comença la votació.
Aquest punt ha quedat aprovat amb 118 vots a favor i 13 vots en contra.
Votem ara el punt 4.e.
Comença la votació.
Aquest punt no ha quedat aprovat amb 15 vots a favor i 116 vots en contra.
Votem ara el punt 4.f.
Comença la votació.
Aquest punt no ha quedat aprovat amb 15 vots a favor, 111 vots en contra i 5 abstencions.
Votem ara el punt 5.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha quedat aprovat amb 117 vots a favor i 13 vots en contra.
I passem ara a votar el punt 5.b.
Comença la votació.
Aquest punt no ha quedat aprovat amb 15 vots a favor i 116 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (continuació)

302-00089/13

Votem ara el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia... (*Mònica Sales de la Cruz demana per parlar.*) Perdó. Sí, senyora Sales?

Mònica Sales de la Cruz

Presidenta, si no ho hem entès malament, vostè ha dit que no votariem els encapçalaments dels punts 2 i 4, però quedaria pendent de votar l'1 i el 5, a no ser que també sigui un dels punts que ens havia dit, però per a nosaltres votar l'1 seria necessari.

La presidenta

A veure, un moment, que consultem la moció final.

(*Remor de veus.*)

Ho hem consultat amb els lletrats i els encapçalaments es desprenen de les votacions dels punts que venen al darrere. Per tant, no votarem cap encapçalament d'aquesta moció.

Per tant, passem, ara sí, al punt 26, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals.

Aquí fem una primera votació dels punts 1, 2, 4, 7 i 8, sense el 8.d, i el número 10. Per tant, comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovat amb 113 vots a favor, 15 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 118 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara els punt 5 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 118 vots a favor, 10 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 48 vots a favor, 80 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 15 vots a favor, 16 vots en contra i 99 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 20 vots a favor, 75 vots en contra i 36 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus (continuació)

302-00090/13

Passem al punt 27 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 14 vots a favor, 110 vots en contra, 5 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 85 vots a favor, 41 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 75 vots a favor, 51 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 72 vots a favor, 56 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 113 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 15 vots a favor, 15 vots en contra i 101 abstencions.

(Remor de veus.)

Hem de repetir aquest punt. Tornem a votar el punt número 5.

Comença la votació.

(Persisteix la remor de veus.)

Aquest punt ha tornat a obtenir 15 vots a favor, 15 vots en contra i 101 abstencions.

En aquest moment hem d'esperar dos minuts i tornar a votar.

(Pausa llarga.)

Després de les tres crides a votació tornem a votar aquest punt número 5.

Comença la votació.

Doncs ara, finalment, aquest punt ha obtingut 17 vots a favor, 10 vots en contra i 104 abstencions.

Passem a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 51 vots a favor, 15 vots en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt 6 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 83 vots a favor, 15 vots en contra, 32 abstencions i 1 persona que no vota.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 51 vots a favor i 80 vots en contra.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 116 vots a favor i 15 vots en contra.

I finalment votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 9 vots a favor, 78 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública (continuació)

302-00091/13

Passem al vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública.

Comencem votant el punt número 1, amb l'encapçalament, 1.a, 1.b, 1.c, 1.g i 1.j.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 116 vots a favor, 10 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 1.d.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 113 vots a favor, 10 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 1.e i 1.i.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 116 vots a favor, 10 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara l'1.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 113 vots a favor, 10 vots en contra i 8 abstencions.

I finalment, d'aquesta moció, votem el punt 1.h i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 121 vots a favor i 10 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani (continuació)

302-00092/13

I finalment votem el punt número 29, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani.

Votem els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 10 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt s'ha aprovat amb 131 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 124 vots a favor i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt s'ha aprovat amb 114 vots a favor i 17 abstencions.

I votem finalment el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt s'ha aprovat, altre cop per unanimitat, amb 131 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència i el conseller d'Economia i Hisenda.

La presidenta

Molt bona tarda. Reprenem la sessió. Si us plau, si poden ocupar, senyors diputats, els seus llocs...

Procediment per a elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes

282-00001/11

Donem la benvinguda als membres de la Sindicatura de Comptes que ens acompanyen i també als candidats proposats per a aquest punt de l'ordre del dia que ara abordem, el quinzè punt de l'ordre del dia, el procediment per elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes.

Saben que, d'acord amb el Reglament, l'article 179 i l'article 2 de la Llei 14/2005, de 27 de desembre, sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i procediments per avaluar-ne la idoneïtat, s'ha complert el tràmit de compareixença dels candidats proposats pels grups parlamentaris davant la Comissió d'Afers Institucionals en la sessió tinguda aquest passat dia 7 de febrer, llevat de la compareixença del candidat Miquel Salazar Canalda, que havia estat substanciada amb anterioritat.

Per tant, a continuació, li demanaré al secretari primer que doni lectura dels noms dels candidats proposats.

El secretari primer

Miquel Salazar Canalda, Llum Rodríguez Rodríguez, Ferran Roquer Padrosa, Josep Viñas i Xifra, Manel Rodríguez Tió, Maria Àngels Cabasés Piqué, Anna Tarrach Colls.

La presidenta

Atès que els grups parlamentaris van demanar de poder intervenir a la darrera Junta de Portaveus, obrirem un torn d'intervenció de cinc minuts com a màxim. Té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bona tarda, president. Conseller, diputades, diputats... Deixin-me que comenci avui fent un sincer agraïment a tots els membres de la Sindicatura de Comptes sortint, eh?, que avui acaben una etapa llarga, que s'ha estirat més del que tots ens podíem arribar a pensar, però que han exercit la seva responsabilitat amb gran mestratge, amb gran rigor, amb gran professionalitat i amb una feina no gens fàcil, pedagògica, per explicar la seva feina i donar observacions i propostes de millora del funcionament del sector públic de Catalunya. Per tant, un agraïment molt sincer per part del nostre grup i segurament extensiu de la resta de diputats i diputades.

Per altra banda, una benvinguda, si la votació tira endavant, als candidats proposats a nous síndics de comptes: el Miquel Salazar, que repetiria; la Llum Rodríguez;

el Ferran Roquer; el Josep Viñas; la Maria Àngels Cabasés; l'Anna Tarrach, i el Manel Rodríguez.

Un agraïment per tota la feina i el servei públic durant tots aquests anys, perquè han demostrat una trajectòria, una expertesa i uns coneixements que fa que compleixin àmpliament els requisits que marca la llei de la Sindicatura de Comptes. Però també, evidentment, una professionalitat que van demostrar també en les compareixences de la comissió.

Crec que ens toca a tots prestigiar la figura, la institució de la Sindicatura de Comptes. I això vol dir, des del Govern, el Parlament, intentar seguir les recomanacions, intentar dotar la sindicatura dels recursos necessaris perquè puguin fer la seva feina, perquè puguin avaluar, perquè puguin fiscalitzar el bon funcionament, la transparència, el seguiment del compliment de la normativa de tot el sector públic, de la Generalitat i de tot el sector públic en general. Per tant, tenim una bona sindicatura de comptes, que té un prestigi i, per tant, cal que tots treballem perquè això segueixi així.

Avui posem fi, punt final a una anomalia, a una anomalia que feia massa temps que durava. I això s'ha pogut fer gràcies a que hi ha hagut un gran acord. Millorable, segurament, però un acord que fa que complim amb la llei de la Sindicatura de Comptes, que diu que el seixanta per cent dels diputats han d'escollir, han de proposar..., han de proposar i hi ha d'haver, com a mínim, un seixanta per cent de suport als nous síndics de la Sindicatura de Comptes. I no ho fem amb un seixanta per cent, ho fem amb un setanta-tres per cent de suport, com a mínim; veurem si més.

I, per tant, diem, u, que ja era hora. Demanem disculpes per no haver-ho fet abans i per haver tingut en aquest temps d'interinitat els membres que ja havien acabat els seus mandats. Que demanem a aquells que tenen dubtes o que són crítics que diguin quina és l'alternativa. Mantenir el bloqueig? Quina és l'alternativa? Modificar una llei que es va aprovar el 2010 i que alguns que ara critiquen aquest sistema d'elecció hi van votar a favor? Modifiquem la llei? No, perquè ja hi vam votar a favor. Per tant, alguns, quan entren a les propostes dels noms, hi estan d'acord, amb el sistema d'elecció d'aquestes majories qualificades. Però, quan no entren a fer determinades propostes, llavors hi estan en contra. Per tant, entenent les crítiques, que són del tot legítimes, el que hem d'avaluar avui aquí és la idoneïtat dels nostres candidats i candidates. I a la comissió ja es va dir; la majoria de portaveus van dir: «No tenim cap problema amb els candidats i candidates, perquè tenen un ampli currículum, amplis coneixements, i, per tant, faran una bona feina.»

Ai las, doncs, on està el problema? Per tant, jo crec que complim amb l'Estatut de Catalunya, l'Estatut d'autonomia. Complim amb la llei de la sindicatura i complim amb el sentit comú en uns moments especialment importants per garantir transparència, fiscalització de les administracions públiques i avaluació. Per tant, per nosaltres aquest és un bon acord. Perfils preparats. Compleixen els requisits establerts a la llei? Sí. Faran bona feina perquè el país i la institució ho necessiten? Sí.

I aquest Parlament i aquest Govern el que han d'intentar fer, més que algunes vegades en el passat, és seguir les seves recomanacions i intentar que no haguem de repetir moltes vegades, una i una altra vegada, unes observacions i que no es compleixin. Per tant, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, un agraïment a tots els diputats i diputades que avui fan possible –tot i les crítiques que vindran a continuació–, que han fet possible aquest acord, posant punt final a una situació de provisionalitat que no ajudava a ningú. I, per tant, intentem que pugui fer bona feina, la sindicatura, i que les administracions públiques de Catalunya funcionin com toca.

Moltes gràcies a tots i a totes, i benvinguts als que segurament seran els nous membres de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta. Señor presidente, *conseller*, diputados..., en fin, todos los presentes. Hace varias semanas nos enteramos por la prensa de que el Partido Socialista había llegado a un acuerdo infame con los dos partidos separatistas del Gobierno, Esquerra Republicana y Junts, para repartirse los sillones de varias instituciones dependientes de este Parlamento, todos ellos con muy altos sueldos. En este caso, vamos a hablar de la Sindicatura de Cuentas.

Este acuerdo se realizó sin conocimiento del resto de los partidos de este Parlamento, o al menos eso se deduce de los comentarios que han venido realizando otros grupos hoy. Como pueden imaginar, este procedimiento opaco y de espaldas a este Parlamento nos indigna –nos indigna–, aunque ya estamos acostumbrados. Veamos qué ha supuesto ese pacto en el reparto de los seis sillones de la Sindicatura de Cuentas. Cargos que, por cierto, están dotados, cada uno de ellos, de un salario de unos 120.000 euros anuales. La Ley 18/2010, de la Sindicatura de Cuentas, establece en su artículo 1.1 lo siguiente: «La Sindicatura de Cuentas es el órgano fiscalizador *externo* de las cuentas, de la gestión económica y del control financiero de la Generalidad, de los entes locales y del resto del sector público de Cataluña.»

En ese mismo artículo 1, y en su punto 3, se incide en la misma idea: «La Sindicatura de Cuentas debe actuar con sumisión al ordenamiento jurídico y con *total independencia* respecto de los órganos y entes públicos que tiene sujetos a fiscalización.» ¿Cuál ha sido el resultado de este reparto? Pues exactamente el contrario de lo que indica la ley. Recordemos lo que dice la ley: «externo», «total independencia». Los elegidos no son externos cuando entre ellos hay varias personas que ocupan o han ocupado cargos directivos en algunos de los órganos a fiscalizar. Y tampoco parece haber independencia de los elegidos cuando, además de haber sido escogidos por cada uno de esos partidos de entre sus leales, varios de ellos han tenido una actividad política partidista bien conocida.

Incluso hay en el grupo algún exdiputado, y otro que lo es a fecha de hoy y que, de hecho, nos ha acompañado durante el Pleno de esta semana y que hoy nos sigue acompañando. ¿Alguien piensa que puede haber independencia si estas personas van a fiscalizar las cuentas de organismos dirigidos por sus compañeros de partido? Partido que, además, es el que les ha nombrado para ese puesto.

El primer ejemplo sobre las dudas, sobre su falta de independencia, lo hemos leído en la prensa. Todo por la prensa, todo muy transparente. Pese a que la mencionada ley de la Sindicatura de Cuentas establece en su artículo 28 que al síndico mayor, el más alto cargo de la institución, lo eligen los propios síndicos, los tres partidos de este infame pacto ya han decidido –y así se ha publicado– quién de entre ellos ocupará ese cargo. Veremos, pues, los próximos días si estas seis personas obedecen las *órdenes* de los partidos que les han nombrado o tienen su propio criterio y saben defenderlo. Creo que todos intuimos cuál va a ser el resultado.

Desde el Grupo Parlamentario VOX, estamos indignados con este infame pacto en el que el Partido Socialista, una vez más, se ha repartido con los partidos separatistas los bien retribuidos sillones –recordemos: 120.000 euros al año– de altos cargos públicos de varias instituciones. Dinero que va a salir del bolsillo de *todos* los catalanes y que se van a llevar, una vez más, políticos nacionalistas, políticos socialistas y sus afines. Pero hay una alternativa: desde VOX nos comprometemos a cerrar este organismo, que nos cuesta casi 13 millones al año (*remor de veus*), al igual que todos aquellos cuyos sillones se han repartido estos días.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vi... (*Veus de fons.*) Ah, tenia anotat senyora Montserrat Vinyets. Ara em diu..., serà la senyora Maria Dolors Sabater. Doncs endavant.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, president, conseller... Comencem aquesta sessió de la tarda amb un seguit de punts de procediment d'elecció de càrrecs diversos a organismes importants, que tenen un pes fonamental en les garanties de la democràcia, l'ètica i la transparència al nostre país.

Com ja vaig expressar reiteradament a la CAI, des del nostre espai polític estem rotundament en contra de que l'elecció d'aquest síndic s'hagi fet en virtut d'un acord global de repartiment de cadires entre partits, precisament perquè prestigiem aquest organisme, que en absolut estem d'acord amb que es tanqui; té una funció imprescindible, fonamental per a la nostra democràcia.

I justament hi estem en contra perquè això aporta ombres de dubte damunt d'una institució de prestigi i no permet valorar la vàlua professional dels candidats fora d'aquest marc ja condicionat partidistament. Perquè ens cal negar la major i perquè la seva vinculació a partits és incompatible amb la independència política, i perquè això no és digne d'un parlament que precisament ha patit i segueix patint la ingerència política partidista de l'Estat, la repressió ideològica que inhabilita electes trepitjant la sobirania del Parlament i esmenant el sentit de vot del poble. El darrer represaliat, en Pau Juvillà, però tenim..., la llista és enorme, entre persones a l'exili, les que han patit presó, inhabilitacions, multes... I justament perquè som un parlament víctima d'aquest atropellament antidemocràtic de l'Estat i dels partits que el sustenten, per això, encara hem de ser més curosos amb negar aquestes pràctiques que posen en dubte la transparència i el bon govern quan hi ha ingerència partidista.

La sindicatura és una institució independent de l'executiu, ja que la seva missió és dur a terme el control extern de les entitats del sector públic, tant de la Generalitat com de l'àmbit local. I, escoltin, en aquesta..., a la web ho diu molt bé. Ens explica com s'escull el síndic major.

I, parlant del síndic major, nosaltres detectem dues irregularitats ara i aquí que des d'aquest faristol volem denunciar. Primera, el síndic major és escollit pel Ple de la sindicatura d'entre els seus membres i nomenat pel president de la Generalitat per un període de tres anys. Però la premsa, el 23 de desembre, ja ens anunciava que l'acord del PSC, Esquerra i Junts per renovar els càrrecs caducats que depenen del Parlament..., ja informaven que proposaven Miquel Salazar per presidir la Sindicatura de Comptes, d'on ja formava part, a proposta del Grup Socialistes. És a dir, que la decisió no es posa en el Ple de la sindicatura, sinó que es pren a partir dels partits.

La segona irregularitat és la següent. La presidenta ho ha dit, però, mirin, jo, el senyor Salazar no el conec, no he tingut l'oportunitat d'escoltar-lo. Dilluns vam passar gairebé deu hores seguides a la comissió de la CAI, especial per a les compareixences. Dotze persones van comparèixer. I la llei ho diu ben clar; la 14/2005, del 27 de desembre, sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària, estableix a l'article 2 que els candidats a ocupar els càrrecs als que es refereix l'article 1, entre ells els síndics, han de comparèixer davant la comissió parlamentària corresponent abans de la seva elecció. Una compareixença que, tal com estableix en el seu preàmbul la mateixa Llei 14/2005, té com a objectiu garantir la neutralitat política i institucional i estableix..., per tal que el Parlament pugui valorar públicament la posició ideològica i la capacitat professional i els projectes de cada persona candidata.

Els altres candidats sí que hi van comparèixer, i els vaig voler escoltar i els vaig poder dir que lamento que aquest pacte entre partits impedeixi que es pugui valorar

la seva vàlua professional de forma objectiva i que la seva vinculació política a algun dels tres partits en alguns casos, als seus càrrecs actuals en d'altres, posen en dubte la independència que requereix el càrrec. Però al senyor Salazar, el que vostès ja han decidit que serà el síndic major saltant-se la norma i el propi consell, cap de les diputades i diputats d'aquesta legislatura vam poder escoltar-lo ni fer-li preguntes.

I, per tant, jo demano a aquest Ple que no incorri en la irregularitat de votar-lo sense haver complert el procediment, i no em val que ja el va complir, perquè aquesta és una altra legislatura. Estem parlant d'un càrrec de molta rellevància. No podem posar, no podem donar ni una ombra de dubte perquè la dreta, que vol carregar-se aquestes institucions de control democràtic, tingui oportunitat de desprestigiar-les i de carregar-se-les. I, per tant, no podem malbaratar amb procediments erronis una institució de tant prestigi com la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Afegeixo ara, abans de que s'incorpori el diputat..., per aclarir-li a la senyora Sabater que el procediment el que fixa és que els membres que han de ser ratificats ja van passar la idoneïtat en el seu moment, i és el cas del senyor Miquel Salazar, que va passar aquest *hearing* el dia 16 de juliol del 2013. Ja llavors ell el va passar, i els dos membres que repetien per un segon mandat, com que la seva idoneïtat ja havia estat confirmada, per això no el van passar.

Per tant, sempre s'ha considerat –i per això s'ha procedit en aquest cas igualment– que no cal avaluar la idoneïtat per segon cop d'algú que ja està ocupant el càrrec que se'ls proposa renovar.

Només ho dic a efectes de la qüestió procedimental, amb el benentès que vostè ha fet l'exposició política que volia fer al cas. Només era una precisió procedimental.

Té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda a totes i tots. Bé, doncs, d'entrada, agrair i reconèixer la feina que ha realitzat aquests darrers anys la Sindicatura de Comptes. Crec que ha estat una feina necessària i una feina feta amb eficiència.

Crec que ens ha permès, almenys el període en què jo he pogut conèixer els informes, analitzar la realitat de la gestió –altament millorable– financera, econòmica i comptable –altament millorable, hi insisteixo– del sector públic, de la Generalitat i de les diferents entitats.

Però crec que ha posat al descobert bona part de la realitat del que passa i, per tant, ens ha deixat sobre la taula reptes que caldrà millorar molt des del sector públic i alguns dubtes que els propers dies haurem d'analitzar. Que avui mateix vàiem als diaris alguna gestió no excessivament transparent o no suficientment transparent de fons públics aquests darrers temps. Però, bé, en qualsevol cas, agrair i reconèixer la bona feina feta.

Lamentar que estiguem fent aquest acte avui, per entendre'ns, fora de termini. Fa temps que bona part dels membres de la sindicatura tenien caducat el seu mandat. Hi ha coses que les havíem d'haver fet abans. Les fem quan es fan. Però també prenguem-ne nota; el mal funcionament de les institucions també és no fer les coses quan toquen, deixar que les coses es vagin podrint i, per tant, instal·lar-nos en una degradació institucional. Evidentment, no només perquè hi hagin mandats caducats, sinó també a vegades per l'ús que es fa de determinades institucions o determinades persones responsables de determinades institucions.

Bé, dit això, nosaltres no votarem..., o votarem en contra, diguéssim, de la proposta de candidats que s'han presentat, no? I ho farem perquè creiem que tenim dos

problemes davant. Un que fa referència al mètode de presentació dels candidats. Les coses, per regla general, són allò que semblen. I el que sembla això és que els candidats que se'ns presenten són el resultat d'un acord del Govern amb el primer partit de l'oposició.

No és un acord consensuat amb el conjunt de la cambra, amb el conjunt dels partits polítics d'aquesta cambra. No és un consens que s'assenti en la diversitat i pluralitat que té aquesta cambra. És un acord pactat, lícit, però pactat, entre una part dels partits que tenen els números suficients per aprovar-ho, però que exclouen una part de la diversitat i pluralitat d'aquesta cambra.

Crec que en aquelles coses que requereixen consens, aquelles coses que volen institucionalitzar la vida política del país a futur, perquè serveixen a tot el país i a tothom, farien bé en ampliar al màxim els consensos, més enllà de que quadrin o no quadrin els números, perquè hem de fer veure que les institucions són de tothom, no d'aquells que es posen d'acord i exclouen els altres.

Per tant, el mètode de presentació de candidatures no ens agrada. Ho vam dir des del primer moment. Volíem formar part de la solució, per no instal·lar-nos avui en el problema que pot ser votar que no, perquè ens hagués agradat construir col·lectivament un consens que hagués donat més pluralitat, més diversitat i, per tant, més confiança, fins i tot, a qui després ha de confiar en aquesta institució. Aquest és un problema que ens fa que votem que no.

I el segon té referència... Entenem que hi han problemes d'elegibilitat d'alguna de les persones candidates. És cert que tenim l'informe dels serveis jurídics del Parlament, que diuen que no hi ha problema d'inelegibilitat, però també és cert que les coses, per regla general, són el que semblen. I, clar, hi ha algunes qüestions que crec que valdria la pena que hi reflexionéssim.

Si qui ha d'analitzar els comptes fa poc temps que o ha estat actuant allà on es creen els comptes, es gestionen els comptes o, fins i tot, on políticament es determinen els comptes, la parcialitat amb què aquesta persona després podrà avaluar el resultat de com s'ha gestionat, com s'ha fet i tal, és una mica perillosa.

Hi ha un període de temps, en aquest cas inexistent, entre fer una funció política partidària o de responsabilitat també política partidària al voltant dels comptes públics que fa difícil que les puguem veure, a aquestes persones, una independència partidària amb relació a la funció que han de fer, que és, sobretot, fer-ho de la manera més neutral possible perquè la gent, la ciutadania, confiï en la feina que faran, que és, en definitiva, controlar els comptes públics.

Això, evidentment, no invalida una realitat: són bons professionals, tots i totes, certament. Hi han molts bons professionals a Catalunya –molts. Haguessin fet bé en fer-los més plurals i, sobretot, en intentar sostreure qualsevol element de dubte amb relació a la seva neutralitat o parcialitat a l'hora de fer la feina que han de fer.

Res més. I gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bien. Señoras y señores diputados, buenas tardes. Estamos ante un caso paradigmático de lo que los italianos, la teoría política italiana ha dado en llamar «la *lottizzazione*»; un término, a mi juicio, muy descriptivo de cómo se reparten los cargos en democracias consolidadas, por supuesto, pero que tienen visos o tienen elementos, digamos, que tienden, por lo menos, que son tendentes a la corrupción.

Y, efectivamente, la *lottizzazione* hace referencia a un término urbanístico para describir ese reparto por lotes de los cargos, de determinados cargos públicos, de determinadas posiciones que son fundamentales para el buen funcionamiento de la

Administración pública, pero que en la práctica acaban resultando en una suerte de lugares de colocación, básicamente, de amigos, conocidos y gente afín a los partidos que alcanzan esos acuerdos.

Yo creo que esto es una forma de hacer política que se corresponde con el mal gobierno, se corresponde con prácticas que acaban derivando, que acaban redundando en amiguismo, enchufismo, nepotismo, clientelismo, falta de eficiencia, falta de transparencia... Y todo ello no tiene que ver, como decía el diputado socialista, con la forma de elección, no tiene que ver con el sistema, sino con cómo pervierten el sistema los partidos que gobiernan y aquellos que llegan al acuerdo para repartirse esos cargos. Por tanto, este ejemplo de *lottizzazione* me parece paradigmático, y yo creo que hay que denunciarlo por lo que es.

En este sentido, hoy quiero hilarlo con una noticia que hemos conocido esta mañana y de la cual los portavoces de Junts per Catalunya y de Esquerra Republicana hoy se vanagloriaban y nos venían a decir que España ya no es una democracia plena, sino que es una democracia defectuosa. Esto, señoras y señores de los partidos separatistas y del Partido Socialista, es la constatación, efectivamente, de uno de los mayores defectos de la democracia española. Esto es uno de los defectos de la democracia española.

Por cierto, señora Madaula, el otro defecto de la democracia española que señala *The Economist*, además de ese reparto por lotes de los cargos públicos, de ese amiguismo, de ese nepotismo, de ese clientelismo, son precisamente los –como denomina *The Economist* a su movimiento– nacionalismos regionales. Ese es el otro defecto que señala de la democracia española. Y, efectivamente, la democracia española tiene defectos –tiene defectos. Y uno de ellos, el principal, acaso, son ustedes. (*Ria-lles i alguns aplaudiments.*)

En este sentido, déjenme que les recuerde que la corrupción no es una cosa privativa *dels espanyols* –de los españoles. No. Por desgracia –yo lo lamento y lo lamento profundamente–, Cataluña ha tenido el dudoso honor de ser reconocida por la Universidad de Göteborg en un informe cuatrienal, con apoyo de la Comisión Europea, como la región más corrupta de España. Y eso es gracias, lógicamente, por culpa, por responsabilidad, por mor de su Gobierno, del Gobierno de los señores separatistas de Esquerra Republicana y de Junts per Catalunya.

Por tanto, a mí que la señora Madaula y los representantes de Esquerra Republicana y de Junts per Catalunya salgan al atril del Parlamento a sacar pecho y vanagloriarse de que España ya no es una democracia plena, según ellos..., pues yo les recuerdo eso: por desgracia, grandes índices internacionales nos dicen que Cataluña es la región más corrupta de Europa, cosa que yo lamento. Y espero que algún día podamos revertir eso. Pero, evidentemente, con prácticas como este acuerdo por lotes al que han llegado el Partido Socialista y los partidos nacionalistas, difícilmente saldremos de esta mala imagen por el clientelismo, por el amiguismo, por el nepotismo que prevalece en la vida pública de Cataluña.

En este sentido, ya que luego mi compañera Anna Grau ya les pondrá las pilas con relación al CAC y con relación a todo lo que tiene que ver con el mundo de TV3, etcétera, me gustaría decirles una cosa. Curiosamente, el señor Pujol apareció en un reportaje de TV3 donde se hablaba de los papeles de Andorra. Es muy curioso que TV3, la televisión pública de Cataluña, solo hiciera un reportaje sobre el señor Pujol para blanquearlo, para decir, ¡*ai las!*!, que la culpa de la corrupción de Pujol era el malvado Estado español, una vez más. En ningún momento dijeron, por cierto –y eso me parece importante recordárselo–, que precisamente los catalanes sabemos de toda la podredumbre del régimen pujolista gracias a un diario que viene de Madrid. Es decir, la transparencia, la neutralidad, el buen gobierno seguramente en Cataluña muchas veces se nos imponen gracias a formar parte de España. En este caso, fue el diario *El Mundo* quien tuvo que sacar a la palestra toda la podredumbre, toda la inmundicia del régimen pujolista.

Así que, en ese sentido, yo creo que debemos dar gracias a formar parte de esa democracia que es España.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, decía el diputado del Partido Socialista, el señor Ordeig –que ha tenido el papelón de tener que venir aquí a explicar este pasteleo con el separatismo–, hablaba del prestigio de la Sindicatura de Cuentas. Y, precisamente, el problema de ese pacto que ustedes han alcanzado ahora con Esquerra Republicana y con Junts per Catalunya, el problema de ese mercadeo político es que ha puesto en entredicho el prestigio de un órgano como es la Sindicatura de Cuentas. Ustedes han puesto en cuestionamiento la independencia de este órgano, que es el principal atributo de un órgano de esta índole encargado de fiscalizar la actuación de los organismos dependientes de la Generalitat. Nunca antes habíamos tenido una composición tan poco plural como la que ustedes han propuesto para esta nueva sindicatura.

Usted hablaba también, señor Ordeig, hacía referencia al amplio currículum de estas personas propuestas para ahora. Y sí, realmente tienen un amplio currículum, un amplio currículum partidista. Tenemos a diputados, exdiputados, hermano de alcalde de Esquerra Republicana, una gerente también de la Diputación de Barcelona propuesta por el Partido Socialista. En definitiva, un amplio currículum partidista, bien vinculado a los partidos que hoy nos traen aquí este acuerdo, este pasteleo. Sinceramente, insisto, son personas que tienen una marcada trayectoria partidista, que ponen en entredicho el principal atributo que debe tener este órgano.

Cataluña es la región más corrupta de España, y se lo recordaba el diputado que me ha precedido. Y es precisamente la Sindicatura de Cuentas la que juega un papel fundamental en esa fiscalización. No hay informe, o prácticamente muy pocos, de la Sindicatura de Cuentas en el que no se detecten irregularidades, sobre todo muchas de ellas relacionadas con la contratación pública, que ya sabemos que es de donde mayoritariamente, pues, los partidos nacionalistas y los gobernantes de esta comunidad autónoma han hecho de las suyas, como en el caso tres por ciento, como en el caso también que afecta a la Institución de las Letras Catalanas, con ese fraccionamiento de contratos, etcétera. Es una pena que ustedes, con su actitud, hayan puesto en entredicho, como decía, y hayan puesto en cuestionamiento la independencia y la neutralidad y la transparencia de este órgano. Veremos qué pasa a partir de ahora.

Ustedes ni siquiera han respetado, en este acuerdo, lo que marca la propia ley de la sindicatura en su artículo 28, que deja muy claro que el síndico mayor se escoge por el resto de síndicos, pero ustedes han preferido ponerlo a dedo. Sinceramente, me parece que ha sido una mala decisión y un mal error, insisto, para el propio prestigio de este organismo.

También usted, señor Ordeig, pedía disculpas a la ciudadanía por la demora en este cambio. Es verdad que el mandato está caducado desde hace mucho tiempo, pero es que a ustedes no les interesó, en la anterior legislatura, sentarse a hablar de la renovación de estos órganos. Intuyo que, como ahora tienen mayoría y ustedes pueden decidir a quién poner y a quién no, les ha interesado mucho más. Pero, hombre, venir aquí a hacer este ejercicio de cinismo, a pedir disculpas a la ciudadanía, cuando ustedes, perfectamente, en la anterior legislatura, como mínimo –como mínimo–, se podrían haber sentado a hablar... Pues ¿qué quiere que le diga?

Como les digo, nosotros vamos a votar en contra, porque, primero, no nos parece que sean los puestos más idóneos; segundo, estamos poniendo en riesgo el prestigio

de un órgano como este; tercero, ustedes ni siquiera han respetado el propio funcionamiento de la Sindicatura de Cuentas, y veremos a ver si eso no trae consecuencias en el futuro.

Gracias.

La presidenta

És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Pere Albó.

Pere Albó i Marlés

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bona tarda a tots. Bé, primer de tot, crec que s'han de donar les gràcies als síndics sortints; felicitar els nous síndics.

Jo també crec que és molt important posar en valor aquest acord al que s'ha arribat. Crec que el que més desprestigiava la institució, segurament, era no arribar a cap acord i tenir-lo, durant tants i tants mesos, i inclús anys, esperant a renovar aquests càrrecs.

Per tant, crec que el millor que podem fer per prestigiar-lo és aquest acord. Un acord que és molt ampli i que, llavors, a partir d'aquí, hi ha dos línies de crítiques: la constructiva, podríem dir, i llavors hi ha la destructiva. Amb referència a la línia més constructiva, estic segur que tots els que estem aquí estem d'acord amb parlar de com van canviant els temps –hem d'anar millorant les coses–, de com podem aprofundir en la millora de la selecció, etcètera. Acabar dient, amb referència..., en aquest aspecte, que crec que ningú ha discutit, ni tan sols els de la línia destructiva, la idoneïtat i l'excel·lent trajectòria de tots els candidats que es proposen. Per tant, jo crec que això ja és prou aval.

A partir d'aquí, hi ha, doncs, tota una sèrie d'arguments que, en fi, són, si m'ho permeten, un punt tronats i que convé matisar, i matisar força. Primer de tot, dir que segurament molts d'ells són fruit d'una concepció que ja ve de Madrid i del Tribunal de Cuentas de Madrid, allà on potser es pensen que aquí ha de passar el mateix que passa allà. En absolut. Primer de tot, és una mica..., fa una mica de riure que la representant del PP, que en el Tribunal de Cuentas hi ha el propi germà del senyor Aznar, vingui a criticar qualsevol tipus de nepotisme en aquest òrgan, i per no dir exministres, etcètera. Un tribunal que, justament –que és el que no fa el nostre tribunal de comptes–, s'està qualificant per haver estat un dels executors de lo que seria la política del *lawfare* i d'eina de repressió més dura de l'Estat contra l'independència català.

Però és que, a més a més, encara que el tribunal de comptes català volgués, no pot. Per tant, imaginin-se si són tronades, aquestes crítiques, perquè el nostre tribunal no té capacitat jurisdiccional. No en té. Quan, de fet, algun cop l'exerceix, si de cas, és per delegació del Tribunal de Cuentas. Per tant, no sols no és cert i és injust criticar això, sinó que, a més a més, doncs, no són comparables.

Per tant, a partir d'aquí, insistir-hi. Crec que tothom ha coincidit en que estem davant de grans perfils. És més, jo crec que aquí haurien de sortir amb el convenciment de que els hi estem molt agraïts de que hagin acceptat aquest repte i no amb un altre tipus de percepció.

I, en fi... I, amb referència a la democràcia plena, en fi, jo crec que justament la manera d'entendre l'acord ampli que es fa aquí és un aprofundiment de la democràcia. I, com li deïa, si vostès lo que estan és en aquestes ganes de millorar, segur que ens hi trobaran. Però sempre que sigui en aquesta línia.

Em queda un minut i el vull aprofitar per al següent. Jo estic segur que tots els companys del grup parlamentari, en aquests moments, també volem felicitar d'una manera particular i especial el nostre company, en Ferran Roquer; dir-li que el trobarem molt a faltar i que li desitgem el millor en aquesta nova etapa de la seva vida.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Avui votarem un conjunt de dones i homes que formaran part del nou equip de síndics i síndiques de la Sindicatura de Comptes. Un equip que presentem amb uns perfils més que preparats per exercir les tasques de fiscalització dels comptes públics de Catalunya. Les persones que presentem són persones amb experteses complementàries. A l'equip de síndics i síndiques hi ha persones amb molta experiència en l'elaboració de pressupostos i en la gestió i execució d'aquests, tant a nivell nacional com a nivell local, fins i tot de municipis petits. Aquesta experiència permetrà que les seves recomanacions no només siguin rigoroses, sinó més pràctiques.

Per altra banda, també entre aquestes experteses hi ha persones amb un alt nivell d'investigació teòrica i aplicada en l'àmbit d'innovació pressupostària i gestió econòmica. Això ens permetrà incloure idees noves, recomanacions noves, però fonamentades en la ciència i en el rigor acadèmic. Un altre nivell d'expertesa és l'experiència en gestió política, que per la dreta nacionalista espanyola en aquest Parlament sembla ser un demèrit, i per nosaltres és un mèrit.

Aquesta experiència permetrà equilibrar entre el rigor i exigència de fiscalització dels comptes públics de la Generalitat i les administracions locals amb la mirada del polític, i saber si aquests pressupostos han anat a allò que el legislador i el polític han ideat.

Aquesta és una legislatura de molts acords. Hem començat la legislatura amb un acord de les forces independentistes, un acord d'investidura; hem arribat a un acord pressupostari amb l'esquerra federalista i sobiranista d'aquest Parlament, i ara hem arribat a un acord molt més ampli, de gairebé cent diputats, amb altres forces.

Saben qui no participa mai dels acords, no hi participarà ni hi ha participat? La dreta nacionalista espanyola. I saben per què aquesta legislatura s'ha pogut arribar a aquest acord de renovació de la Sindicatura de Comptes i no l'anterior, quan el mandat ja estava caducat? Ben senzill. L'anterior legislatura, la dreta nacionalista espanyola tenia quaranta diputats, i en aquesta en té vint. No omple ni un minibús. L'Estat espanyol intenta sabotejar la política catalana, i en concret la que realitzem aquest Parlament, mitjançant la judicialització contínua de totes les lleis i acords a què arribem, atacant la sobirania del Parlament, arrabassant els drets dels diputats amb sentències abusives només per penjar una pancarta o un llaç groc al seu despatx.

I aquesta *lawfare* de l'Estat espanyol té una peça aquí, que són els diputats, els vint diputats del nacionalisme espanyol de dretes. I és bastant difícil justificar el vot contrari al conjunt de dones i homes que conformen el nou equip de la Sindicatura de Comptes si ens atenem als seus mèrits però també al seu compromís amb l'interès general i al seu compromís de l'interès en el servei públic. És bastant difícil.

Quan dilluns vam fer les audiències, cap d'ells va ser refutat en aquest aspecte, i les crítiques que els hi fan són de caràcter més polític o a vegades fins i tot retòriques. Però és igual el currículum que els hi presentem, és igual que parlem que l'equip estigui complementat i sigui coherent en si mateix. És com assaltar un castell amb pastissos de nata.

En tot cas, per acabar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem agrair a l'equip de síndics i síndiques sortint la feina feta amb rigor, amb compromís públic, durant més temps, fins i tot, que el compromís que havien adquirit originalment. I, per tant, és lloable la feina que ha fet aquest equip de síndics i síndiques que ara deixa de ser-ho.

I al nou equip de síndiques i síndics que avui escollim els hi desitgem encerts, rigor en la fiscalització dels comptes públics, però també que facin crítiques i reco-

manacions constructives, ja que l'objectiu no és només dir si l'Administració pública ho fa bé o ho fa malament, o apuntar on estan els errors. És també que introdueixin millores en la gestió pressupostària i millores que han de beneficiar la gestió pública pressupostària i que, per tant, acaben beneficiant els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Passarem, doncs, a la designació. Sí, senyor Roquer, per què em demana la paraula?

Ferran Roquer i Padrosa

Sí, presidenta. No... *(Rialles.)* Per anunciar-li que em sembla que caic en un conflicte d'interessos recollits a l'article 16 del Reglament del Parlament, i per la qual cosa no participaré en la votació.

La presidenta

Perfecte, moltes gràcies. Doncs el recordo que, segons l'article 18 de la Llei 18/2010, de 7 de juny, de la Sindicatura de Comptes, es requereix una majoria de tres cinquenes parts per a la designació dels síndics de la Sindicatura de Comptes, que la votació serà electrònica i secreta, també d'acord amb l'article 101.3 del Reglament. Prego, per tant, als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques necessàries per garantir el secret de la votació, i votarem la proposta de candidats que s'ha presentat conjuntament. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Cid, per què em demana la paraula?

David Cid Colomer

Per si pot fer crida a votació, si us plau.

La presidenta

Sí, ara ho volia fer. Estava fent-ho simultàniament.

(Pausa llarga.)

Votem, doncs, la proposta de candidats que s'ha presentat conjuntament.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Recordin que és secreta, la votació. Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Els síndics han obtingut 97 vots a favor, 31 vots en contra i una persona que no vota.

Atès, doncs, que s'ha assolit la majoria requerida, aquesta candidatura ja ha quedat aprovada. Són designats síndics de la Sindicatura de Comptes els set candidats esmentats, i els desitgem molta sort, molts encerts i els donem l'enhorabona.

Procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

285-00001/11

Passem, doncs, ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. S'ha presentat també una candidatura conjunta signada pels grups parlamentaris de Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, i que la compareixença dels cinc candidats va ser substanciada davant de la Comissió d'Afers Institucionals el passat dilluns 7 de febrer.

Demano, doncs, a la secretària segona que doni lectura dels noms dels candidats proposats.

La secretària segona

Xevi Xirgo i Teixidor, Rosa Maria Molló Llorens, Miquel Miralles i Fenoll, Laura Pinyol Puig, Enric Casas i Gironella.

La presidenta

A continuació, doncs, atès que els grups parlamentaris han demanat d'intervenir, i tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, obrirem un torn de cinc minuts d'intervenció per grup parlamentari, alhora que donem la benvinguda als membres candidats proposats per a aquest punt de l'ordre del dia.

Té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor David Pérez, del Grup dels Socialistes i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, candidats... Bé, avui posem a consideració de la cambra l'acord per a la renovació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Arribem també amb uns anys de retard i esperem que aquesta anomalia..., com comentàvem abans, a partir d'un moment ja es pugui restablir la normalitat. I també un record i agraïment per als membres del consell sortint: el senyor Roger Loppacher, el senyor Daniel Sirera i la senyora Carme Figueras.

Què és el CAC? El CAC és un organisme, és una autoritat de regulació de l'audiovisual, és un instrument de control que està en la llei, absolutament necessari per garantir la pluralitat informativa de les ràdios i les televisions públiques. El tenim a Catalunya i el tenim en d'altres comunitats, el tenim en d'altres països i el tenim en moltíssimes televisions.

Quin mètode hem utilitzat per fer aquesta renovació? En primer lloc, posar-nos d'acord en un document, en un compromís del que volem fer, un compromís per escrit sobre els reptes de futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, un compromís de pluralitat, de no governamentalització dels mitjans, d'independència, com van dir tots i totes les candidates en el *hearing* de la Comissió d'Afers Institucionals. Un document, per cert, que hem fet públic, i un document que ha trobat el suport de bona part del sector.

Per tant, el mètode de compromís, per escrit, i d'acord ampli, dos terceres parts –ho demana la llei–, noranta diputats –segurament en seran alguns més. La llei ens demana aquesta majoria qualificada de noranta diputats, i una proposta que farem de tres grups parlamentaris, que sobrepassa tranquil·lament aquesta xifra. Són els tres grups parlamentaris majoritaris. Podria haver-hi un quart grup? Segurament, o un cinquè o un sisè. Podria ser –podria ser. En aquest cas són els tres grups majoritaris d'aquesta cambra, que conformen –ho hem vist fa un moment– entre 97, 98 diputats.

Quin mètode s'ha utilitzat? La discreció a l'hora de posar sobre la taula aquesta proposta de noms; uns noms d'equips de persones disposades a tirar endavant aquest compromís que fan seu; un equip pluridisciplinari –ho vam veure en el *hearing*–, periodistes d'una llarga trajectòria, del món privat i del món públic, de les ràdios privades i de les ràdios públiques, de les televisions privades i de les televisions públiques, pràcticament tots amb experiència en el món local, en les ràdios locals, en les televisions locals; del periodisme, de la creació de continguts, de la comunicació corporativa. Joventut i veterania. Pensem sincerament que és un gran equip. Pensem sincerament que és un bon equip.

Com es fa això en d'altres comunitats? Com es fa això a Andalusia? Com es fa això a Galícia? Com es fa això a Madrid? Com es fa això a Múrcia? Pràcticament igual. Aquí tenim una majoria qualificada de dos terços; a d'altres comunitats no ho tenen. Aquí sí que ho tenim, però pràcticament igual. Hi ha alguna força política que hagi renunciat a aquests càrrecs? Cap ni una. Ja us ho dic, cap ni una. En d'altres comunitats, cap ni una. Totes han proposat candidats, totes les forces polítiques. I, per

descomptat, és un mètode que compleix amb la llei: paritat en els membres, paritat en el que s'haurà de complir també en les presidències i en les vicepresidències.

Aquesta és la proposta. Aquest és el nostre compromís: restablir la missió de servei públic dels mitjans de comunicació públics a Catalunya. I és en aquest sentit que anunciem el nostre vot favorable a aquesta proposta dels cinc candidats.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, és el torn del Grup Parlamentari VOX. Té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, senyors diputats. La semana pasada vivimos un espectáculo francamente lamentable, protagonizado una vez más por los grupos separatistas de esta cámara. La presidenta Borràs, en un arrebato de gallardía, decidió suspender la actividad parlamentaria del Parlamento de Cataluña. Los separatistas lo calificaron de acto de protesta y rebeldía frente a la decisión de los tribunales de retirar el acta de diputado a un miembro de esta cámara. Fue, efectivamente, uno de esos grandes hitos del separatismo, ¿no?, un gesto de valentía para los suyos, hasta que vieron peligrar su sueldo. Entonces, ya rápidamente retrocedieron, no vaya a ser que les quite el sueldo el malvado Estado español, que al mismo tiempo se lo está pagando.

Y precisamente de esto hablamos hoy, de ir con prisas, de repartir sueldos, porque, cuando se trata de separatistas, la pela es la pela y la pela va primero. Empezamos esta nueva temporada de *Juego de tronos*, donde las tres grandes dinastías de esta cámara –la dinastía convergente, la dinastía republicana y la dinastía socialista– han pactado a espaldas de los catalanes otro reparto de sillas. Las tres grandes familias han presentado y han pasteado todo lo que han querido y se han repartido a su antojo la distribución del Consejo de Gobierno del CAC.

En este caso, Junts, pues, se ha llevado el gordo, se ha llevado el trono de tronos, se ha llevado la presidencia del Consejo del Audiovisual de Cataluña, pero eso lo vamos a comentar en la siguiente intervención. Esquerra Republicana y el Partido Socialista se han repartido el resto de sillas que conforman el consejo del CAC. Por parte de los socialistas, los elegidos han sido Rosa Maria Molló y Enric Casas, dos nombres puestos a dedo por el Partido Socialista, y en el caso del señor Casas, un hombre cuya única experiencia en este sector se basa en haber sido y haber ostentado responsabilidades de comunicación y prensa dentro del Partido Socialista desde los años ochenta. Por parte de Esquerra, han sido Miquel Miralles y Laura Pinyol. Y en este caso he de decir que, por parte de la señora Pinyol, además de ser una separatista empedernida, me pareció una profunda maleducada. Todos estos cargos nombrados a dedo van a cobrar un sueldo de 114.000 euros anuales por cabeza.

Miren, desde VOX no vamos a avalar este reparto de sillas. Ni este ni ninguno. Desde VOX no vamos a tolerar que usen las instituciones para colocar comisarios políticos en todos los órganos y entidades que puedan. Desde VOX –y ya lo hemos dicho en otras ocasiones– no creemos en la existencia del CAC, ese ente regulador de los medios de comunicación en Cataluña, un ente que ni regula ni hace nada para garantizar la libertad y la neutralidad y el pluralismo político en los medios públicos. El CAC se encarga –y así lo ha hecho históricamente– de avalar y proteger el uso propagandístico que ejerce el separatismo sobre los medios de comunicación públicos de la Generalidad.

Votaremos en contra de estos nombramientos y seguiremos trabajando para cerrar el CAC, de la misma forma que trabajaremos para cerrar ese estercolero de odio y sectarismo que es hoy en día la TV3.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. President, diputades i diputats, consellera, persones presents al Ple... Abans de començar, només deixi'm comentar que és lamentable, curiós i lamentable, el que va passar a la sessió de la CAI, en què la dreta més extrema –ho han fet en aquest cas VOX i Ciutadans– l'única candidata a la que han insultat, a la que han desqualificat personalment és una dona i jove. (*Aplaudiments.*) Bé, dir que cal demanar disculpes per aquest comportament.

Bé, jo ja em vaig reiterar a la CAI, a cada una de les compareixences. Em reiteraré també avui al Ple, perquè, com ja he dit abans, l'acord global de repartiment de cadires per part dels tres partits –PSC, Esquerra i Junts– afecta i contamina també l'elecció dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El contamina i no permet que les persones que s'hi presenten puguin ser valorades per la seva vàlua professional, perquè tot el procés queda marcat per les seves vinculacions a partits polítics i pel fet en si d'haver estat moneda de canvi entre els partits.

I això no ho diem nosaltres, bé, o, en tot cas, no ho diem només nosaltres. Ho diuen ens de reconegut prestigi com el Grup de Periodistes Ramon Barnils, com els consells professionals i comitès d'empresa de TV3 i Catalunya Ràdio, com el Sindicat de Periodistes de Catalunya, sindicats, candidatures de treballadors, desenes d'entitats. Aquestes són les que han impulsat un manifest, que l'han signat desenes d'entitats, desenes de professionals. Un manifest que reclama, des d'aquest punt de vista professional, que la necessària renovació dels càrrecs a la Corporació de Mitjans Audiovisuals vinculada al CAC es faci en un procés que superi les quotes de partit i aposti per mitjans independents, verços i de qualitat. No es posen amb els noms en concret, es posen amb el fet en conjunt.

Buscava una cita avui oportuna per dir aquí, per reflectir el marc que contextualitza la tristesa, vergonya i enuig que sento com a ciutadana, com a diputada, que sentim com a espai polític al servei de la radicalitat democràtica, la justícia social i la llibertat d'aquest país, al servei de la ciutadania, que és la que paga els mitjans de comunicació. És la ciutadania. I, per tant, al servei d'uns mitjans de comunicació lliures i de qualitat. Tristesa per aquesta mala praxi, que, entre altres coses, dona motius als més radicalment en contra de qualsevol control sobre el mercat lliure dels mitjans de comunicació, qualsevol control sobre el negoci dels mitjans o sobre l'ús partidista i clientelar dels mitjans; als que més hi estan en contra els hi dona motiu per recrear-s'hi i per dir aquí les barbaritats que hem sentit i les que sentirem en contra d'un organisme d'un alt prestigi i d'una gran qualitat, que hauria d'estar preservat de tota aquesta infàmia.

El que han fet vostès amb aquest acord ens apropa i equipara a una cultura política que volem ben lluny d'aquí, una cultura política que defensava el representant socialista dient que és la que es fa a tot arreu de l'Estat. Però és que a l'Estat no tenen ni tan sols un organisme com el CAC. I, en la nova llei de l'audiovisual, el Partit Socialista ha intentat carregar-se el CAC, li vol treure les competències. I els partits que ara vociferaran en contra d'aquest acord polític fent veure que defensen el CAC, el que estaran fent en realitat és, des de l'Estat, evitar qualsevol tipus de regulació. Precisament, d'aquest model de cultura de control polític clientelar i de discriminació ideològica n'hem tingut episodis estellars a la televisió espanyola, que tant hem criticat. És una cultura política de la que aquest país, aquesta societat, s'ha volgut i ens hem volgut allunyar.

Nosaltres, evidentment, hi votarem en contra.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, candidats a la renovació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya... No direm res que no vam dir ja a la CAI durant els *hearings*, i que, evidentment, més enllà dels perfils personals i professionals que pugui tenir cadascú, nosaltres el que hem d'expressar aquí és la nostra enorme –enorme– decepció per com s'ha manegat, de nou, la renovació del CAC. Perquè vam tenir una llei el 2019 que, suposadament, dignificava aquest nomenament, que apostava per buscar i generar aquests grans consensos, que el president Aragonès sempre en parla. Però aquests grans consensos sembla que al final només acaben sent més del mateix, i és més repartiment de cadires. La gran diferència –això sí, s'ha de reconèixer– és que abans se les repartien entre dos i ara se les han repartit entre tres.

Per tant, el gran beneficiari de tota una llei que es va fer posant les esperances en que la renovació del CAC i de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fos una redignificació dels mitjans públics de Catalunya ha sigut el PSC, que, efectivament, gràcies a aquesta renovació, ha aconseguit unes cadires que potser d'una altra manera no les hagués tingut. Des d'aquest punt de vista, enhorabona al PSC per la seva capacitat de seure a negociar i aconseguir més cadires. Més cadires per a més del mateix. Perquè al final, i em sap greu dir-ho, però la composició del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i el que s'ha sabut a través dels mitjans que seran les propostes que es faran per a la renovació del consell de govern de la corporació..., segueix havent-hi una majoria de tres independentistes i dues cadires per al Partit Socialista de Catalunya.

Per tant, tornarem a veure aquelles boniques escenes en les quals els informes del CAC s'aproven per una majoria dels tres partits independentistes i un vot particular dels dos diputats i diputades proposats pel PSC. Veurem als informes de pluralisme polític, per exemple, què passa. O sigui, que tot aquest xou que hem tingut durant tot aquest temps d'intentar renovar la llei perquè sigui diferent, perquè dignifiquem aquests organismes, perquè dignifiquem aquestes institucions, perquè hi hagi un reconeixement professional del consell de govern de la corporació, del CAC com un ens realment independent d'interessos de partits, realment que vetlli per la qualitat i la quantitat de l'audiovisual a Catalunya, pels principis ètics que l'han de regir, per la seva independència, per la seva neutralitat política, doncs, tot això ens ho hem petat perquè al final ha acabat sent, de nou, un acord entre tres –això sí, de tres grans partits– per quedar-se amb les diferents cadires.

I també em sap greu dir-ho, perquè s'ha parlat dels suports que ha tingut això per part de diferents sectors. Doncs que me'ls ensenyin. Però jo no n'he vist cap, eh? Jo el que sí que he vist és el comunicat del Col·legi de Periodistes, per exemple, que parla claríssimament de que ha sigut molt decebedor, aquest acord, que ja tocava –la veritat és que no entenc per què hem trigat tant per acabar fent això que hem acabat fent–, però que igualment el criteri que ha primat ha sigut el repartiment de cadires en funció d'afinitat i proximitat política.

Ningú no diu que no puguin tenir criteris professionals, tot i que s'ha de dir que en alguns càrrecs et mires el currículum i costa veure-hi la relació que hagin pogut tenir amb el món de l'audiovisual a Catalunya. Costa, com a mínim costa. Però, més enllà d'això, i que potser faran una molt bona feina des de la seva experiència professional i personal, el que està clar és que el criteri que ha imperat és el criteri del repartiment polític.

La diputada Sabater també n'ha parlat, no?, del manifest que es va fer per a la renovació de la corporació. I jo sí que en voldria llegir un paràgraf, no?, perquè, efec-

tivament, va ser el manifest que parlava d'un procés que superi les quotes de partit i aposti per uns mitjans independents, veraces i de qualitat. I jo sí que voldria llegir la cita, perquè, efectivament, desenes de professionals i entitats deien que emplacen «les forces parlamentàries democràtiques a cercar un ampli consens, abandonar els interessos de partit i acomplir el procés d'elecció de la nova direcció de la corporació escoltant tots els sectors implicats. Només així ens podem assegurar que al capdavant dels mitjans públics de la Generalitat hi hagi persones amb mèrits rellevants i acreditats per a un projecte de gestió innovador i independent, i que tinguin com a únic objectiu fer de la corporació un motor al servei de la informació rigorosa i plural i que sigui una referència per a tota la societat».

Vam escoltar també més de deu, gairebé vint, entitats per a la renovació de la corporació. No se les han escoltat, a cap; han acabat primant els interessos de partit, i això hauria de fer que caigui la vergonya d'aquest Parlament pel que s'està votant avui, per com s'ha fet i pel resultat que tindrà. En una setmana on, a més a més, sabem que el director de TV3 té relacions accionaries amb una empresa que subcontracta la mateixa TV3; és a dir, el millor moment per revitalitzar la imatge dels mitjans públics a Catalunya.

Nosaltres, efectivament, hi votarem en contra. Hi votarem en contra, sobretot, per com s'ha fet i per com han dilapidat les esperances i la il·lusió que tenia molta gent del sector de la comunicació audiovisual i del periodisme en aquest país perquè les coses es podrien fer diferents, però sembla ser que no encara.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

És el torn ara de la diputada senyora Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Bones tardes, presidenta. Me gustaría empezar mi intervención presentándole mis disculpas a una de las candidatas a ocupar el CAC, la señora Laura Pinyol. Yo el otro día dije una cosa que no era verdad. Dije que ella..., su mayor mérito profesional había sido ser jefa de prensa del señor Bargalló. Bueno, no era del señor Bargalló, era del señor Carod-Rovira. Mis disculpas. Pero, en fin, todo queda en familia, todo da igual.

No le sentó nada bien esto, a ella. Pero, bueno, si no quieren que les acusen de endogamia y de repartirse los cargos entre amiguetes y parientes es muy fácil, no lo hagan –no lo hagan–, no entren en el cambio de cromos. O sea, no permitan que los medios de comunicación públicos de Cataluña, la *corporació*, quien los controla, sean una agencia de colocación, de tráfico de influencias y, según la Audiencia Nacional, incluso de dinero negro, incluso *del tres per cent*. Bueno, a pesar de algunos perfiles notables, como el de Rosa Maria Molló y algún otro, que realmente dignifican esta candidatura, pues eso, como ya se ha dicho aquí –y no solo lo decimos nosotros–, la sombra de la endogamia, de la sospecha, del cambio de cromos invalida..., o sea, este CAC nace muerto, como muerto estaba ya el anterior.

Se ha hablado aquí de la parálisis, de largo tiempo con mandatos caducados. Vamos a llamar a las cosas por su nombre, señores. ¿Qué ha pasado aquí? ¿Por qué no se pudieron renovar ni el CAC ni ningún otro de estos cargos la pasada legislatura? Muy sencillo, porque la pasada legislatura existía una mayoría alternativa, una mayoría alternativa al separatismo y al separatismo con gabardina y peluca de los señores del PSC, que, evidentemente, se pasaron la legislatura bloqueando, paralizando y pinzando para que no se produjera una renovación verdaderamente plural, que verdaderamente pudiera abrir la puerta a algo distinto. Y aquí estamos –aquí estamos. Ahora, digamos, que las tornas han cambiado... Bueno, es que..., ahora es la suya.

Entonces, bueno, ¿qué decir? Pues que, bueno, supongo que el famoso documento del PSC prometiendo la refundación..., más bien de refundición, en el sentido de fundírsela definitivamente. Miren, señores del PSC, yo no sé si es que a ustedes les da igual, les da igual todo, les da igual la *corporació*, les dan igual los medios de comunicación de Cataluña, les da igual el CAC –que realmente piensan que ni pincha ni corta–, si es una moneda de cambio o si simplemente ustedes también esperan pillar, porque no hay ninguna otra explicación.

Lo sorprendente, tanto en esto como en la anteriormente mencionada endogamia, es el descaro. Quiero decir, es verdad que esto pasa en muchos sitios, pasa en otras partes –normalmente en gobiernos también participados por ustedes–, pero normalmente, hombre, hay un cierto disimulo, hay un cierto *fair play*, pues no sé, se salvan un poco las apariencias. Aquí lo que llama la atención es la sensación de invisibilidad, de impunidad, de que el emperador está desnudo, el PSC está desnudo. Bueno, supongo que, por eso, el señor Illa no está aquí, habrá ido a vestirse.

Pero, bueno, en fin, evidentemente, nosotros vamos a votar en contra, como otros grupos. Evidentemente, en estos momentos no tenemos mayoría para frenar esta nueva barbaridad. Pero les anuncio una cosa: la volveremos a tener. (*Rialles*.) La volveremos a tener con la inestimable colaboración... Sí, ustedes no se rían tanto, porque ustedes representan a un partido que ha estado varias veces a punto de desaparecer en democracia. (*Alguns aplaudiments*.) La última vez cuando Pilar Rahola –conspicua tertuliana en TV3– les dejó literalmente en bragas, largándose con los cargos y el dinero. (*Remor de veus*.) Y por no hablar de Junts por Catalunya, heredero de un partido desaparecido y con las sedes embargadas por corrupción. La vida da muchas vueltas, la política también, pero en este caso debo reconocer que somos muy optimistas, porque, con esta gobernanza indescriptible y esta oposición inenarrable, esperamos tener pronto otra importante mayoría alternativa. Esperemos que la gente se dé cuenta de lo que pasa cuando no existe esa mayoría alternativa aquí.

Y desde aquí les doy mi compromiso, mi palabra y la de todo el Grupo de Ciudadanos de que esto nosotros lo vamos a arreglar. Esta vez hemos aprendido la lección, que no se puede confiar en ustedes. Nosotros no queremos cerrar ni el CAC ni la *corporació*; creemos que Cataluña tiene derecho –tiene derecho–, todos tenemos derecho a unos medios de comunicación libres, limpios y plurales. Y, cuando escampe la tormenta de su corrupción y de su indignidad, aquí estaremos nosotros para proveerlos.

Moltes gràcies. Adivinen lo que vamos a votar.

(*Alguns aplaudiments*.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, pues, lamentablemente, más de lo mismo –más de lo mismo– con este acuerdo global, que no solamente ha nombrado a los miembros de la Sindicatura de Cuentas, como hablábamos antes, sino también, en este caso, a los miembros que forman parte del CAC.

Se preguntaba el diputado socialista, que además es el presidente también de la Comisión de la Corporación de Medios Audiovisuales de Cataluña, qué método se ha utilizado para elegir, ¿no? –nos decía desde esta tribuna. Bueno, pues uno más viejo que el hilo negro: «dedocracia», lo llaman; es afinidad política, es el de las cuotas políticas, simplemente. ¿Que dice usted que esto lo hacen también en otras comunidades autónomas y en otras instituciones? Bueno, pues a lo mejor lo que nos podíamos haber ahorrado es el paripé que hemos montado aquí en los últimos meses.

Porque yo le quiero recordar –e insisto en que usted es el presidente de la corporación– que llevamos meses de comparecencias, escuchando al sector, escuchando a los profesionales; han venido sindicatos de periodistas, comités de empresa, miem-

bro también del sector audiovisual de Cataluña... Les hemos hecho creer que les estábamos escuchando, les hemos hecho creer que su voz importaba, les hemos hecho creer que las propuestas que nos hacían las estábamos teniendo en consideración.

Y, de repente, ustedes se sacan de la manga este acuerdo, que es vergonzoso y que es un escándalo, y no porque sea una opinión mía –que también lo es–, sino que es una opinión del propio Sindicato de Periodistas, que nos ha hecho llegar a todos unas reivindicaciones y unas quejas que creo que les habrán sacado los colores como mínimo –como mínimo. Porque lo que allí les están reclamando es precisamente lo que se les prometió, y es que los miembros del CAC iban a ser personas que iban a realizar una labor de independencia, de pluralidad, de transparencia, de rigor informativo. Y me van a permitir que lo dude, que lo dude muchísimo, simplemente viéndolo ya a quién han nombrado ustedes como presidente del CAC, que luego tendremos oportunidad de hablar más en profundidad. Pero es que yo ya, con ese director, pues, dudo mucho de que la música que toque esa orquesta vaya a ser, como le digo, independiente, plural, transparente y con rigor.

Ustedes se han saltado olímpicamente incluso lo que pone la ley del audiovisual, del 2019, una ley que, además, deja muy claro que este organismo tiene que actuar con plena independencia, con neutralidad y no estar sometido a ninguna instrucción o indicación en el ejercicio de sus funciones. A mí me cuentan cómo va a pasar esto cuando, insisto, aquí el criterio ha sido el de las cuotas políticas y el de la afinidad política.

A ustedes les han hecho llegar también –insisto, desde el propio Sindicato de Periodistas se lo recordaban– varias peticiones de cuarenta entidades, cuarenta organizaciones y ciento cuarenta profesionales. No han escuchado absolutamente a ninguna –a ninguna. Es que es una auténtica vergüenza. Ustedes quieren venir aquí, pastelear, mercadear, hablar con sus socios, a esos a los que les iban a hacer una oposición, vamos, magnífica, el gobierno alternativo, tal, tal, tal. Perfecto, pero no vengan aquí a montar el teatro. No nos tengan meses escuchando comparecencias, no les hagan creer a los profesionales que los tenemos en cuenta. Es que, sinceramente, me parece una tomadura de pelo y me parece también una falta de respeto –una falta de respeto.

Tenemos muchísimos –muchísimos– problemas con la falta de independencia y de objetividad de los medios públicos de Cataluña. Continuamente en la corporación estamos denunciando estos hechos, y resulta que vamos a poner al mando de quien tiene que velar por esa objetividad y esa neutralidad nada más y nada menos que al señor Xirgo. Yo no sé a quién quieren engañar con este pacto, vendiéndonos aquí estas bondades, pero desde luego a nosotros no. A nosotros no nos la van a colar, y vamos a votar en contra de este acuerdo, que, vuelvo a repetir, nos parece un escándalo. A nosotros y a los profesionales del sector.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Bona tarda, diputades, diputats, consellera, candidates i candidats... Deixin-me remarcar, en primer lloc, la importància d'aquest acord i d'aquest procediment que avui, certament amb massa retard –crítica i autocrítica–, encarrilarem. Mirin-s'ho com vulguin, però és un acord important i robust per als propers anys, perquè reflectirà la fortalesa del consens de més de dues terceres parts de la cambra, el consens mínim que exigeix la llei per renovar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i la resta d'institucions que emanen d'aquest Parlament, com estem fent aquesta tarda.

No repetirem el valor individual de cada membre del futur CAC, com ja va valorar la CAI, però sí que posarem en valor justament l'equip que en resulta amb el se-

nyor Xevi Xirgo, la senyora Rosa Maria Molló, el senyor Miquel Miralles, la senyora Laura Pinyol i el senyor Enric Casas. Un equip que serà el màxim de paritari, un equip polièdric, un equip preparat, un equip divers, en què la suma de currículums i experiències laborals seran els fonaments idonis per estar al capdavant dels reptes de l'autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual de Catalunya, el CAC, i que ho haurà de fer en un context de màxima transformació del sector i que ho continuarà fent agafant el relleu de la bona feina que el senyor Roger Loppacher ha liderat els darrers anys, no exempts de dificultats.

El CAC, tant en l'àmbit públic i privat –no ho oblidéssim–, i en un temps de *fake news* i de populismes i en un temps de discursos totalitaris i maleducats creixents, ha de vetllar pel pluralisme polític, social, el pluralisme religiós, cultural i de pensament. Aquesta és una de les funcions del CAC.

El CAC té molts reptes. Té el repte de seguir vetllant pel compliment del pluralisme també lingüístic, treballar per un ús social del català massa baix a les plataformes –com el mateix CAC informava aquesta setmana passada–, treballar per acompanyar el procés d'encarrilar la llei catalana de comunicació audiovisual –des del meu punt de vista, aquest és un repte importantíssim, treballar amb aquest Parlament per actualitzar la llei catalana de l'audiovisual de l'any 2005, perquè cal que aquesta llei sigui el marc normatiu propi adaptat a la nova realitat del paisatge audiovisual–, per assegurar les competències del mateix consell com a autoritat reguladora, pel relleu de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, per la creació d'un *hub* audiovisual, i per tantes i tantes altres coses que haurà de fer i que encarregarem al CAC.

Som conscients de la transcendència del fet audiovisual en tants i tants aspectes, que ha de ser garantia de futur de la societat catalana. L'audiovisual és la gran batalla monumental per als següents anys. Un audiovisual de país, de qualitat; un audiovisual per a les persones i de proximitat.

El CAC té el repte també de seguir vetllant pel compliment de la legislació sobre protecció dels infants i els adolescents, avançar en programes com ara EDUCAT, fomentar l'educació mediàtica entre els joves, i ha de vetllar pel compliment de la legislació sobre publicitat, així com poder emetre els informes preceptius que té assignats en les seves funcions. Tot això és l'encàrrec a què aquest Parlament insta el CAC.

Creiem, com deia, en aquest procediment i hi votarem plenament a favor. Pensem que aquest Parlament té l'obligació ja de renovar els seus organismes i de fer-ho amb aquest gran consens. Com ja he dit, és un consens amb solidesa i un bon acord, de manera que el consell se senti formalment ben recolzat per la cambra.

Res més. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellera... Bona tarda a tothom. Persones candidates que ens acompanyeu... En primer lloc, voldria començar fent un agraïment als membres del CAC sortint per la feina feta i, per tant, doncs, encara que no siguin aquí, fer-los un agraïment per la feina feta.

Com s'ha dit en aquest Ple, som a punt d'aprovar la renovació dels membres que integren el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Una notícia, al nostre entendre, importantíssima, perquè permet, d'entrada, com ja s'ha dit, renovar un òrgan caducat, però també un òrgan on només queden vigents dos dels seus membres. Alhora, aquesta renovació possibilita d'aquí uns dies la renovació també del Consell de Go-

vern de la Corporació Catalana de Mitjans, i ho fa en un moment que entenem que és clau per al sector, especialment per al sector audiovisual en llengua catalana.

Ens trobem en un procés de transformació –ara ho deia el diputat Ten– constant d'aquest sector, amb un fort impacte de la digitalització, que ha suposat un canvi radical dels hàbits de consum audiovisual. Només cal que mirem les persones joves, i no tan joves, que tenim al nostre entorn per veure com consumeixen mitjans de comunicació. Una transformació que alhora ve acompanyada d'una modificació del marc normatiu que regula el sector. Recordem que el 2018 s'aprovava la directiva europea i que actualment tenim en tramitació la llei audiovisual espanyola i també la llei audiovisual catalana. Per tant, en aquest context de canvi, de transformació, es feia imprescindible renovar els òrgans de govern tant del CAC, com fem avui, com també de la Corporació Catalana de Mitjans, com farem d'aquí a unes setmanes.

Pel que fa a l'aprovació que avui realitzem, un parell de consideracions per respondre algunes de les crítiques que s'han sentit avui en aquest faristol. La primera és que aquesta renovació –també com ha dit el diputat Ten– arriba amb el suport de més de dues terceres parts del Parlament, alhora que els cinc membres que es proposen, que avui escollirem, arriben a proposta de tres formacions polítiques. Creiem que val la pena destacar-ho, perquè la modificació de la llei que vam aprovar el 2019, aquesta exigència, la de requerir una majoria qualificada per escollir aquestes persones candidates, és superior a la que preveia l'anterior llei. N'hi havia prou amb una majoria absoluta en la segona volta. Per tant, és més ampli, el consens que es requereix per a aquesta renovació.

Per tant, la composició del consell que avui aprovarem arriba amb aquest consens ampli, i no negarem –és cert, com a mínim des de l'òptica d'Esquerra Republicana– que ens hagués agradat que aquest consens hagués estat més ampli. Però, en qualsevol cas, no podem deixar de celebrar el que entenem que és imprescindible i el que avui entenem que és un acord que ens permetrà aquesta renovació, com dèiem, tan necessària.

Una altra qüestió que volem assenyalar és la composició d'aquest consell, que retorna a l'estructura de cinc membres; passa de sis membres, com teníem ara, a cinc. És una modificació que també es feia en aquest canvi legislatiu que es produïa el 2019. Igual que la necessitat de tenir un òrgan paritari. Entenem que és imprescindible que un organisme que, entre moltes altres qüestions, ha de vetllar per la presència de les dones en els mitjans de comunicació, no pot fer altra cosa que predicar amb l'exemple.

I, entrant ja concretament en l'elecció que farem avui, com deia, voldria agrair a les cinc persones candidates que assumeixin el que entenem que és un repte i que ho facin, en tots els casos, després d'una amplíssima trajectòria professional en l'àmbit de la comunicació en cadascun dels seus àmbits. Aquesta mateixa setmana, a la Comissió d'Afers Institucionals, no només vam poder escoltar els seus currículums, els currículums de tots cinc, sinó que vam poder escoltar ja les primeres pinzellades de cap a on ha d'anar aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya per adaptar aquest organisme, que va ser pioner a Catalunya, recordem-ho, a les necessitats i a la realitat d'aquest segle XXI, que, com dèiem, és una realitat canviant.

Al nostre entendre, un enfortiment de la presència internacional del CAC a través de la participació en les diferents xarxes reguladores amb el repte de poder participar a l'ERGA, treballar per garantir els drets de la ciutadania, i en especial els drets dels menors d'edat en el conjunt de l'oferta audiovisual amb relació a continguts nocius, els continguts perjudicials, la desinformació i també els discursos d'odi, o promoure l'alfabetització digital són alguns dels reptes que ha d'encarar, entenem, aquest nou Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

És evident que tenen molta feina a fer, però celebrem que puguin encarar-la fent equip, fent feina d'equip, com vostès mateixos deien, com ens explicaven aquesta setmana, amb el ple convenciment que faran aquesta feina molt ben feta, priorit-

zant sempre els drets de la ciutadania i, en especial, els drets de les persones menors d'edat. Tenen el suport del nostre grup parlamentari.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem, doncs, ara a la designació. Sí, senyor Riera, per què em demana la paraula?

Josep Riera i Font

En virtut de l'article 16, per conflicte d'interessos, no participaré en aquesta votació, i li anticipo que tampoc en la següent.

La presidenta

Perfecte, moltes gràcies, senyor Riera.

D'acord amb l'article 4.2 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, es requereix una majoria de dos terços perquè els candidats resultin elegits. La votació serà electrònica i secreta, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament. Iniciarem, doncs, la votació conjunta de tots els candidats esmentats.

Comença la votació.

El resultat final és de 97 vots a favor, 31 vots en contra, un diputat que no vota.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Per tant, atès que s'ha assolit la majoria requerida, queden designats membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya tots cinc candidats que havien estat proposats. Enhorabona, sort i encerts.

Procediment per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

285-00001/12

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, el procediment per a elegir el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I, atès que en l'anterior punt de l'ordre del dia han estat designats els cinc membres del Consell de l'Audiovisual, dels quals un d'ells ha estat proposat per presidir-lo, els anuncio que el nom del president, com a candidat a president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, és el del senyor Xevi Xirgo i Teixidor.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el president del consell és elegit per una majoria de dos terços d'entre els membres que integren el consell. També, com que en la Junta de Portaveus es va demanar que els grups parlamentaris poguessin fer una intervenció en aquest punt, amb tres minuts de temps, té la paraula, en primer lloc, el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats, senyor candidat... Permeteu-me, abans de tot, breument, agrair els consells que ens han donat d'altres partits fa un moment. Penseu que, per la representativitat que tenen, prefereixo quedar-me amb les meves conviccions. Però, sobretot, el dir que el PSC ha estat el que no ha volgut arribar a aquest acord en l'anterior legislatura no s'ho creu ningú –no s'ho creu ningú. *(Aplaudiments.)*

El senyor Xirgo, el candidat a president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el Xevi Xirgo, es va comprometre dilluns davant de la Comissió d'Afers Institucionals a garantir el compliment de les normes de l'acord amb els principis de pluralisme, de neutralitat, de llibertat informativa, si és escollit per al càrrec. Aquest compromís solemne davant aquest Parlament, davant la CAI, davant la Comissió d'Afers Institucionals, pel nostre grup, el Grup Socialistes i Units per Avançar, té un

valor molt rellevant, especialment d'on venim –especialment d'on venim. O és que ja han perdut la memòria sobre el que ha passat a TV3 en els darrers mesos?

Mirin, l'acord dels tres grups d'aquesta cambra és de profunditat, és de calat, és de fons, és la pedra angular que ens ha de portar a restablir la normalitat al CAC i als mitjans públics de la corporació, a disposar d'unes institucions i d'uns mitjans públics de tots i per a tothom. N'estem convençuts –n'estem convençuts–, igual que estem convençuts que bona part dels grups que avui no avalen aquest acord d'aquí a un temps convindran amb nosaltres que sí, que aquest era un bon acord per restablir les missions de servei públic que tenen encomanades tant el CAC com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidenta. Señores diputados, señor presidente... Bueno, esto ya es descarado, ¿no? Esto ya, señores separatistas, pasa un poco de la raya. Esto es reírse de la gente, esto es reírse de las instituciones, esto es querer tomar por tontos a los catalanes.

Miren, como les decía, en este reparto de sillas, Junts se ha llevado el gordo –se ha llevado el gordo. Y ustedes con el caciquismo que les acompaña han nombrado o van a nombrar presidente del Consejo del Audiovisual de Cataluña, el órgano regulador de los medios de comunicación, al señor Xevi Xirgo.

Miren, el CAC tiene como principios de actuación la defensa de libertad de expresión y de información, del pluralismo, de la neutralidad y de la honestidad informativa. Y, claro, yo me pregunto: no sé si alguien me puede decir qué atisbo de esa independencia, de libertad, de garantía, de defensa de este pluralismo político puede aportar el señor Xevi Xirgo. Seamos francos, el señor Xevi Xirgo es una de las personas menos indicadas para llevar y ostentar estas responsabilidades.

Miren, ¿saben cuáles son los grandes méritos de este señor? En primer lugar, es el autor de «las aventuras de Puigdemont a la fuga», es el autor de la biografía del señor Carles Puigdemont, ese golpista que huyó metido en un maletero. Y el segundo gran mérito de este señor es haber sido el director de *El Punt Avui*, un medio que, como todos sabemos, es un auténtico aparato de propaganda separatista. Estos son los grandes méritos de este sujeto que va a presidir el CAC y que tendrá la responsabilidad de regular los medios de comunicación en Cataluña.

Y desde VOX lo tenemos claro y lo hemos repetido muchas veces y lo vamos a seguir repitiendo: estamos aquí para hacerle frente a la mafia separatista, estamos aquí para denunciar todas las corruptelas del separatismo. Y, como decimos, vamos a votar en contra y vamos a trabajar para cerrar el CAC y para cerrar la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales.

Muchas gracias.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies. Bé, abans se m'ha acabat el temps sense dir-los la cita, que els deia que buscava una cita i que em costava trobar-la. I, finalment, m'ha vingut al cap

una cita del gran referent del periodisme, el Kapuscinski, que diu que els cínics no serveixen per a l'ofici de periodista.

I m'hi ha vingut perquè és un autèntic exercici de cinisme el que escoltem avui aquí. D'una banda, la dreta, que és la més defensora de la falta de controls i de que el mercat lliure del mercat audiovisual pugui regir-se per les lleis neoliberals que afavoreixen les grans empreses dels mitjans de comunicació, i que, a més a més, ells en viuen i han viscut d'aquesta connivència dels mitjans de comunicació per als seus fins polítics, estiguin aquí pontificant en contra de l'ús polític d'aquests organismes. I alhora que nosaltres, nosaltres mateixos pervertim un organisme que ha de lluitar contra qualsevol perversió, un organisme de gran prestigi, un organisme que s'emmiralla... Nosaltres aquí des de l'any 96 tenim el CAC, justament perquè ens allunyem d'aquelles polítiques que ja ens deia, ens recordava el representant socialista, que són les que existeixen a tot l'Estat. Nosaltres ens hem emmirallat en l'Ofcom del Regne Unit, hem buscat ser referents d'aquests controls de l'audiovisual, perquè l'audiovisual és molt important i l'educació audiovisual ho és per tenir un periodisme de qualitat en una democràcia forta.

I és imprescindible que les persones que estan al capdavant del CAC, que han de ser absolutament inqüestionables..., i la vinculació política de les que són escollides, en aquest cas del president, el que genera és una contradicció amb els propis objectius i essència independent del CAC. I dona peu..., bàsicament dona peu a que grups polítics que no volen cap tipus de control s'acarnissin amb aquest ens, que és imprescindible i de gran prestigi per al nostre país i per la feina que té per defensar un pilar de la democràcia tan important com són la llibertat i la pluralitat i la dignitat als mitjans de comunicació.

Per tant, nosaltres ens reafirmem. Pensem que ha estat un error, independentment de la vàlua professional de les persones escollides; és un error estratègic, tàctic, haver fet aquest tipus d'elecció. Ens reafirmem en el vot en contra. I treballarem perquè mai més en la propera renovació això no torni a passar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyor Xirgo, i sense conèixer-nos, des d'aquí no puc menys que desitjar-li sort i encerts perquè en necessitarà, i molts, perquè, malauradament, per tot el que ja hem explicat, el seu nomenament no parteix amb bon peu. Tampoc hi ajuda que hagi renunciat a la seva feina anterior quinze dies abans que aquest Parlament el nomeni, perquè, efectivament, no demostra massa respecte cap a la capacitat real i efectiva que té aquest Parlament de nomenar el seu càrrec.

Per tant, creiem que no va ser una bona decisió abandonar el seu mitjà anterior abans de ser nomenat per aquest Parlament. Devia patir la setmana passada quan amb la suspensió de l'activitat parlamentària no es va fer la CAI que estava prevista. Per sort, els aliats que té aquí dins del Parlament van córrer a convocar-ne una sessió extraordinària.

Nosaltres insistim molt en que tot el que s'ha fet genera desil·lusió i genera desesperança. S'ha comentat: vam sentir moltes entitats que ens deien quin havia de ser el perfil per a la renovació de la corporació i quins havien de ser els perfils que estiguessin al capdavant del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

La garantia d'independència i de neutralitat política era un dels temes que sortia més sovint. És un dels temes que surt més a les comissions de control de la corporació. El Partit Socialista de Catalunya és un dels temes sobre els que més pregunta en les sessions de control de la corporació. Amb la renovació del Consell de

l'Audiovisual de Catalunya amb vostè al capdavant i amb els noms que han sortit a la premsa també per a la renovació del consell de govern de la «corpo», no creiem que vegem els canvis que necessiten els mitjans públics de Catalunya, no creiem que els vegem.

Però els hi haurem de donar, doncs, el que diuen, aquests cent dies de gràcia i esperar a veure si efectivament hi han canvis. Haurem d'esperar els primers informes del CAC. Haurem d'esperar si els propers informes sobre pluralisme polític diuen alguna cosa diferent al que van dir els darrers, que es van aprovar amb el vot en contra del president del CAC, perquè el que va dir la majoria que encara quedava dels que resistien al CAC va aconseguir imposar un informe sobre pluralisme polític diferent als que havien sortit anteriorment, cosa que ja fa dubtar molt d'aquests informes.

Però, a més a més, també esperarem que les coses que estem veient i que estan passant i que s'està denunciant que passen a programes finançats amb recursos de TV3..., esperem que el CAC sigui prou contundent perquè deixin de passar, perquè deixin d'haver-hi acudits misògins, perquè deixin d'haver-hi acudits sobre pederàstia, perquè deixin d'haver-hi acudits sobre el poble gitano.

Entenem que hi haurà un abans i un després, i esperem que tingui, com li deia, sort i encerts, perquè la feina que li queda per davant és llarga i serà molt vigilada.

Gràcies.

La presidenta

És el torn ara de la diputada senyora Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Brevemente, por alusiones al señor David Pérez. Yo también le quiero, pero, se ponga como se ponga, aquí los únicos que no cambiamos cromos ni estando en el Gobierno ni en la oposición, ni con seis diputados, ni con sesenta, ni con ciento veinte, somos Ciudadanos, y lo hemos demostrado, porque en todas partes nos hemos mantenido incólumes.

El PSC y el PSOE pastelean con TV3, pastelean con Radio Televisión Española, pastelean con el poder judicial, pastelean con los fondos europeos, y porque ahora mismo no se me ocurren más pastelerías abiertas. Por cierto, eso también vale para el Partido Popular.

Insisto, Ciutadans es el único partido que ha demostrado que, gobierne o no gobierne, con más diputados y con menos, no cambia cromos. No hace estas cosas, no las hacemos. «Así nos va», dirán. Bueno, así les va a ustedes, porque igual a este paso habrá que buscar un CAC para controlar el CAC.

Centrándonos en la candidatura del señor Xirgo. Bueno, yo el otro día ya expresé en la CAI profundas reticencias sobre su idoneidad. A mí no me preocupa tanto, como dije, de quién escribe biografías, sino que, bueno, no parece tener usted un historial de gestión muy fuera de sospecha.

Yo le pregunté el otro día en la CAI si es verdad, como me han informado, de que usted, como director de la *televisió* de *El Punt diari*, de *El Punt Avui*, pidió un crédito de 120.000 euros al Institut Català de Finances, que para eso está, y que nunca lo devolvió. Usted me lo negó, usted lo negó, y yo le tomo la palabra. Ahora, también le digo que mis fuentes insisten en que eso no es así, que tenemos la investigación abierta, que lo seguiremos pidiendo. Y, bueno, más le vale que sea verdad, más le vale que pueda mantener esa palabra que nos dio.

Estaremos atentos..., y lo mismo que vale para usted vale para cualquier exmiembro del CAC o de la *corporació*, lo cual incluye –y lo digo con dolor– al director de TV3 todavía, Vicent Sanchis, que ha sido mi director, que ha sido mi amigo, que yo creo, en cierto modo, que yo todavía soy su amiga. Pero, bueno, como decía Aristóteles: «Soy amigo de Platón, pero soy más amigo de la verdad.»

Y, bueno, con las últimas informaciones sobre tráfico de influencias y algo más que tráfico de influencias y corruptelas, en fin, que sepan que Ciudadanos no deja de investigar a alguien porque abandone el cargo. Seguiremos siendo la mosca cojonera de todas las corruptelas de la *corporació* y de lo que no es la *corporació*. Lo siento, votaremos en contra.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bien, por alusiones, me veo en la obligación de responderle a la señora Grau, que dice que Ciudadanos no cambia cromos. Lo de aprobarle los presupuestos al PDECAT en el Ayuntamiento de Premià de Mar a cambio de un asesor es cambio de cromos no, del álbum entero –del álbum entero. Pero, bueno, oye, cada uno... *(Remor de veus.)*

En fin, vamos a lo que nos toca, que es el nombramiento del señor Xirgo como presidente del CAC. Que el PSC iba a hacer seguidismo del nacionalismo, yo... *(Remor de veus.)* Presidenta, si...

La presidenta

Sí, si us plau, recordem el silenci i també el codi de conducta a tots, si us plau. Gràcies.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, decía: que el PSC iba a hacer seguidismo del nacionalismo, pues, era ya un secreto a voces, con Iceta de presidente e Illa de ministro y con Illa de presidente e Iceta de ministro. Porque el orden de los factores, en este caso, no altera el producto. Cuando el PSC tiene la llave, el constitucionalismo sale malparado. Aunque sí que hay una notable diferencia con el señor Iceta: a Miquel lo veías venir de lejos. Y es verdad que Salvador Illa, con su calma, con su tono, con sus promesas vacías, consiguió que alguien creyera que venía a rescatarnos de la decadencia separatista, pero nada más lejos de la realidad. Salvador Illa ha cogido esos votos constitucionalistas, de buena fe, y los ha puesto al servicio del independentismo más radical.

La última muestra, este pacto de marras, del que venimos hablando durante toda la tarde, con Esquerra y Junts, en este caso, para seguir mangoneando en TV3. No había otro para poner al frente del CAC que el señor Xevi Xirgo, el biógrafo de Puigdemont e íntimo amigo, aunque, para el caso que nos ocupa, creo que eso es lo menos relevante de su currículum. A mí cómo elige los amigos el señor Xirgo me importa bien poco, pero sus actuaciones al frente de *El Punt Avui*, eso sí me importa. *El Punt Avui*, que es un medio regado con dinero y con subvenciones millonarias de la Generalitat, no conoce la pluralidad ni aunque se la encuentre de frente. Tampoco el rigor; el señor Xirgo es fan de los eufemismos. A huir de la justicia metido en un maletero de noche lo llama «exilio». No sé, quizá tiene que revisar la definición.

Bien, en su periplo como director de *El Punt Avui*, recomendaba, por ejemplo, no informarse a través de otros medios, aunque aquí tengo que decir que yo, en este caso, le entiendo, porque, claro, la lectura y los datos son la kriptonita del nacionalismo rancio. Xirgo, además, fue sancionado por el propio organismo que ahora va a presidir, que esto ya es rizar el rizo. Es decir, ¿cómo va a velar usted por el cumplimiento de la normativa si usted mismo fue sancionado por incumplir esa normativa? Es que creo que es de cajón. Pero, bueno, si este es el perfil de quien debe velar por la libertad de expresión, de información, por el pluralismo y la neutralidad informativa, pues entonces apaga y vámonos.

Gracias.

La presidenta

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

De nou, bona tarda, president, consellers, vicepresident, presidenta. De la intervenció de VOX, quedin-se vostès amb la cita literal del diputat Tarradas: «Seamos francos.» (*Rialles i aplaudiments.*)

En línia amb el que ja hem dit en la intervenció anterior, davant dels reptes que els hem expressat abans, el senyor Xevi Xirgo és avui proposat per estar al davant de l'equip del CAC. L'avalen la seva trajectòria de trenta-cinc anys en el sector de la comunicació, en el sector de ràdio i, sobretot, televisió i premsa catalanes, independents i comarcals, en innumbrables projectes i diferents mitjans. El senyor Xirgo és un convençut de la rellevància dels mitjans de comunicació de proximitat, i ens sembla que pot aportar una mirada nova al CAC en aquesta línia.

El CAC que presidirà, esperem, Xevi Xirgo ha de seguir vetllant per l'aplicació legal i legalitzada del català al conjunt de les plataformes. La societat catalana ha de tenir un audiovisual català i un organisme que reguli el sector. Nosaltres, dues terceres parts d'aquesta cambra, proposem que ell presideixi, doncs, aquest consell.

Xevi Xirgo ha estat també formador durant el seu pas per la docència universitària, en el qual ha defensat, davant dels seus estudiants, que, en aquest món de la comunicació, no tot s'hi val; que, com a professional, cal separar i defensar que és diferent la informació de l'opinió. Com deia ell mateix, «que els fets són sagrats i les opinions, lliures». I jo dic que escriure llibres no sigui un problema per inhabilitar càrrecs; radicalitat democràtica i compromís. Perquè, al capdavant del CAC, volem professionals convençudíssims dels valors del periodisme: coherència, integritat. Valors necessaris i imprescindibles per regular i vetllar i, com hem dit anteriorment, per a la transparència, per al pluralisme, per al pluralisme polític, social, cultural, religiós i de pensament.

No ha estat només el seu pas per la docència i la relació amb les noves generacions el que li ha donat una visió de les noves formes de consum audiovisual. Xirgo transmet passió pel periodisme; professa i exigirà excel·lència professional. Xirgo i el CAC viuran i vetllaran pels reptes de la nostra societat canviant i en transformació, en la qual hi ha, contínuament, nous operadors, vells i nous formats i que, des del Parlament, li exigirem que el CAC els reguli i n'informi i vetlli, tant en el sector públic com privat, per defensar els menors de pràctiques dubtoses, preservar-los de missatges masclistes i de publicitats il·lícites encobertes.

Així doncs, votarem a favor de l'acord de més de dues terceres parts de la cambra per renovar aquest equip del CAC i perquè el presideixi el senyor Xevi Xirgo.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, presidenta, president. Bona tarda altre cop. Aprofitaré aquest segon torn d'intervenció per felicitar, doncs, el senyor Xirgo i també les senyores Molló i Pinyol i els senyors Miralles i Casas pel repte que són a punt d'assumir. No entraré ara a explicar el currículum del senyor Xirgo. Ho ha fet molt bé el diputat que m'ha precedit, el diputat Ten. Per tant, sumar-me a les paraules del diputat Ten.

Des del Grup d'Esquerra Republicana, volem aprofitar aquesta intervenció per dir que entenem que tocava una renovació de les persones que formen part d'aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya, però també entenem que després de vint-i-

dos anys toca una refundació, toca un replantejament d'un òrgan que ha estat pioner a l'Estat. No cal tancar res –els hi diem a la ultradreta–, perquè no han arribat mai a obrir res. Per tant, no cal tancar cap òrgan, en aquest cas, regulador, perquè no existeix. Com dèiem, és un òrgan pioner a Catalunya, i entenem que cal una refundació i un replantejament. I, més enllà de determinats discursos i d'autèntiques barbaritats que hem escoltat en aquest faristol, voldríem recordar que els òrgans reguladors, com ho és el CAC, són garantia de qualitat democràtica en les societats.

En la intervenció anterior, enumerava alguns dels reptes que tenim per endavant, a més de la protecció de la ciutadania i de l'educació en comunicació, als quals ja hem fet referència. Hi ha un tema del qual es parla molt poc, però que creiem que també és molt important: el CAC ha de regular, però també ha d'acompanyar el sector català en el procés de transformació, amb l'objectiu de fer-lo més competitiu, més viable, amb uns continguts de qualitat, de servei públic i en català, en llengua catalana; és imprescindible, aquesta funció també del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Per tant, com veuen, com ja saben, el nou consell té, tenen molts reptes per endavant. Els desitgem molta sort i molts encerts, perquè els seus encerts seran els encerts dels mitjans del país, i, en definitiva, els seus encerts seran garantia de democràcia.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passarem, doncs, a la designació. Recordin que la votació es farà de manera electrònica i secreta, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament. Iniciem la votació.

Comença la votació.

Amb 97 vots a favor, 30 vots en contra i un diputat que no vota, atès que ha estat assolida la majoria requerida, queda designat el senyor Xevi Xirgo i Teixidor com a president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Enhorabona, sort i encerts.

(Aplaudiments.)

Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades

284-00027/11

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, el procediment per designar el director..., la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. Un cop rebuda la proposta feta pel Consell Assessor de Protecció de Dades i tinguda la compareixença de la candidata, senyora Meritxell Borràs i Solé, davant de la Comissió d'Afers Institucionals el passat dilluns 7 de febrer, procedirem a iniciar la designació.

Els grups parlamentaris intervindran per un temps màxim de tres minuts, com es va acordar a la Junta de Portaveus. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Moltes gràcies, presidenta. Intentaré no repetir-me, però sí que s'han de dir algunes coses. En primer lloc, un agraïment a la directora sortint per la feina feta durant aquests anys a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. Molts encerts a la que previsiblement serà la nova directora, Meritxell Borràs; molts encerts i ben retrobada aquí al Parlament.

Té molta feina, eh? Han passat moltes coses des d'aquella llei del 2010 de protecció de l'Autoritat Catalana de Protecció de dades: *big data*, negoci de les dades per internet, comerç *online*, xarxes socials, dret a protecció de les dades personals, càmeres de vigilància, etcètera. Per tant, i amb l'actualització del reglament europeu

de protecció de dades, jo crec que ens cal treballar molt, segurament també en l'actualització de la nostra llei, per veure com garantim els drets de la protecció de dades de tots els catalans i les catalanes.

La senyora Borràs, ja també en la comissió que vam fer, reuneix les condicions adients per ocupar aquest càrrec de directora. I, per tant, jo només voldria afegir una coseta, més política que no tan tècnica. I és que voldria dir també..., cadascú, evidentment, s'expressa lliurement, i els matisos són la importància, l'essència, dels debats que fem. Però alerta en fer determinat seguidisme del discurs de VOX, que vol tancar el CAC, vol tancar..., no sé si vol tancar l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades –segurament que també, ara ens ho diran–, vol tancar també la sindicatura. I, per tant, de dir..., home, venir aquí a fer segons quins discursos que llavors alimenten aquesta sensació de que aquests organismes estatutaris, que tots, molts, coincidim amb que garanteixen la qualitat democràtica..., doncs, home, el que hem de fer és posar-ho en valor, posar en valor les institucions i posar en valor els acords, que tant ens havíem queixat que ens havia costat tant els darrers anys. Doncs, ara que els tenim, amb pràcticament cent diputats i diputades..., i tant de bo en fossin més.

I aquí és on jo crec que hem d'explicar els matisos, fins i tot dels contraris a aquest acord. Fem una modificació, proposin una modificació de la llei per intentar..., o intentem tots emplaçar-nos a ampliar aquests acords, a fer que..., potser modificar el procediment pel qual s'han de nomenar els directors o els membres, però intentem, sempre des d'un punt de vista positiu, que aquests de fer-ho..., intentant que aquestes institucions funcionin millor. Per tant, ampliar acords, sí, però fer demagògia, no, perquè estem fent un flac favor a les institucions i a la credibilitat del que estem fent tots els diputats i diputades aquí.

Per tant, un agraïment a tots els grups parlamentaris i a totes les persones que han negociat que avui puguem estar votant aquí, que puguem, com hem dit abans també, corregir una anomalia que ens feia mal a tots. I, sobretot, per justificar una de les crítiques que vindran després a la posició del PSC: el PSC sempre ha estat per desbloquejar aquestes situacions estèrils, per escoltar i per acordar, també amb els grups de Junts, d'Esquerra, de la CUP, dels comuns, del PP i tots aquells que tinguin propostes a posar sobre la taula. Per tant, estem per l'acord, en la diferència i en la discrepància, però per acordar, per anar endavant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari VOX, del diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes de nuevo, señora presidenta. Gracias al ponente anterior. Tengo que decirle que me ha chafado un poco el discurso y ha descubierto parte de lo que iba a decir, pero bueno. Bueno, pues también..., yo creo que tendrían que preguntarse ustedes qué harían si no estuviéramos nosotros aquí. Yo creo que no..., les sobraría tiempo –les sobraría tiempo. *(Alguns aplaudiments.)*

Bueno, vamos a hablar de lo que hemos venido..., porque, fruto de ese infame acuerdo entre ustedes, el Partido Socialista, y los partidos separatistas, los de siempre, Esquerra Republicana y Junts, para repartirse los sillones de los altos cargos públicos en Cataluña, los tres partidos nos traen su propuesta de nombrar a la *golpista* –a la gente hay que llamarla por su nombre: *golpista*– Meritxell Borràs como directora de la Autoridad Catalana de Protección de Datos.

El Partido Socialista de Pedro Sánchez y de Salvador Illa nos hace esta propuesta que debería avergonzarles. La Ley 32/2010, de la Autoridad Catalana de Protección de Datos, establece en su artículo 7.3 que –leo textualmente– «el director de la Autoridad Catalana de Protección de Datos es designado de entre personas con

experiencia en materia de protección de datos». Importante –importante–, el dato. Y valga el juego de palabras. En la comparecencia en la comisión que tuvo lugar esta semana, quedó de manifiesto que la señora Borràs –Meritxell– no tenía experiencia en materia de protección de datos, tal y como exige la ley. Y, por tanto, no podía ser elegida para este puesto. Entonces, si la señora Borràs no cumple con la exigencia legal, ¿por qué nos traen hoy esta propuesta? Pues porque esta señora es del partido Junts y le ha *tocado* este puesto en el reparto de cargos acordado en ese infame pacto. (*Alguns aplaudiments.*)

El artículo 5 de la mencionada ley describe las funciones de este organismo que quiere presidir la señora Borràs, mencionando como la primera de ellas velar por el cumplimiento de la legislación vigente –velar por el cumplimiento de la legislación vigente. Qué ironía, ¿no? Queremos poner a velar por el cumplimiento de la ley a una persona que es conocida, *precisamente*, por incumplirla, por su participación en el golpe de estado de 2017. Y, a pesar de eso, o a lo mejor precisamente por eso, el Partido Socialista nos propone que la nombremos directora de este organismo, por el que la señora golpista cobrará un sueldo de cien mil euros al año. Un retiro dorado –cien mil euros– para una persona leal al golpista Puigdemont que vamos a pagar entre todos los catalanes. ¿Cabe mayor infamia?

Pero, como he dicho antes, hay una alternativa. Desde VOX nos comprometemos –por si no le ha quedado claro– a cerrar este organismo que nos cuesta más de 3 millones al año (*remor de veus*), al igual que todos aquellos cuyos sillones se han repartido estos días.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Bello –senyor Bello–, ha anomenat la senyora Borràs i l’ha designada «colpista». Li vull recordar que la senyora Borràs va ser condemnada per desobediència, i això que vostè ha fet és una calúmnia. Li dono la possibilitat de demanar-li disculpes i retirar-ho de l’acta del diari de sessions.

(*Aplaudiments.*)

Andrés Bello Sanz

Sí. La he llamado «golpista» porque participó en el golpe de estado y... (*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Bello, no és això el que vostè ha... (*Alguns aplaudiments.*) Senyor Bello, no ha estat condemnada ni per rebel·lió ni per sedició. (*Veus de fons.*) Jo li he demanat a vostè si voldria demanar disculpes a la senyora Borràs i volia retirar això del diari de sessions. Digui’m sí o no.

Andrés Bello Sanz

No quiero que esto se considere una calificación jurídica.

La presidenta

Ah!

(*Remor de veus.*)

Andrés Bello Sanz

Déjenme... Déjenme que... (*Forta remor de veus.*) Por favor. ¿Me pueden...?

La presidenta

Demanem precisió als diputats quan fan ús de la paraula des del faristol. Digui’m si vostè vol demanar-li disculpes, a la senyora Borràs, i retirar-ho del diari de sessions.

Andrés Bello Sanz

Es que... (*Remor de veus.*) Perdone, pero es que... Sinceramente, es que no la estoy escuchando. Por favor, cállense un momento. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

És fàcil, senyor Bello.

Andrés Bello Sanz

¿Puedo? Vale, muy bien. Digo que no he querido hacer con eso una calificación jurídica, sino comentar algo, hechos, que, más o menos, pues, todos conocemos, ¿no? (*Remor de veus.*)

La presidenta

D'acord. Queda clar que no li demana disculpes. Gràcies. Pot tornar al seu escó.

Andrés Bello Sanz

¿Me quiere dejar...? Es que... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé, per acabar amb aquest punt, començaré dient que –i responent al Partit Socialista i després de l'espectacle que acabem de veure–, justament, crec que compartim, la majoria democràtica d'aquesta cambra, que no es pot donar espai perquè l'extrema dreta s'infla, però, precisament, per aturar els peus, que fem un flac favor a les institucions a les que estem defensant i fem un flac favor a la democràcia quan, d'alguna manera, els hi posem en safata –els hi posem en safata– que puguin donar peu a tota la seva demagògia i al seu afany de destrucció de la democràcia.

Nosaltres –ja ho vam dir, ho hem dit avui, ho reiterem– pensem que ha estat un error la manera com s'han fet aquests acords. Calia desencallar institucions que són *imprescindibles*, que nosaltres en cap moment defensarem que puguin desaparèixer, aquestes institucions. Justament la protecció de dades ara..., amb la covid, s'ha vist més que mai la necessitat d'extremar i d'avançar en aquesta protecció de dades. Però nosaltres neguem la major; ho vam dir a la CAI, ho diem avui: pensem que això, la manera com s'ha acordat, ha estat un repartiment de quotes de partits.

I deixi'm-li aclarir –perquè ja ho ha dit diverses vegades el Partit Socialista, ho ha dit ara vostè també–: és evident que hi ha un altre... No té res a veure que la majoria..., la llei el que diu és quina majoria ho ha d'avaluar, però que aquesta majoria estigui d'acord amb uns candidats no vol dir que els candidats que s'escullen hagin de ser candidats vinculats orgànicament o directament vinculats amb els partits polítics que es posen d'acord a votar-los, perquè és aquí on hi ha el descrèdit. És aquí on hi ha el descrèdit de la política i on hi ha el descrèdit de les institucions, quan la ciutadania veu que el que es fa és un repartiment de quotes de partit.

I això no permet que es puguin avaluar els candidats per la seva vàlua professional, perquè hi ha un fet major que ja entela, que ja posa en tela de judici, aquesta rigorositat de com s'han escollit les persones candidates. I, si volem aturar l'extrema dreta, el que cal és fer les coses escrupolosament bé i no donar-los peu, no donar-los canxa perquè a sobre aprofitin la democràcia per anar-hi en contra, com estan dient avui aquí que, no?, aniran contra totes aquestes institucions, que justament el que fan és un control estricte de la radicalitat democràtica, que és de lo que ells van en contra. No els hi fem el joc, si us plau.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula ara la diputada senyora Anna Grau. *(Pausa.)* Ah, perdó, el senyor Marc Parés, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria agrair a la directora sortint de l'Apdcat, a la senyora Maria Àngels Barbarà, la feina feta, i felicitar la Meritxell Borràs, doncs, pel seu nomenament, a qui tinc un cert «apreci» personal perquè hem pogut treballar, col·laborar en aquests darrers mesos, ella a la seva responsabilitat a la Universitat de Vic, i jo com a diputat per defensar els interessos de la nostra ciutat i d'aquesta institució, i de qui he de dir que crec que té les capacitats perfectament acreditades per dirigir aquesta entitat.

Com saben, votarem en contra d'aquesta proposició perquè no estem d'acord amb com s'ha arribat a aquest acord, valgui la redundància. Hi havia dues maneres de fer-ho. Una manera era anant òrgan per òrgan i buscant en cadascun d'ells quines eren les millors persones tant des del punt de vista de les seves capacitats, de la seva experiència, de la seva trajectòria, com des del punt de vista del consens generat en el conjunt d'aquesta cambra. Això és el que s'ha fet, per exemple, en el Conca, que votarem després, no?, sense debat, però és el que s'ha fet. O hi havia una altra manera, que era, doncs, anant en bloc a diferents òrgans i entre els tres partits majoritaris d'aquesta cambra repartir-se les cadires. I això és el que s'ha fet –això és el que s'ha fet. I a Junts per Catalunya, doncs, li ha tocat la cadira de l'Apdcat.

Jo crec que estaria bé que sortissin aquí i ho diguessin i ho reconeguessin, perquè la ciutadania també agrairia que fóssim honestos en aquest sentit, sortir aquí i dir: «Miri, ens hem posat d'acord els tres grans partits i així és com ha quedat la cosa, i l'Apdcat li ha tocat a Junts per Catalunya.»

Bé, dit això, i molt ràpidament, volia apuntar tres grans reptes als que crec que s'enfronta l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades en aquesta etapa, que crec –ho deia el senyor Ordeig–, doncs, que, efectivament, hi ha feina per fer.

El primer: tot el que té a veure amb la prevenció i l'actuació enfront de la ciberdelinqüència, que, com saben, és el tipus de delictes que més creix en els últims anys i, al mateix temps, són els delictes que menys es denuncien. I, per tant, creiem que aquí, doncs, l'Apdcat té una feina de col·laboració i de prevenció important.

El segon: tot el que té a veure amb la producció de plataformes públiques i comunitàries alternatives a les grans corporacions tecnològiques com Google, com Amazon, com Meta, que saben que generen enormes beneficis a partir de les nostres dades. I, en aquest sentit, la iniciativa que es va presentar justament ahir conjuntament entre l'Ajuntament de Barcelona, el Consorci d'Educació, Xnet i les associacions de famílies crec que és una bona manera, una bona iniciativa per prendre exemple de com es poden fer les coses de forma diferent i no deixar les nostres aules en mans de corporacions com Google.

I el tercer repte –i acabo–: garantir un bon ús de les dades per part de l'Administració pública. Crec que cal que l'Administració pública pugui fer ús de les dades per millorar les polítiques públiques, però és evident que aquest ús s'ha de fer amb seguretat i no amb casos com el que vam viure fa uns mesos, com el de la T-Mobilitat.

Per tant, aquests són tres grans àmbits, i segur que molts més, en els quals l'Apdcat té feina per fer. I, en aquest sentit, doncs, desitjar-li, a la senyora Borràs, sort i encerts en aquesta nova etapa.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I ara sí, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bueno, más de lo mismo, más pasteleo. Y sí, lo siento mucho, si no les gusta que les llamen «pasteleros», no pasteleen.

A la señora Roldán, por alusiones. Cuando usted dice que hemos gobernado con Junts o que Ciudadanos gobierna con Junts en Premià a cambio de un asesor, bueno, eso lo dice usted; que es a cambio de un asesor lo dice usted. Yo admito que usted tiene más autoridad que yo para hablar de cambios de cromos e incluso de chaquetas. Pero yo, con mi experiencia política, muchísimo más breve, le diría que, bueno, simplemente Ciudadanos..., o le recordaría –igual se acuerda– que Ciudadanos es un partido que no hace cordones sanitarios, que gobierna con quien cree que tiene que gobernar en el mejor momento para los ciudadanos. Incluso con el PP, en algunos sitios incluso con el PP. Y a veces el PP no está a la altura de esos pactos de gobierno. Pero, bueno, ahí lo dejo.

Hablando de cordones sanitarios, aquí hemos asistido a un penoso incidente protagonizado por el parlamentario de VOX. A ver, es verdad, es totalmente cierto que la señora Borràs fue condenada por desobediencia a la ley. Es verdad que por desobediencia ejercida desde un cargo público del que ella se prevaleció para promover un referéndum ilegal, incluso para presionar a funcionarios para trabajar activamente por ese referéndum ilegal. Y eso fue muy traumático para la democracia y para la convivencia en Cataluña. Llamar a eso «golpismo» es tan opinable, o no, como llamar «fascista», «nazi» o «enemigo de Cataluña» a cualquiera que les lleve a ustedes la contraria en lo que sea, sea el Uno de Octubre o sea la inmersión, pero bueno, ahí lo dejo. (*Alguns aplaudiments.*)

En todo caso, la señora Borràs, por la que yo también siento aprecio personal..., por tanto, es para mí penoso. Creo que este historial, pues, pone como mínimo bajo sospecha el nombramiento de que estemos, de nuevo, ante un caso de recolocación o de esposas, parientes, hermanos de *processistes*, en este caso directamente de *processistes*, que buscan una recompensa o un acomodo. A ver, una prueba de la endogamia es que aquí, digamos, hemos tenido diputados teniéndose que abstener de votar en estas votaciones.

A ver, es que yo lo siento mucho, pero es que esto es una vergüenza y no se sostiene. Y, en el caso de la señora Borràs, yo le pediría que pusiera en la protección de datos más empeño del que se ha puesto ahora o, mejor dicho, no ponga el empeño que se puso hasta ahora en que nuestros datos, los datos de todos los catalanes, todavía están dando vueltas por oscuros servidores, y no sabemos –no queremos saber, casi le diría– qué uso se ha hecho, se hace o se podría llegar a hacer de ellos.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. No voy a entrar en las alusiones, porque, si no, a lo mejor estamos aquí hasta mañana. Y simplemente para manifestar que nuestro voto será contrario a este nombramiento.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Diputats... En primer lloc, benvinguda, senyora Meritxell Borràs, a la que ha estat casa seva, després d'aquesta dura repressió per la que ha hagut de passar vostè, i gràcies per tot. (*Aplaudiments perllongats.*)

Mirin, per començar... Per començar, també agrair la gestió de l'anterior direcció de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, i sobretot recordar-li, senyora Grau, que, abans de dir això, recordi aquella justícia que tant els agrada, que va arxivar aquest cas una vegada i una altra. Per tant, no insisteixin en allò que no existeix.

Mirin, per començar, hem desencallat una situació; és el que no parem de dir. Ens estranya que els senyors de la CUP repeteixin una vegada i una altra aquesta circumstància al costat d'altres partits polítics, perquè al final s'ha fet el que la llei permet, i estem parlant de noranta-nou sobre 135 diputats. Per tant, em sembla que..., no? Vull dir, les coses s'estan complint com s'haurien de complir.

En aquest cas, parlem de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, que crec que és una entitat que vetlla per un dels drets fonamentals més importants dels que cal preservar avui, que són les nostres dades i que, per tant, és la nostra identitat, un dels béns més preuats. I, mirin, els que van ser a la CAI aquest dilluns haurien pogut observar com la futura –si avui ho aprofitem– presidenta, directora d'aquesta entitat, exposava el seu currículum. S'haurien de baixar la seva intervenció perquè val la pena. Va demostrar un currículum molt sòlid en administració, en gestió de l'Administració, tant a nivell local, pels seus anys de regidora a l'Hospitalet de Llobregat, com a nivell de la Generalitat de Catalunya com a consellera. I, per tant, això fa que d'aquesta entitat que probablement dirigirà conegui molt bé quin és el seu camp competencial i allà on s'haurà de moure.

El que em va agradar més, per això, també va ser que ens va recordar que va ser consellera just quan es va desenvolupar el reglament europeu de protecció de dades, que és la llei més important en aquesta matèria, com el mateix diputat Tremosa ens ha recordat més d'una vegada, que era l'estrella de la legislació al Parlament Europeu.

I em va agradar especialment que parlés de tres coses: capacitar els ciutadans, formar els formadors i restablir relacions amb totes les entitats arreu del món en protecció de dades. Perquè la consciència dels ciutadans és fer entendre a aquests ciutadans la importància que té el control de les seves pròpies dades. I és que les sancions, les més altes del món probablement, les que té Espanya per fer complir aquesta normativa, no han fet que Espanya sigui el país més complidor. Per tant, creiem que tot passa per empoderar la ciutadania per fer entendre quin és el control que ha de tenir sobre les seves dades, que aquestes són seves, i això passa per molta difusió i molta pedagogia. I, per tant, li agraïm el que vostè ens va dir en aquell moment.

Catalunya necessita, com a país i com a societat, una autoritat de protecció de dades forta i activa per fer front als grans reptes a què ens aboquen les tecnologies i els que les governen. I, per acabar, des de Junts per Catalunya, lluitarem; lluitarem per les competències de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, perquè s'arribi també a tenir competències en l'àmbit privat, que és el que qualsevol autoritat hauria de tenir.

Moltes gràcies. I sort i encerts, si és escollida avui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. President, diputats, diputades... Ja acabem, ja som a punt d'acabar, però deixin-me reiterar, una vegada més, que avui és un dia important per a aquest Parlament i que el que fem avui hauria de ser rutinari.

Fa massa temps –massa temps– que no ho ha estat; en el cas de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, des de l'any 2017, i avui estem en disposició de fer-ho. Aquesta legislatura ens posàvem els deures de revertir aquesta situació. El darrer debat de política general, a iniciativa d'Esquerra Republicana, vam aprovar una moció amb un ampli suport. Junts, la CUP, el PSC i Catalunya en Comú ens insta-

ven, als representants polítics d'aquesta cambra, a abordar els deures pendents. I un d'aquests, sens dubte, era la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Avui, doncs, posem fil a l'agulla, i ens hem de preguntar per què aquest Parlament no ha estat capaç de fer els deures fins ara. I aquí ho hem dit una vegada i una altra: cal parlar clar. Hem avançat perquè la principal força del Govern com la principal força de l'oposició tenen voluntat d'avançar. I la veritat és que segurament no hi ha una bona solució legislativa. Podem demanar més i més majories, però el funcionament d'aquests nomenaments només funciona..., no depèn només de la legislació, sinó del comportament virtuós dels partits i dels actors polítics i socials. I això requereix generositat per part de tothom, sentit i alçada de país per no bloquejar-los, i tots sabem que són temps massa difícils per als acords. Per això, deixin-me posar de nou, una vegada i una altra, aquest incís en que, en aquesta cambra, han estat massa forts els que feien del bloqueig i la degradació de les institucions la principal eina d'acció política.

Avui estem contents d'aquest ampli acord per nomenar la directora de l'Apdcat. L'Autoritat Catalana de Protecció de Dades té reptes molt importants que no poden esperar. La protecció de dades de la ciutadania té la rellevància creixent i només fa que anar en augment. I davant d'aquesta agència s'espera fermesa davant de l'Administració, però també proactivitat per evitar que l'Administració caigui víctima d'actors privats, que només busquen fer servir la informació de la ciutadania per al seu propi ús, visió per col·laborar amb la resta d'administracions en la seva voluntat de fer de Catalunya un país de dades i per buscar els equilibris entre la privacitat i l'alliberament de les dades, entre garantir el dret a la informació i el dret a l'oblit, i utilitzar les dades per a la millora en la vida de la ciutadania. I estem segurs que la persona proposada per a liderar-ho així ho entomarà. Ella mateixa va afirmar-ho en la CAI del passat dilluns.

Les institucions es reforcen amb grans acords per garantir el seu bon funcionament, per continuar construint-les i desenvolupant-ho, i això és el que fem avui amb aquest nomenament. Els desitgem molta sort, a tots els que han estat nomenats, i, en aquest cas, senyora Borràs, també molta sort i molts encerts en aquesta etapa. En aquest Parlament hi trobaran la fiscalització necessària de la seva feina, però també l'acompanyament per fer-la possible de la millor manera.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé; doncs, agraint molt la presència, la feina de la senyora Barbarà i també de la senyora Meritxell Borràs, passarem ara a la designació, que, d'acord amb l'article 7.3 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, el director designat pel Ple del Parlament ha de ser-ho per la majoria de tres cinquenes parts. Si no obtingués la majoria requerida, s'hauria de sotmetre a una segona votació en aquesta mateixa sessió de ple, en què requerriria el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra.

Com hem fet tota aquesta tarda, la votació serà electrònica i secreta, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament.

Per tant, comencem la votació.

Doncs hi ha hagut 98 vots a favor i 31 vots en contra.

Per tant, queda designada la senyora Meritxell Borràs i Solé com a directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Enhorabona, sort i encerts.

Procediment per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

284-00009/12

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Saben que, d'acord amb l'article 6, de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, els membres del plenari del consell són nomenats pel Parlament.

Atès que recentment dos dels vocals van presentar la seva renúncia, escau rellevar-los, i procedirem ara a la seva designació. Correspon a la presidència de la Generalitat elaborar la proposta de candidats a membres del consell, una proposta que ha estat presentada al Parlament de Catalunya i que apareix publicada al dossier del Ple que ha estat distribuït entre tots els diputats.

Els recordo que, d'acord amb l'article 6.3, de la Llei 6/2008, aquesta proposta de candidats ha de ser acceptada o rebutjada globalment per una majoria absoluta en una primera votació o per una majoria simple en una segona votació.

Els candidats presentats són la senyora Tania Adam Mogne i el senyor Jaume Ayats i Abeyà.

No està prevista cap intervenció per a aquest punt, segons vam acordar en la Junta de Portaveus.

Pregunto al Ple si es pot fer aquesta designació per assentiment. *(Pausa.)*

No es pot. Per tant, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta.

Entenc que ningú s'ha bellugat del seu lloc, però per si de cas, preceptivament, farem la crida a votació.

Passem a la votació. I s'entén que la proposta s'accepta si obté el suport de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Doncs, amb 106 vots a favor, 11 vots en contra i 12 abstencions, queden designats com a membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per majoria absoluta els candidats proposats.

I saludem la seva presidenta, la senyora Vinyet Panyella, que ens acompanya.

(Aplaudiments.)

Amb aquesta votació arribem al darrer punt de l'ordre del dia. Només volia, abans d'acabar, celebrar que la nena que aquests dies estava desapareguda i que alguns diputats havien esmentat aquí en el Ple finalment ha estat trobada. I, per tant, celebrem aquest fet. Alhora hem de lamentar la mort de l'escriptora Maria Antònia Oliver, escriptora i traductora, assagista, que ha mort avui. Ella deia que escrivia per morir-se una mica menys; avui, que s'ha mort, la recordarem en els seus llibres, amb les seves obres. Ha estat Creu de Sant Jordi i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Descansi en pau.

(Aplaudiments.)

Gràcies.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i sis minuts.